

Asylum

Marijn Scharmga

Mijn grote dank gaat in willekeurige volgorde onder andere uit naar de volgende mensen. Zonder hen had Asylum niet bestaan.

Hendrik

Eilith

Johan Dirk

leeeeks

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1	1
Hoofdstuk 2	7
Hoofdstuk 3	12
Hoofdstuk 4	19
Hoofdstuk 5	24
Hoofdstuk 6	37
Hoofdstuk 7	43
Hoofdstuk 8	49
Hoofdstuk 9	59
Hoofdstuk 10	66
Hoofdstuk 11	74
Hoofdstuk 12	84
Hoofdstuk 13	97
Hoofdstuk 14	102
Hoofdstuk 15	107
Hoofdstuk 16	112
Hoofdstuk 17	120
Hoofdstuk 18	126
Hoofdstuk 19	130
Hoofdstuk 20	138
Hoofdstuk 21	148
Hoofdstuk 22	156

Nu hij nog. Het laatste stuk ongedierte van een groep dieven, moordenaars en terroristen zat in een hoekje gekropen van de restanten die ooit een huis waren. Een eenzaam hoopje puin, midden in een vlak weiland. Hij zag de metalen deur openschuiven.

'Nu is het gedonder eindelijk voorbij,' gromde de man die uit het busje stapte hatelijk.

'Asylum is weer van ons.' De man zag hem zitten en liep met trotse passen zijn kant op.

'Het blijkt maar weer dat zelfs irritante ventjes als jij op den duur terecht komen waar ze horen,' kakelde de gestalte, terwijl hij zich over zijn lichaam boog en ruig zijn hoofd aan een pluk haar naar zich toe trok.

'Uiteindelijk maken jullie allemaal dezelfde stomme fout.' Hij griste een telefoon uit de zak van zijn slachtoffer en haalde daarna zelf een apparaat uit zijn broekzak.

Hij, een hoopje zielig, werd rechtop gezet en er werd snel een vingerafdruk afgenomen. Meer was er ook niet nodig. Binnen een paar seconden vloog de data over zijn kleine schermpje. Het rood knipperende icoontje was eigenlijk al genoeg. We hadden hier echter te maken met een mierenneuker.

'Maar we willen wel even zeker weten dat jij het echt bent natuurlijk. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat je zo stom was om je telefoon te gebruiken. Ik dacht dat jij toch wel moest weten hoe wij misdadigers opsporen?'

Hij zag hoe het apparaatje voor zijn ogen werd gehouden en zijn belager keek tevreden.

'Volgens mij is hij het. Dat kunnen we straks nog wel eens extra controleren. Zet hem in het busje bij de anderen. Als we opschieten zijn we op tijd terug voor de lunch,' zei hij tegen de andere twee agenten die net uitgestapt waren.

Hij begon in zijn oortje te spreken: 'We hebben zijn broer. Licht de Koning in.'

Het zwarte busje kwam na een tijdje rijden in de buurt van De Afbakening, de buitenste ring van het bijna perfect cirkelvormige eiland. Het deed dienst als sluis en gevangenis en was het eindstation voor iedereen die, al dan niet vrijwillig, van het eiland afging. De massieve slang aan bakstenen en beton bezette de volledige kust en was nog gloednieuw. Voor in het busje zat de agent met zijn collega's te bespreken waar ze lunch gingen halen. De agent heette

Henk, en Henk was erg trots op zijn rang als Adjunct-hoofd Defensie. Dat zou de gevangenen achter in het busje echter worst wezen.

'Ze zeggen dat dit de laatste mensen in ons systeem zijn,' zei een van de andere twee agenten.

'Ach, geloof daar maar niet teveel van, er zijn er altijd meer,' zei agent nummer twee, die net een stofje van zijn jas haalde.

'En die zullen we net zo vlug als deze te pakken krijgen,' antwoordde Henk. 'Nu we eindelijk toegang hebben tot de laatste databases is alles razendsnel gegaan. De burgers van dit land zijn eindelijk veilig.'

'Zolang je niks op je kerfstok hebt ja,' zei de agent die het stofje eindelijk gevonden had. 'Ach, iedereen die dat wel heeft, hoeft ik hoe dan ook niet binnen de grens,' zei Henk met een lichte grijns. 'Alleen de elite is goed genoeg voor Asylum,' en hij keek trots naar zijn nieuwe badge. Het begin van een nieuw tijdperk in een paar weken klaargespeeld en hij maakte er deel van uit.

Mensen hebben altijd geprobeerd de grenzen op te zoeken als het gaat om idiote plaatsen om te wonen. Asylum was slechts één van vele idioterieën die we met zijn allen op onze hals hebben gehaald.

Het begon allemaal eeuwen geleden: een gepensioneerde rockster besloot zichzelf af te zonderen van alle drukte en ellende op de wereld. Dit plan trok al snel een stel andere verlepte celebrities aan, die bereid waren aardig kapitaal te besteden en zo vestigde zich een elite club mensen op een eilandengroep ergens in het figuurlijke midden van de oceaan. Het was niet de eerste keer in mensengeschiedenis dat dit gebeurde, maar wel de eerste keer dat zo'n project zou uitgroeien tot een centrum van weelde dat zijn weerga niet kende. Toen er namelijk een aantal ondernemers geïnteresseerd raakten in de verkoop van het laatste stukje rust op de wereld, ontstond er een plan dat zich al gauw zou ontwikkelen tot een nieuw wereldwonder. De eilanden werden door gigantische platformen samengebracht tot één geheel. Deze platformen werden weer verankerd aan de kusten van die eilanden en op veel plaatsen bedekt met aarde. Zo ontstond het beginsel van Asylum.

Het bouwwerk bleek al snel niet voldoende. De bewoners hadden mensen nodig die voor hen konden werken, huizen konden bouwen en het eiland onderhouden. Daarom werd er een grote muur om het centrum gezet. Daarbuiten werd Asylum uitgebreid met vier nieuwe segmenten, sectoren die aan het centrum werden vastgezet. Deze ring om het centrum werd de

verblijfplaats van de werknemers en een trekpleister voor iedereen die het geld niet had in het centrum te kunnen wonen.

Hierdoor ontstond er een bloeiende stad om het centrum heen. Dit bleek, geheel in menselijke traditie, niet genoeg. De bewoners van het centrum waren uit op zelfvoorzienendheid. Vier industriegebieden werden opgericht op elk een nieuw kwart om het eiland. Een kwart voor de verwerking van voedsel waar ook de 'vleesflats' kwamen te staan door een gebrek aan ruimte, een kwart voor het kweken van vissen en het filteren van water, een kwart vol kantoorpanden en kleine bedrijven, en een kwart voor de, laten we zeggen, iets budgetgerichtere toerist. Als je voor de rust kwam, kon je ondertussen al beter vanaf het ding de oceaan in springen.

Hier omheen nog als laatste en nieuwste overwinning op de natuur: de afbakening. Een grauwe kale ringvormige vlakte. Het grensgebied naar de sluizen toe. Zeewater werd hierdoor geleidelijk naar binnen gelaten en met grote zoutfilters in de grond gereed gemaakt om te drinken. Op deze momenten kon je via de verhoogde treinsporen nog bij de sluizen komen.

Om dit alles te bouwen, werden van het vasteland werkkrachten gehaald. Deze vaak wanhopige mensen werd gratis onderdak en voedsel aangeboden. In ruil daarvoor kregen ze een quota aan werk dat behaald moest worden voor ze weer vrij waren om te gaan. Deze quota's werden steeds extremer en mensen gingen soms iets sneller dood dan gewenst. Dit zorgde er voor dat de 'schuld' die hierdoor overbleef rustig naar de volgende generatie doorgeschoven werd. Die mochten op hun beurt weer voor een jaartje of tachtig bij tekenen zodra de tijd daar was. Zaken als deze droegen allemaal bij tot het besluit om een officiële regering op te richten. Dit was in tegenstelling tot een normaal land heel simpel op te lossen. Er werd door een stel advocaten gekeken wie de grootste aandeelhouders van het eiland waren en die kregen de verantwoordelijkheid op hun schouders. Detail was wel dat de originele stichters ondertussen allemaal dood of bijna dood waren en slechts de nageslachten nog in aanmerking kwamen. Dit waren over het algemeen 16-jarige jongetjes met een verwrongen kijk op alles buiten het centrum. Het heeft daarna op zijn zachtst gezegd nog wel even gerommeld in de politiek.

Het busje stond stil en één van de agenten trok met een ruk de schuifdeur open, waardoor het felle licht het donker binnenviel. Ruw werden de mannen gehandboeid naar buiten geduwd. De jongen uit de bouwval stapte als laatste naar buiten.

De Afbakening was veranderd. Hij keek naar de grote vierkante aanbouw tussen de sluizen. Het witgrijze beton leek zo nieuw als een glanzend stuk speelgoed. Plotseling werd hij bij zijn schouders gepakt en richting het imponerende gebouw geleid.

'Opschieten dames, je krijgt nog alle tijd om van het uitzicht te genieten,' zei Henk, terwijl hij de gevangenen door de gigantische deur heen loodste. 'Allemaal achter de lijn bij balie 2.'

Hij pakte een van de apparaten aan de muur ter grootte van een ouderwetse videocamera en hield het voor de ogen van de man die het dichtst bij stond. Een paar gevangenen werden aan de overkant door eenzelfde deur als waardoor zij binnen waren gekomen weer naar buiten geleid. Richting de zee.

'Jullie hebben tot morgenochtend voordat de rapporten binnen zijn. Mocht jullie schuld bevestigd worden, dan krijgen jullie de kans om je laatste zaken op orde te zetten en met een advocaat te spreken. Daarna zijn jullie officieel geen burgers meer van dit land en kunnen jullie hier niet meer terug komen.'

Henk stopte even bij een persoon die nog het meest weg had van een wandelende berg. Bij nader inzien waren er ook maar weinig mannen in de rij die je in een steegje tegen wilt komen. Op één persoon na. De man die net was opgepikt, de laatste aanwinst van de groep die daar in die rij stond. Hij keek een beetje wanhopig naar wat er allemaal gebeurde met de wandelende berg.

'Kijk, kijk. Wat hebben we hier? Die mooie ogen van je heb je toch zeker niet van je moeder gekregen?' Je zag de zenuwen in het gezicht van de berg opkomen terwijl hij onverstaanbaar iets mompelde over zijn vrouw.

'Claudia? Zorg jij eens dat deze man van zijn kunst-iris afkomt? Geef hem maar een plekje op de beveiligde afdeling. Ik wil alle informatie over hem morgen op mijn bureau.'

Claudia, een ietwat sadistisch kijkende oudere vrouw, riep twee van haar collega's. Ze fluisterde iets en begeleidde de berg een ziekenhuis-schone gang aan de zijkant van de zaal in. Hoofdofficier Henk ging de rest van de gevangenen af. Hierbij gedroeg hij zich naar zijn rang met hier en daar een compleet misgeslagen, gemene opmerking. Bij de één na laatste in rij grinnikte hij alleen nog even. Daarna werden ze allemaal naar een andere vleugel gebracht. Eén voor één kregen ze een cel toegewezen, tot alleen de man uit de bouwval nog over was.

'Denk maar niet dat jij een voorrangsbehandeling krijgt,' zei Henk, genietend van de opmerking waar hij de vorige vijf minuten over nagedacht had. 'Morgen zijn we dan toch

eindelijk écht van je af. En deze keer zullen er maatregelen genomen worden om je buiten te houden.' Ze waren ondertussen bij een lege cel aangekomen, en hij duwde hem naar binnen. Eindelijk alleen.

De zaken waren snel gegaan. Te snel. Het was lange tijd geleden dat hij hier voor het eerst was geweest. Hij streek zijn vingers over de gladde wanden van de cel. Het bed zag er op zijn best redelijk beslapen uit. De Wc ook. Al is dat geen goed punt voor een Wc. Hij haalde het kleine kussen met een misselijk makende 'schlorp' uit de pot en gooide het walgend in een hoek. Hij ontdekte dat het kussen een ranzige stank had tegengehouden en kreeg meteen spijt van zijn actie. Het veel te kleine raampje bovenin de muur liet een schijntje zonneschijn naar binnen. Hij zuchtte en ging voorzichtig op de rand van het bed zitten. Hij kende dit gebouw op zijn duimpje en wist ook precies wat er zou gebeuren als hij probeerde te ontsnappen. Elke bewaker hier wist dat er nog nooit iemand ontsnapt was. Dat was niet helemáál waar, wist hij, maar de zekerheid waarmee de bewakers het zouden vertellen, zei eigenlijk al genoeg over je kansen. Na dat ene incident waar de bewakers ietsje minder zeker over spraken, was het oorspronkelijke gebied binnen de afbakening zorgvuldig gesloopt en bij wijze van spreke waterpas gemaakt. Dat was niet bepaald moeilijk, omdat het complete eiland, met uitzondering van het centrum, al zo goed als waterpas was.

'Een drijvende koektrommel op een stel bergen,' mijmerde de man. En daar had hij technisch gezien gelijk in. Hij dacht aan de aanbouw waar hij nu verbleef. Beton. Niet iets waar je zo naar buiten wandelt. Op de torens stonden daarnet nog bewakers. 'Die zijn nog niet weg. Getrainde agenten met de allernieuwste nacht-en-thermische camera's. Allemaal compleet overbodig, bangmakers.' Hij wist allang wat ze tegenwoordig gebruikten om ontsnapte gevangenen te pakken. De laatste uren dwaalden door zijn hoofd en terwijl hij zijn rit hiernaartoe herbeleefde, beseftte hij zich dat er geen treinrails meer waren. Ze waren hier over een kronkelpaadje heengereden. Vanuit het raampje van de bus had hij de resten van de verhoging kunnen zien waarop normaal de trein zich bevond. Hij zakte achterover. Het ruisen van de zee maakte hem voor het eerst die dag weer rustig. 'We zullen zien wat de morgen ons brengt,' dacht hij. Tegenover hem liet een smerige oude spiegel spottend zien dat hij zelf ook wel eens gepoetst mocht worden. Zijn ogen gleden dicht en zijn gedachten voerden hem terug.

Het verbannen van criminelen is een concept dat door de eeuwen heen af en toe zijn kop opsteekt. Nu de wereld netjes in stukjes is verdeeld, wordt het echter een stuk lastiger een plek te vinden waar je ze heen kan sturen. Gelukkig kwam iedereen op Asylum uiteindelijk

érgens vandaan. Het plan werd meerdere keren serieus overwogen door de regering. Vaak doordat één of andere politicus uit wanhoop maar wat was gaan roepen, iets wat weinig nieuws is voor politici. Er waren ondertussen vijf verschillende religies en rassen al een keer of meerdere bestempeld als bron van alle ellende op Asylum en er moet gezegd worden, ellende begon ook wel beangstigend grote vormen te krijgen. Laten we het ze dus niet te kwalijk nemen.

De zaak veranderde toen er uiteindelijk eens een helder licht opstond dat bedacht om mensen het land niet uit te zetten op basis van religie of afkomst, maar toch maar ouderwets op basis van hun daden. Deze beweging werd al gauw gekscherend de 'grote schoonmaak' genoemd. Na het politieke dieptepunt Sinterklaas te gebruiken in een campagne lastige kinderen zich beter te laten gedragen (als jij je best niet doet op school, neemt Sinterklaas je weer terug naar Zlötzi) was dit eindelijk een voorstel waarmee zo'n 70% van de bevolking het duidelijk eens was. Dit was net op het moment dat er een nieuwe Koning gekroond werd, die het plan in de praktijk bracht. Binnen een jaar werden er plannen gemaakt die die 70% van de populatie hun zin gaven. De kopstukken van de andere 30% besloten uiteindelijk zelf maar te vertrekken.

Daarna was het tijd voor de rest die zich niet aan de wet hield. Dit werd gedaan door mannen die bijvoorbeeld erg trots waren op hun rank als Adjunct-hoofd Defensie. Je kon niet zeggen dat het allemaal niet netjes gedaan werd. Uiterst vakkundig zelfs. In het begin tenminste. Ten eerste werd je dossier grondig doorgelezen door een jurist die uiteindelijk bepaalde wat er met je gebeurde. Dat kostte echter teveel mankracht en daarom werd er een computersysteem gemaakt dat direct in verbinding stond met het strafbladenarchief. De jurist hoefde alleen nog maar op volgende te klikken. Het was een interessante tijd. En het begin van het einde.

Het was een speciale dag op de Afbakening. Samen met een groep specifiek door de Koning uitgekozen mannen had hij een bijzondere opdracht gekregen. Vandaag werd de eerste lading criminelen van Asylum verbannen. De groep bestond uit de kopstukken van de rebellie tegen de hervormingen van de nieuwe regering. Na een juridisch beraad van maanden waren eindelijk de nodige papieren geregeld. Over de betreffende mannen en één vrouw zou een opmerkelijke som belastinggeld betaald worden aan verschillende landen. Via stambomen van de gevangenen werd vastgelegd welk land de verantwoordelijkheid van asiel op zich kon nemen. Gezien het feit dat iedereen op het eiland in feite immigrant was, waren er nauwelijks mensen wiens stamboom niet achterhaald kon worden. Anders was er altijd nog de zee en een rubberbootje.

'De Oostsluis' was één van de sluisgroepen aan de verschillende kanten van het eiland. Het was van alle vier de rustigste uitgang naar de buitenwereld. Op deze grijze dag hadden slechts enkele bezoekers, die van het uitzicht op zee wilden genieten, het veld moeten ruimen. Het grote gebouw tussen de sluizen in werd voornamelijk gebruikt voor de opslag van materialen die van het vasteland kwamen. Op het dak had je een prachtig uitzicht op Asylum en aan de andere kant de zee. Om op die zee te komen, was er een kleine haven aangebouwd waardoor de goederen naar binnen konden worden gebracht. Ook alle toeristen moesten door één van de vier sluisgroepen naar binnen komen. Dit leverde in de eerste instantie redelijk wat klanten op bij de paar kraampjes die in het stenen gebouw stonden. De laatste jaren werden dat er steeds minder, omdat er nog maar weinig mensen het geld hadden om het eiland op te komen. Zelfs onder de rijkere. Er werd daarnaast ook verschrikkelijk streng gecontroleerd bij iedereen die toegang wou tot het eiland.

Als er dan al mensen ontvangen werden, dan werd daar flink werk van gemaakt.

Vingerafdrukken, DNA en later irisafdrukken waren verplicht voor iedereen die ook maar een weekje vakantie wou komen vieren. Gasten werden opgewacht door de burgemeester van één van de vier districten, begeleid door bediendes in mooie pakken en zo snel mogelijk de loodsachtige hal uitgeleid. De tijd dat boten vol joelende arbeiders en toeristen het eiland binnenkwamen was voorbij. De tijd dat boten vol schreeuwende misdadigers juist weg voeren, moest nog komen. Tussen de stoffige grote kratten vol goederen was 'Van der Schaaf's Shoarmatent' allang omgebouwd tot een kleine sloperij voor oude schepen. Ze serveerden nog wel Shoarma voor de liefhebber.

Buiten, aan de ingang van het sluisgebouw, stond een grauw gekleed ontvangstcomité te wachten. Het bestond uit enkele gewapende professionele bewakers en een aantal mensen van de regering. Ze stonden geduldig voor de grote zware deuren te wachten. Op het dak stond Guilio rustig toe te kijken naar het gezelschap beneden. Hij was enigszins in gedachten verzonken.

'Toepasselijk weertje voor deze dag. Grijze bende. Geen wonder dat niemand hier meer wil komen. Toen er nog gebouwd werd, was hier tenminste wat te beleven. En nu het vliegveld er ook mee ophoudt na dat geintje met die gevluchte politici, zal het ook niet meer drukker worden.' Hij besepte plotseling dat hij op de gang van zaken op de grond moest letten en probeerde zich te concentreren. Een van de bewakers beneden was in zijn neus aan het peuteren. Niet bepaald topvermaak. Guilio schopte tegen een steentje en keek naar de treinrails die zich kilometers voor hem uitstrekten. Toen zag hij in de verte een klein rupsvormig ding over de rails heen razen.

'Eindelijk.' Hij informeerde één van zijn collega's met zijn telefoon.

'Hee Henk. Ze komen eraan geloof ik. Sta je op je post?' Henk antwoordde positief en Guilio zocht de trein in de verte weer op.

'En dat allemaal voor een stel mafketels die op de boot moeten worden gezet,' zuchtte hij. 'Daar hebben we de hele middag het treinverkeer voor stil mogen leggen.' Ondanks zijn geklaag wist hij best dat menig persoon veel over zou hebben voor zijn baantje. Hij knapte wel vaker klusjes op voor de Koning en speelde voornamelijk zijn ogen en oren. Hij was de enige die niet voor deze klus was uitgezocht op basis van zijn diploma's of prestaties. Hij was alleen uitgezocht omdat hij anders op kosten van de regering in een grote villa de koelkast leeg vrat. Hij was het broertje van de Koning. Dat had natuurlijk zijn voor en nadelen. Zo had de villa geen eens een zwembad.

Hij hield ervan zoveel mogelijk op de achtergrond te blijven. Er waren weinig mensen op de hoogte van de aanwezigheid van het team van de Koning en hij had geen zin in vragen. Vanaf het dak kon hij ergens in de verte de muren en hogere gebouwen van het centrum zien. Voor hem lag eerst nog de kale vlakte van de afbakening en daarna de industriegebieden en steden van arbeiders. Achter hem lag alleen het haventje met enkele schepen en de zee. Asylum was een van de welvarendste gebieden ter wereld. Ze hadden ondertussen al bijna geen handen van buiten meer nodig. Vliegverkeer was hoe dan ook vanaf het begin niet de normale gang van zaken en voor het tegengaan van indringers werd er na een tijd niks vliegens meer in het luchtruim geaccepteerd. Vanaf de vier sluizen konden mensen en goederen richting het

centrum worden getransporteerd via treinen die vierentwintig uur per dag reden. Zo'n zelfde trein kwam in de verte over de verhoogde transportbaan aanrijden. Hoewel het de bedoeling was over enkele weken hier de normaalste zaak van te maken, was deze eerste keer toch een moment van spanning. Guilio had één taak gekregen: het bewaken van het controlepaneel over de sluis. Iedereen verwachtte min of meer dat de rebellengroepering een poging zou doen hun leiders te bevrijden. De afbakening had nog lang niet het gestalte dat het later zou krijgen, geen wachttorens, geen groot gevangencomplex en geen sluipschutters op de muren. Ook had nog niemand bedacht hoe je de sluis effectief kon gebruiken bij een uitbraak. Het was vragen om problemen. De trein was bijna op het kleine station.

De controlekamer was niet veel meer dan een stenen schuurtje. In dat schuurtje stond een redelijk modern bedieningspaneel, een radio en een telefoon. Terwijl Guilio stilletjes de gebeurtenissen beneden observeerde, besepte hij dat hij zijn collega miste. Missen was een groot woord. Henk was een klootzak. Maar het voelde toch want onaangenaam in zijn eentje.

'Henk?' vroeg hij zomaar in het niets. Bedachtzaam maakte hij een rondje om het kale hok heen. Hij activeerde zijn headset toen hij zich bewust werd dat hij de eerste keer niet gehoord was. Hij keek naar de plek waar Henk zou moeten staan.

'Henk waar zit je? Je bent niet op je positie.' Ruis. Beneden gebeurde wat. De gevangenen stapten uit. Zonder handboeien of bewakers. In duikerskleding. Er werd een opblaasboot uit de trein gehaald. Eén van de gevangenen keek een moment Guilio's richting uit en prompt begon er een sirene af te gaan. Onder zijn voeten begonnen zware machines langzaam op gang te komen. Paniek sloeg toe en hij rende het gebouwtje binnen. Hij was geen leek op het gebied van computers, maar dit was net de cockpit van een vliegtuig. Er flikkerden lampjes en ergens in een hoek begon een klokje af te tellen. Óf iemands magnetronmaaltijd was over een halve minuut klaar óf hij begon te begrijpen waar het geschreeuw beneden voor was.

'De sluis,' was het enige wat door zijn hoofd ging. Onder zich hoorde hij het water naar binnen razen. Hij rende naar buiten en zag de aanwezigen trappen oprennen op weg naar een drogere plek. Hij moest iets doen. Hij vloog terug het hokje in en begon op knoppen te drukken die ook maar iets weg hadden van een manier om dit te stoppen. Toen het idiote idee bij hem opkwam de stekker er maar uit te trekken, pakten een paar sterke handen hem bij zijn schouders en sleurden hem het huisje uit.

'Zo, klein huffertje,' zei Henk en hij duwde Guilio tegen de grond.

'Ik probeerde alleen maar-' kon Guilio er nog net uitkrijgen.

'Ja, ik zag precies wat je probeerde. We zagen het allemaal toen ik ze erop wees terwijl we die trappen opkwamen. Saboteur!'

'Zet verdomme die sluis dicht!' schreeuwde Guilio.

'Daar zijn we allang mee bezig mannetje. Begin jij maar vast te denken waar je voorouders vandaan komen. Ik zou je liever een handje helpen en je nu alvast in zee gooien, maar ik ben een nette man. Uiteindelijk beland je er toch wel.' De ogen van Henk werden sluwe spleetjes en hij begon te fluisteren.

'Dat gebeurt mij toch niet, denk je. Mijn lieve broer beschermt me wel?' Henks ogen begonnen te glinsteren van het plezier in zijn werk

'Oh, ik weet precies wie jij bent. Gelukkig voor mij breng ik straks persoonlijk verslag uit van je landverraad. Jij wordt precies hetzelfde gestraft als elke andere burger.' Henk had de gigantische knal tegen zijn kaak niet zien aankomen.

Guilio gooide hem van zich af en krabbelde overeind. In de verte zag hij het bootje met gevangenen met de stroom mee gespoeld worden. De kaarsrechte vlakke maakte dat niet moeilijk. 'Sukkels. Wat hadden ze dan verwacht. Natuurlijk zou er zo'n stunt uitgehaald worden.' De sluis was ondertussen weer dicht, maar de afbakening zou nog minstens een dag onder water staan. Het ding had toch een paar minuten lang een gigantische stortvloed naar binnen gebracht over een redelijk vlak stuk aarde met een meter of twee daaronder kunststof. Lang niet alle delen van Asylum waren gebouwd op daadwerkelijk eiland. Een heleboel sectoren waren niet veel meer dan platen op gigantische fundering en loeisterke pilaren. Hij liet Henk versuft liggen en liep naar de trap toe om te kijken hoe de zaken er beneden voor stonden.

'Breng je handen achter je rug en loop rustig de trap af.' De megafoon schalde van een verdieping lager. De trap waarop Guilio stond, was ingebouwd in de betonnen muren. Voor nu was hij veilig. Guilio keek onder aan de trap om het hoekje. Kleine verdovingspijltjes ketsten tegen het beton af. 'Die idioot heeft ze écht wijsgemaakt dat dit mijn schuld is,' besefte hij.

Bovenaan de trap verscheen Henk weer met een bloedende grijns. Hij was speciaal nog een half minuutje blijven liggen om een scherpe opmerking te bedenken. Toen die niet wou komen, was hij opgestaan. Guilio dook voorover een zijgang in. De pijltjes ratelden om hem heen. Henk vloekte.

Terwijl Guilio aan de binnenkant van het gebouw trappen begon af te dalen, bedacht hij zich of Henk niet met de volgende lading criminelen meegestuurd kon worden. Toen hij beneden bij de schemerige laadhal aankwam, merkte hij dat hij weinig kanten meer op kon. Hijgend keek hij om zich heen. Hij merkte weinig van het verdovende pijltje dat zich in zijn schouder boorde. Terwijl hij neerzakte, zag hij nog net een paar oude mannetjes aan een tafeltje nieuwsgierig op hem neerkijken. Alles werd wazig.

De geur van ziekenhuis. Hij had hier al eens eerder gelegen, besepte hij zich. Hij kon zich redelijk helder herinneren wat er allemaal gebeurd was voor hij geraakt werd door het pijltje. Dat was tenminste iets dat de wetenschap had kunnen oplossen, slaapmiddel dat je het gevoel gaf daadwerkelijk geslapen te hebben in plaats van bewusteloos geslagen te zijn. Hoe verzinnen ze het. Dat wekte meteen de vraag op waarom hij wel degelijk zijn hoofd voelde kloppen. Terwijl zijn ogen nog dicht waren, bracht Guilio zijn hand naar zijn hoofd.

'Afblijven!' Een zuster die blijkbaar al binnen was, hield zijn hand vast. 'Dat is net gedesinfecteerd. Ik zou je net sprayen.' In zijn hoofd gaf Guilio een hoeraatje. Verband was gelukkig niet meer nodig.

'Wat is er gebeurd?' vroeg hij.

'Na je aanslag ben je neergeschoten. Je viel met je schedel op een stenen vloer. Denk maar niet aan ontsnappen. Er staan bewakers voor de deur,' zei ze een beetje trillerig. 'Je hebt een lichte hersenschudding. We hebben je een dag of twee in slaap gehouden, want ze zeiden dat je gevaarlijk was. Kan ik me niet echt voorstellen om eerlijk te zijn. Hou nu je hoofd stil. Je wond is bijna genezen.' Ze pakte een bus en spoot een wolk over zijn voorhoofd. De pijn verdween direct. Het middel was slechts een pijnstillertje.

Er waren ook middelen om genezing sneller te laten verlopen. Die werden alleen gebruikt bij mensen in levensgevaar. Voornamelijk omdat het middel ongeveer een maandsalaris van een gemiddelde hartchirurg kostte. Die middelen deden ook verrekke veel pijn bij het slachtoffer. Er werd al een tijdje geprobeerd de pijnstillers en snelhelers te combineren, maar tot nu toe liepen de mensen die zich voor de tests hadden aangemeld alleen een huid op die er na een paar dagen uitzag als bubbeltjesplastic.

'Wacht. Aanslag?' murmelde Guilio verbaasd. De zuster gooide een krant op zijn schoot. Guilio zuchtte. Hij hoefde de vette kop op de voorpagina niet eens te lezen. 'Zijn ze nog opgepakt?' vroeg hij twijfelachtig aan de zuster.

'Zover ik weet is er nog niemand gevonden. Er is wel een boot vermist. Voor hetzelfde geld heeft er een aantal de strijd opgegeven en is weggegaan. Verder weet ik ook alleen wat er in de kranten en op het nieuws te zien is.' Er werd zacht op de deur geklopt en er stapte iemand naar binnen. De zuster glipte achter hem langs de deur weer uit.

'Dag broertje,' zei de Koning grijnzend. Guilio keek chagrijnig. 'Hoewel ik best begrijp dat je een heel zwaar leven hebt, hoef je dat heus niet te laten merken door een overstroming te veroorzaken hoor,' vervolgde hij.

'Ik wou een beetje spektakel inbrengen. Je kent me toch?' zei Guilio grijnzend. 'Maar goed, ik was het niet dat weet je. Die Henk is echt een idioot.' De Koning keek hem fronsend aan.

'Ik kan hem toch moeilijk tegenspreken op iets wat meerdere mensen duidelijk gezien hebben? Ik vraag me zelf ook af wat je in dat hokje deed,' antwoordde zijn broer. Hij pakte een chocolaatje van Guilio's nachtkastje.

'Ik was op zoek naar Henk. En toen kwam er opeens geluid uit dat hokje. Het zou me niks verbazen als hij een deeltje heeft gesloten met die gevangenen,' zei Guilio bitter.

'Och, dat geloof ik best. Maar tot we daar bewijs voor hebben, moeten we maar geen conclusies trekken. Dat geldt ook voor jou trouwens.' Hij glimlachte.

'Ik vertrouw je. Rust uit en dan moeten we maar gaan kijken wie we nog kunnen pakken.' Hij trok de deur open en draaide zijn hoofd nog even naar Guilio.

'Er gaan geruchten dat Koerlander alweer druk zaken aan het doen is. Ik wil dat je hem gaat zoeken. Deze keer mag je in je eentje. Je kan altijd om versterking vragen.' Hij gooide hem een kaartje met het adres toe.

J. Koerlander was eigenaar van de organisatie 'Het Extra Leven'. Het Extra Leven was bedoeld om gameverslaafde mensen, waar er ondertussen schrikbarend veel van waren, weer terug te laten keren in de normale maatschappij. Door de razendsnelle opkomst van zeer geavanceerde virtual reality leefde het grootste deel van de mannelijke singles als kasplantje. Na het gevonden hebben van hersenspoelende methodes in enkele razend populaire online games, was het niet meer dan logisch dat de regering besloot de ontwikkelaars aan te klagen en deze software te illegaliseren. Een actie waar veel landen het voorbeeld van volgden, tot er een wereldwijde boycot werd afgesproken die op een bepaalde datum zou ingaan. Het initiëren van deze restricties had een merkwaardig effect.

Het aantal zelfmoordpogingen onder deze mensen ging de eerste paar dagen als een raket omhoog. Aanmeldingen van arme zielen door bezorgde familie bij Het Extra Leven ook. Het was makkelijk geld verdienen aangezien Het Extra Leven de enige instantie op Asylum was die de service bood. Zolang er verslaafden waren, was er werk. Koerlander was dan ook één van de eerste openlijke Rebellen tegen de regeling criminelen het land uit te trappen. Het waren triest genoeg vaak juist de verwaarloosde kinderen van die criminelen, die maar al te graag ontsnapten naar een virtuele wereld. Probleem was dat ze bij Koerlander van de ene digitale gevangenis in de andere stapten. Dit was er echter eentje waar de ouders nog extra voor betaalden ook. De organisatie was al meerdere malen opgedoekt, maar bleek altijd na

een tijdje ergens anders weer op te springen. Hoe Koerlander uit de gevangenis wist te blijven, was iedereen een raadsel.

Toen Giulio een paar dagen later de trein uit stapte, schrok hij zoals altijd even van de armoedige aanblik. Om hem heen stonden oude kantoorpanden tegen elkaar aangeleund als kreupele schepsels. In de verte kon hij de muren van het centrum zien liggen. Achter hem lag een industriegebied. Zover mogelijk weggedrukt naar de afbakening toe. Verstoep uit het zicht van het centrum.

'Leuke plek voor een zorginstantie,' bedacht hij zich. Hij wist dat deze gebouwen vroeger gebruikt werden om arbeiders een dak boven hun hoofd te geven. De staat van de grijze hokken was zó slecht dat er protest was ontstaan vanuit het centrum. Daarvoor moest je het aardig gek maken, wist Giulio. De arbeiders werden daarna overgezet naar andere huizen en de leegstaande panden werden goedkoop doorverkocht aan ondernemers. Zo ontstond het huidige zakendistrict van Asylum. Een groot deel werd fatsoenlijk opgeknapt en bloeide op tot goed lopende zaken. Het andere deel werd nu door Giulio bezocht. Hij was hier wel eens eerder geweest in de rol van veredelde deurwaarder. Het was een klusje dat hij liever alleen deed. Zodra mensen agenten in uniform de oprit op zien lopen, is het vaak een stuk lastiger ze te pakken te krijgen.

'Natuurlijk wordt er geen geld meer in gestoken. Binnen een paar maanden wordt de boel hier schoongeveegd.' Giulio klom de roestige trap van het perron af en keek op het visitekaartje waar hij heen moest. Hij pakte zijn telefoon en hield het kaartje voor de camera. Er verscheen een routeplanner op zijn scherm. Het was niet ver. Hij stopte het kaartje in zijn zak en stak de weg over. Enkele zwervers lagen half te slapen in een gepatenteerde woondoos. Een waterdichte kartonachtige piramide met een matje op de bodem dat de warmte binnen hield en de kou buiten. Het ding was makkelijk op te vouwen en mee te nemen.

Hij liep een paar straten door en zag ongure winkeltjes waar virtual reality spellen verkocht werden. Terwijl hij de opschriften las, kwam hij er achter dat die zeker niet voor kleine kinderen bedoeld waren. Toen hij een hoek om ging was het contrast dan ook bijna onbeschrijfelijk. Een prachtig, keurig afgezet park met paadjes en bankjes en zelfs kleurige bloemen. Verderop in het midden stond iets tussen een landhuis en een gevangenis in. Giulio kreeg het gevoel dat het gebouw zich verstopte tussen de bomen. Het was stil, verlaten.

'Nou, lekker rustig is het in ieder geval wel.' Hij keek door de spijlen van het hek en zag een silhouet achter een van de ramen. 'Maar voor hetzelfde geld is iemand als Henk daar de oorzaak van.' Hij liep naar de poort en keek of het hek op slot was. De poort zwaaide

soepel open. Guilio liep het pad op.

Terwijl hij richting de hoofdingang liep, kwam iemand anders er licht paniekerig en in zichzelf pratend juist vandaan. Hij had de deuren wijd open laten staan en zijn kleding was hem wat te klein. Dat verbaasde Guilio weinig, want de jongen was gigantisch en hij vond het al bijzonder dat er kleren in de buurt van zijn maat bestonden. Hij was niet alleen groot, maar had ook een buik die schreeuwde om een fitness abonnement. Zwetend sleurde hij een klein groen koffertje op wieltjes achter zich aan. Guilio moest het even verwerken voor hij hem aansprak.

'Hee eh, mag ik jou even wat vragen?' De jongen stopte even en zei toen nors: 'Nee, ik wil weg.' Hij trok een moeilijk gezicht en wou weer verder lopen. Guilio onderbrak hem.

'Luister, het is heel belangrijk. Ik ben op zoek naar de directeur. Trouwens, wat doe jij hier eigenlijk buiten?' De jongen keek een beetje moeilijk.

'Wat wil je van meneer Koerlander?' vroeg hij aarzelend. Guilio waagde het erop enigszins eerlijk te antwoorden.

'De regering is naar hem op zoek. We hebben hem nodig voor een paar gesprekken in de toren. Kun jij me vertellen wat je in het gebouw deed? Als het goed is staat dit pand namelijk leeg.' Bij het horen van de combinatie van Koerlander en oppakken, verscheen er een kleine glimlach in het gezicht van de jongen. Hij stak zijn hand uit.

'Ik heet Rick Berg. Maar iedereen noemt me hier gewoon Berg.' Hij gebaarde even naar zijn lichaam. 'Ik heb natuurlijk geen idee waarom.' Guilio grinnikte.

'Natuurlijk. Ik heet Guilio trouwens. Zou je me nu misschien kunnen vertellen wat je daarbinnen deed?' Berg keek hem een beetje beschaamd aan. 'Misschien kan ik het je beter laten zien.' Ze begonnen samen richting de ingang te lopen.

Het had nog het meest weg van een kantoorpand waarbij de kantoren vervangen waren door slaapkamers. Hier en daar kon je door de raampjes gluren en zag je vormen van mensen onder dekens liggen.

'Waarom slapen ze?' vroeg Guilio.

'Hun sessie zit erop. We gebruiken roosters weet je. Zolang er eten is, wordt er niet geklaagd. Geen zorgen. Ze slapen. Ik zou ze nu maar niet wakker maken.' Guilio begreep het niet helemaal. 'Hoe bedoel je? Waarom wonen hier nog mensen?' vroeg hij argwanend.

'Nou dat 'Het Extra Leven' gedoe waar je die reclames van hebt op tv? Dat is gewoon een dekmanteltje. Een manier om mensen binnen te halen. Het echte werk gebeurt ondergronds, maar dat wordt je zo wel duidelijk.' Guilio luisterde rustig naar alles wat hij

eigenlijk wel wist. Alleen bij het woord 'ondergronds' moest hij even fronsen. 'Je weet vast wel dat er een paar weken terug politie langs is geweest die de boel hier heeft gesloten?' vroeg hij.

'Er zijn inderdaad een paar jongens meegenomen door de politie, maar die zouden toch nooit wat durven zeggen.' Ze liepen langs een kantoor dat een bordje had op de deur. Op het bord stond 'klantenservice,' het klonk er binnen naar kinderboerderij.

'Ze houden een feestje?' opperde Guilio. 'Nee,' zei Berg. 'Het is hun speeluurtje.' Guilio keek hem aan zoals iedereen die de ontwikkelingen in klantenservice niet volgde zou hebben gedaan. Berg glimlachte en vervolgde: 'Ze zijn best goed afgericht, veel goedkoper dan mensen. We hebben ze gewoon geleerd welke knoppen in te drukken bij bepaalde tonen die klanten aanslaan. Wil je even kijken?'

Guilio knikte verward zijn hoofd en Berg deed de deur open. Het gekrijs en de stank waren verschrikkelijk. Een stuk of veertien chimpansees met koptelefoons waren als, nou, als apen op toetsenborden aan het rammen. De kamer hield het midden tussen een gigantische hamsterkooi met zaagsel op de vloer en klimtouwen aan het plafond, en het computerlokaal van een gevangenis. Helemaal achterin zat een chagrijnig kijkende man in een safaripakje met een naamplaatje. Op het plaatje stond 'leidinggevende'. Hij at een banaan.

'De klanten merken het verschil niet,' fluisterde Berg en hij deed zachtjes de deur weer dicht. 'Gewoon een experimentje van meneer Koerlander. Over een week gaan ze naar een groot telecombedrijf.'

Terwijl ze verder over de gang liepen, durfde Guilio na even aarzelen weer wat te zeggen.

'Maar waar hebben jullie klantenservice voor nodig?'

'Klachten van klanten vooral. Niet alleen voor Het Extra Leven hoor! Eigenlijk hebben we een hele rits bedrijven gehad die nog steeds onofficieel bestaan. Het bleek trouwens dat veel bedrijven allang apen gebruikten. Deze zijn gewoon iets beter getraind. Maar met de komst van ons heeft meneer Koerlander zich daar wat minder op gefocust.' Guilio begon ongeduldig te worden. Het werd tijd om Koerlander maar eens terug op die boot te zetten.

'En wat is jouw rol hier dan? Je had élk moment aan de bel kunnen trekken. De dingen die hier gebeuren zijn illegaal en dat weet je volgens mij best. We hebben laatst de boel nog geëvacueerd.' Berg friemelde wat met zijn vingers.

'Ja, dat klopt. De veertien op dat moment aanwezige jongens zijn toen meegenomen. Maar niemand durfde iets over de kelder te zeggen. We hebben de kelder nodig. Ik ben de

enige die besloten heeft zich niet meer aan het rooster te houden. Ik was net van plan richting de agenten te stappen eigenlijk.'

Guilio moest even nadenken. Hij besloot op een krukje te gaan zitten.

'Eén ding snap ik niet. Waarom zijn hier nou nog mensen te vinden?' zei hij na enige tijd.

'Ik weet het niet echt meer,' antwoorde Berg, 'ik kan me niet eens herinneren hoe ik hier eigenlijk terecht ben gekomen. Mijn herinneringen beginnen pas toen ik hier al een tijd rondliep. Ze doen iets in ons drinken. Maakt je zo mak als een lammetje. Ik ben van dat spul afgehaald, omdat Koerlander iemand nodig had om op de anderen te passen. Dat heb ik een tijdje gedaan, maar ik heb er genoeg van.' Guilio knikte maar gewoon.

'Is er nog meer wat ik moet zien behalve een officieel niet bestaand afkickcentrum waar alleen de hele dag geslapen wordt zonder toezicht?'

'Nou, zonder toezicht... Ik ben er en de leidinggevende is best aardig.' Guilio snoof.

'Juist. Ik zou toch even met Koerlander willen babbelen.'

'Ik kan je vast wel bij Koerlander krijgen, maar ik denk dat je eerst de rest wilt zien. Ze zijn gehersenspoeld ofzo. Ik heb geprobeerd anderen mee naar buiten te krijgen, maar niemand wil nog luisteren.' Hij klonk ernstig genoeg om Guilio een gevoel van medelijden te geven.

'Ga je mee naar de kelder?' vroeg Berg. Guilio knikte en stond op.

Ze liepen door een gang naar een grote keuken. Daar aangekomen zagen ze een koelkast. Berg deed nonchalant de deur open. De koelkast was hol. Er zat een trapgat in.

'Hier doorheen,' zei Berg en hij stapte naar binnen. Guilio volgde. Een lange stalen trap leidde hen diep één van de eilanden in die als fundament van Asylum dienden.

'De locatie is perfect natuurlijk. Het heeft Koerlander veel geld gekost om deze plek op te bouwen. Hij vond het buurtje niet geweldig, maar het is wel mooi onopvallend. We zitten hier precies bij het middelpunt van één van de Noordoostelijke eilanden.' Berg drukte op een knop in de muur en een grote automatische deur schoof open.

'Stap maar in.' De lift bood ruimte voor een aardig aantal personen. Al was waarschijnlijk rekening gehouden met het ietwat grote postuur van de meeste bewoners.

Onder het genot van irritante liftmuziek zakten ze langzaam naar beneden. De meeste moderne liften waren ondertussen uitgerust met persoonlijke ruimt helmets. Met die helmets kon je rustig het nieuws checken of memo's doornemen zonder de altijd wat eigenaardige stiltes in een lift. Dit werd opgelost doordat iedereen zo'n blinderende helm op zijn hoofd had.

Het ding zag er nog het meeste uit als een grote golfbal. Men had wel geëxperimenteerd met stijlvollere modellen, maar dat bleek al gauw vrij nutteloos als je elkaar toch niet kunt zien. 'Dat was toch wel het minste wat ze in dit ding konden hangen,' dacht Giulio. Hij was het niet gewend zonder persoonlijke ruimt helm. Hij begon maar ouderwets te neuriën.

De lift stopte. Hij was blij eindelijk uit te kunnen stappen, maar Berg was er blijkbaar wel aan gewend. Toen Giulio over de reling keek, vielen zijn ogen ongeveer uit hun kassen. Voor hem strekte zich een gigantische zaal uit. Verlicht door honderden TL-lampen zaten daar mensen, jongeren zo te zien, achter duizenden Pc's. Giulio herinnerde zich de apen. 'Dit is ook klantenservice?' vroeg hij aarzelend. 'Nee, dit is afdeling sociale media,' antwoordde Berg.

Je moest van goede huize komen om populariteit te werven op het internet. Zelfs de celebrities hadden het nog lastig om de meeste hits, volgers, likes, duimpjes omhoog en veren in je reet op de nieuwste bekende websites te krijgen. Hier werd natuurlijk al gauw een gat in de markt gezien. 'Krijg oma aan het internet' was een van de eerste oplichterspraktijken om grote hoeveelheden mensen, bejaarden in dit geval, voor een geringe vergoeding dagelijks op een 'dit vind ik wel aardig' knop te laten drukken. Het was zogenaamd educatief bedoeld en het moet gezegd worden dat het de 80-plussers vermaakt hield. Dit ging natuurlijk allemaal niet snel genoeg. De klikkers moesten wat beter gemotiveerd worden. Er werd een simpel programmaatje geschreven dat de scores bijhield van de hoeveelheid 'clicks'. Zo werd bijvoorbeeld elke week een 'oma van de week' voorzien van een mooie glimmende beker. En man wat zijn die oude mensjes snel jaloers.

Dit was zo'n groot succes bij de ouderen van dagen dat er na een tijdje juist geld gevraagd werd voor een klik-abonnement. Er ontstond zo een gigantisch netwerk dat elke rijke stinker met behulp van de oudjes tot bekende internetheld katapulteerde. Het werd een probleem toen ze stug weigerden op die 'nieuwerwetse' artiesten te stemmen. Oude folk en klassieke muziek beleefde hoogtijdagen in de top tien. Ook erg lastig was dat ouderen nou eenmaal snel doodgaan en het lang duurt ze iets te leren. Daarbij begonnen bejaardenhuizen door te krijgen dat er geld werd verdiend aan hun bewoners. Er moest een nieuwe doelgroep gevonden worden. Een groep die het net zo min had op frisse lucht. Een groep die liever nummertjes vergeleek dan daadwerkelijke prestaties. Maar wel één die het worst zou wezen waar die nummertjes nou eigenlijk voor stonden. Gelukkig waren net die razend populaire games in de ban gedaan. Koerlander zag goud.

Ze liepen zo rustig mogelijk langs de dichtbezette tafel, terwijl Guilio contact probeerde op te nemen met defensie via zijn telefoon. Dat lukte niet.

'Je hebt hier geen bereik. Gebruik deze maar.' Berg gaf hem een toestel met draad aan dat hij van de muur had geplukt.

Toen Guilio de mensen aan de andere kant van de lijn eenmaal overtuigd had dat een politiebusje niet genoeg zou zijn, vroeg hij aan Berg: 'Waarom reageren ze eigenlijk niet op ons?' Berg keek hem even aan en zei toen: 'Er zit iets in ons drinken, zoals ik al zei. Misschien ken je mensen die, als ze tv aan het kijken zijn of een spelletje doen, compleet onbereikbaar worden? Nou, dat effect hebben ze in een flesje weten te stoppen. Het geeft het gevoel dat je daadwerkelijk in een activiteit gezogen wordt.'

Guilio wierp een blik op één van de beeldschermen en zag iets wat je nauwelijks als leuke groepsactiviteit mocht bestempelen. Op het scherm was een knop te zien die steeds versprong naar een andere plek. Verder stond er een teller die afliep bij elke keer dat er op de knop gedrukt werd. 'Elke keer dat je de teller leeg hebt, ga je een level omhoog. Bij level dertig mag je je eigen achtergrondkleur kiezen en bij level vijftig zelfs de vorm van je aanwijzer!' De enthousiast grijnzende Berg leek even in zijn oude gedachtegang vervallen te zijn.

'Maar het doet me eigenlijk niet zo heel veel meer,' zei hij, toen hij zichzelf betrapte. Het was eigenaardig stil op het geklik van muizen na terwijl Berg verder vertelde.

'Het spel is slechts een schil voor wat erachter gebeurt. Een plaatje over het scherm heen. Vaak stemmen we eigenlijk op één of andere rockster of zoiets. Die betalen daar heel veel geld voor.' Guilio keek even mee op een van de schermen. Het spelletje was nauwelijks een spel te noemen.

'Als je naar die schermen kijkt, lijkt het toch wel heel eh, simpel?' vroeg hij.

'Het is érg sterke energydrank,' antwoordde berg. 'Ze beginnen met games waar daadwerkelijk tijd en moeite in is gestoken en verhogen dan dagelijks de dosering een beetje terwijl ze de kwaliteit van de games juist verlagen, waardoor zelfs Quardop episch wordt.' Guilio grinnikte. Hij had zelf ook een klein jeugdtrauma aan Quardop overgehouden.

Hij keek met weerzin naar één van de jongens die richting een bouwvakkers-wc hobbelde. Hoewel hij genoeg documentaires op tv over sektes en dat soort zaken was langs gezapt, was dit toch iets waar hij met zijn verstand moeilijk bij kon. Hij keek nog eens om zich heen en begon zich af te vragen hoeveel stroom dit wel niet kostte. Terwijl hij in gedachten wegzonk, gleden zijn ogen langs de dikke stroomkabels die allemaal naar een soort coulissen liepen. 'Koerlander kon dit nooit in zijn eentje geregeld hebben. Logisch, al die jongeren moesten tot bepaalde hoogte verzorgd worden, het gebouw onderhouden en de klantenservice gevoerd. Raar was het ook, dat ze alleen daar een medewerker hadden kunnen vinden. Verder was het gebouw compleet toezichtsloos.'

Guilio keek naar Berg.

'Heb je enig idee waar iedereen heen is? Als jullie er allemaal nog zijn, dan moet een groot deel van de organisatie toch ook nog bestaan?'

'Scherp opgemerkt,' zei iemand die zeker weten niet Berg was. Berg had het waarschijnlijk ook wat minder sarcastisch gebracht. Ze draaiden zich om naar de onbekende stem.

'Handen omhoog en, ach wat. Ik weet precies wat er in je zakken zit, laat ze ook maar

hangen. Ik krijg er altijd ontzettend kramp van als ze dat bij mij doen,' zei een persoon die langzaam op ze af kwam lopen tussen de grote tafels door. Hij had iets in zijn handen dat Guilio herkende als een elektrisch pistool. Berg en Guilio wisten niet veel beter dan hun handen sullig weer naar beneden te laten hangen. Ze stapten onzeker achteruit. Geblondeerd haar, een grijs pak en een ongeschoren gezicht. Koerlander grijnsde. Gluiperig.

'Dus jij dacht dat je hier gewoon naar binnen kon wandelen? Ik hou je al in de gaten vanaf de eerste stappen die je hier binnen zet. Ik ben trouwens erg teleurgesteld in je Berg. Ik dacht dat wij afgesproken hadden dat je meteen aan mij zou rapporteren als er iets was?' Berg werd rood en antwoordde: 'Ik doe niet meer mee meneer.'

Terwijl ze achteruit liepen, struikelde Guilio over een van de dikke kabels, zag de halve zombies in hun stoel en tikte zacht tegen de muur aan met zijn rug.

'Je vriendjes staan nog buiten Guilio. Zo heet je toch? We weten allebei dat die hier niet op tijd zijn. Toedeloe.' Koerlander richtte. Guilio waagde het erop en dook de coulissen in. Hij had daar gezien waar al die kabels heen liepen en krabbelde overeind. Met trillende vingers haalde hij het metalen deurtje van de stoppenkast open. Een stuk of twintig schakelaars en knipperende lichtjes deden hun best om hem zo verward mogelijk te krijgen. Verderop hoorde hij Koerlander rustig op hem af wandelen. Guilio begon alle schakelaars één voor één uit te zetten. Met een luide 'tsjak' vielen één voor één de lichtgroepen uit. Daarna waren de beeldschermen en computers aan de beurt. Het laatste wat Guilio nog hoorde was: 'Hee jongens! Het is me gelukt! Nog vijftien clicks en dan ben ik er ei-'tsjak''.

Vijf seconden gingen voorbij. Tien misschien zelfs. Een geluid dat nog het meest weghad van een creperende zeeke kwam ergens uit een hoek. De rillingen liepen over Guilio's rug. Hij sloop terug de zaal in en bleef tegen een muur staan. Alle onzichtbare ogen keken opeens naar het streepje licht dat het zaklampje, dat Koerlander gepakt had, even verderop liet schijnen. Met een trillerig stemmetje begon hij te praten.

'Goed jongens. Geen paniek. Als jullie rustig blijven zitten dan zal ik even-'

De storm brak los. Als een kudde op los geslagen olifanten raakten alle mannen, en een klein aantal vrouwen, spontaan in diepe furie. Tafels werden in blinde woede gesloopt en computermonitors op de grond gesmeten. Voetbalhooligans waren er niks bij. De mierzoete geur van omgevallen blikken energydrink drong Guilio's neusgaten binnen. Zo te horen en te ruiken werd ook de bouwvakkers-wc omgekanteld. 'Dit overleef ik niet,' schoot door hem heen. Hij bedacht zich dat Koerlander zich nog ergens tussen de tafels had bevonden en

voelde bijna medelijden. Hij kroop naar de plek waar Berg een minuut geleden nog was geweest. Die bleek zich onder de resten van een tafel te hebben verstopt. Ondertussen begon de groep jonge stieren tegen de muren aan te beuken. Muren waar blijkbaar nog deuren in zaten. Guilio wist nog niet wat voor kettingreactie hij had veroorzaakt. 'Volgens mij zijn ze niet blij,' zei Berg met een heel klein stemmetje.

De deuren braken open.

'Ik denk dat ze de directie gaan zoeken,' vervolgde hij. In de verte hoorde je het ontketenen van burgeroorlogen in meerdere aangrenzende zalen gebeuren. Iemand schreeuwde: 'Als wij niet meer kunnen spelen, dan jullie ook niet meer!' terwijl er alleen nog maar meer destructie ontstond.

'Hoeveel van dit soort zalen hebben jullie?' vroeg Guilio. 'Nou, je hebt nog de afdeling Spam, mensen die emailadressen verzamelen, de afdeling Goldfarming, de-'

'Goldfarming? Wat is dat?' onderbrak Guilio fronsend.

'Ken je dat niet? Dat bestaat al sinds de antieke games uitkwamen. Die mensen moeten in een online game virtueel geld verdienen en dat wordt door Koerlander voor echt geld doorverkocht naar andere landen. Verder zijn er dan waarschijnlijk nog directiekamers. Er zullen wel tunnels en liften naar andere gebouwen zijn.' Guilio knikte en keek om zich heen. Het gigantische hok was ondertussen uitgestorven. Van Koerlander was niks meer te bekennen. 'We moeten hier weg,' zei hij en hij begon zich een weg door de wrakstukken van tafels heen te waden die naar de trap leidde. Ze klommen naar boven en stapten in de lift. Die deed het ook niet meer. Er was nog een trap even verderop. 'Ga je dat redden?' vroeg hij aan Berg.

'Als ik rustig aan doe,' antwoordde hij. Guilio maakte weer contact met de politie en kreeg de bevestiging dat het pand bewaakt werd en er ook agenten naar omliggende gebouwen werden gestuurd. In het bovengrondse deel van het gebouw bleek ondertussen het alarm af te zijn gegaan en er waggelden verwarde hoopjes mens rond.

Toen ze in de buurt van de uitgang kwamen, vloog er opeens een zijdeur open waaruit een gedaante achter hen de gang in dook en richting de uitgang begon te rennen. 'Aan de kant,' gromde hij en hij duwde Guilio opzij. Het was Koerlander. Of wat er van hem over was. Zijn pak was gescheurd, hij miste een schoen en hij stonk verschrikkelijk. Er liep wat bloed over zijn wang. Hij gooide de buitendeur open en was verrukt frisse lucht binnen te krijgen. Guilio en Berg liepen nonchalant achter hem aan de deur uit. De vijftien agenten die voor de deur stonden waren blij hun gevangene te hebben. Achter de groep agenten stond de Koning met

een serene glimlach op zijn gezicht.

'Dag broertje,' grinnikte hij. Giulio liep naar hem toe. 'Ik vrees dat we nog een paar extra busjes nodig hebben.' Achter hen sjouwden agenten zware beeldschermen en pc's naar buiten. Enkele jongeren stonden in een hoekje in shock toe te kijken.

'Nou, jullie redden je er wel mee denk ik,' zei Giulio en hij begon richting het station te wandelen.

Guilio stapte de trein uit en liep de mooi verlichte stad in. Het was al bijna donker. Doordat de duisternis de Afbakening in de verte op een paar lichtjes na liet verdwijnen, leek het bijna een normale stad. Dit was één van de eerste stadsgebieden die buiten de muren van het centrum was opgericht. De huizen waren een stuk minder ruim dan de villa's in het centrum, maar luxe was hier nog volop te vinden. Eindelijk thuis. Hij liep het trapje op en duwde zijn duim op de scanner. Daarna duwde hij de deur voorzichtig open. Het was donker en kil binnen. Hij liep door de gang en deed een lampje aan. Terwijl de verwarming begon op te warmen, liep hij met zijn jas de huiskamer in en de sensoren merkten hem op. Overal in het huis knipperden lichten aan en in de haard begon een vuurtje te branden. De schilderijen aan de muur begonnen als een gokautomaat langs verschillende tekeningen te bladeren. Mét bijhorende geluidjes. Toen ze al ploeiend één voor één op een nieuw schilderij bleven staan, besefte Guilio dat hij toch eens wat volwasseners moest gaan instellen, een subtiele fade-out of iets dergelijks.

Hij schoof een pizza de oven in, gooide zijn jas over een stoel en plofte op de bank neer. De tv sprong vanzelf aan. Er was een debat op over het chippen van kleinschalige criminelen. Je kon ten slotte niet iedereen bij zijn eerste overtreding het land uitsturen. Guilio drukte de tv maar weer uit en lag een tijdje in de stilte te denken.

Het was niet de eerste keer dat hij een aantal van dit soort dagen achter elkaar had, maar de laatste gebeurtenissen hadden wel aardig op hem ingehakt. Maar goed, het was dit of papierwerk en lintjes knippen. Als broertje van de Koning was hij nooit iets tekort geschoten en in principe zou hij zijn hele leven met een glas ijswater op één van de stranden van de binnenzwembaden van Asylum kunnen liggen. Hij had er echter voor gekozen om een militaire stoomtraining te volgen, zodat hij formeel als agent te werk kon. Toen hij die enigszins succesvol had afgerond (nummer 73 van de 90 op de prestatielijsten), besloot zijn broer hem maar in persoonlijke dienst te nemen. En er moet gezegd worden, dat ging hem heel redelijk af.

Tot nu toe was er dan ook nooit echt behoefte geweest aan een écht goed politiesysteem. Er was slechts een samengeraapt groepje bewakers dat de boel in de gaten hield. Als er incidenten waren, werd er eerst gekeken van welke stand je was. Als je arbeider was en je had een werkgever, dan mocht die verzinnen wat er moest gebeuren dus de lagere standen keken wel uit. Als je als werkgever zelf iets deed wat een ander niet aanstond, dan werd er gekeken wie het meeste kapitaal en het grootste leger advocaten had. Daarna was het vaak snel

afgelopen. Dit zorgde voor een maatschappij waar het wilde westen nog wat van kon leren. Alleen liep iedereen nu rond met een mobieltje in plaats van een geweer (waarvan laatstgenoemde voor arbeiders sowieso verboden waren).

Na de instelling van een formele regering, en later zijn Koning, gingen de zaken al wat soepeler. Ietsjes, want die Koning werd uit een kroeg vandaan geplukt nadat 27 boekhouders uitgeplozen hadden dat hij, tot misgenoegen van de meeste aandeelhouders, nog steeds formeel erfgenaam en dus eigenaar van Asylum was. Het was pas een generatie of twee later dat een georganiseerde politiemacht ontstond. Zo ongeveer rond de grote schoonmaak. Guilio was alleen nog handig omdat hij om de bureaucratie heen ging.

Een stem herinnerde hem aan zijn pizza. Het systeem had ook een geavanceerde persoonlijkheidsmodus en er werd hem vriendelijk verteld dat zijn eten klaar was. Die had hij uitgezet toen hij hoorde over mensen die zulke leuke gesprekken met hun computer hadden dat ze hun huis niet meer uitkwamen. Het bleek trouwens wel een perfecte oplossing voor een kinderoppasser. Hij ging aan tafel zitten en terwijl hij zijn pizza at, begon het tikken van de klok hem te irriteren. Hij vroeg de klok op te houden. De klok luisterde. Guilio miste de ongehoorzaamheid van klokken een beetje. Hij sjokte de trap op terwijl op de bovenverdieping alle nodige lichten aanfloekten. Ook de beddenverwarming sprong aan. Terwijl hij met de badkamer discussieerde over hoe lang hij moest tandenpoetsen, bedacht hij zich dat die ook uit kon. Hij stapte zijn slaapkamer in en gooide zijn kleren op een hoop. Beneden doofde het vuur, dimden de lichten en aten speciale bacteriën het bord schoon. Boven viel Guilio in slaap.

Het gevoel alsof hij uit de dood teruggeroepen werd. Het was één van de verschrikkelijkste ervaringen die een mens zich kan indenken, en hij had aardig wat dingen meegemaakt op politietraining. Uit al zijn macht probeerde hij zich tegen het gruwelijke gevoel te verzetten. Hij sloeg de wekker van zijn nachtkasje af. Acht uur was echt véél te vroeg. Toen het geluid maar niet op wou houden, begon hij bijna te huilen.

Wekkers. Wie die ondingen bedacht heeft, mag blij zijn dat hij niet meer leeft. Hij liet zich met zijn ogen dicht zijn bed uit glijden en boven op de wekker vallen. Het hielp niet echt.

'ophalwe' kreeg hij met moeite uit zijn keel. 'ophawe grtvrdr.' Het krenge liep op batterijen, dus de stekker eruit trekken behoorde niet tot de opties. Een manier van problemen oplossen die tot nog toe belachelijk vaak werkte. Hij grabbelde onder zijn borst en haalde het kookwekkervormige onding tevoorschijn. Zijn raam stond op een aanlokkelijk grote kier. Het

geluid van kapotslaand plastic was heerlijk. Dat was nummer vijf al deze maand. Hij bleef een paar minuten liggen, maar beseftte dat de strijd nu toch al verloren was, krabbelde overeind en trok zijn gordijnen open. In de verte zag hij de gigantische tv-schotelvormige zonnepanelen die vanuit zijn slaapkamer maar klein leken. Als hij naar de huizen van de burens keek, zag hij eigenlijk ook overal zonnepanelen. Die waren per straat aangesloten op een gemeenschappelijke verdeler. De grote schotels waren voor de industrie en bedrijven bedoeld.

'Bwuh,' mompelde hij en hij sleepte zich de badkamer in waar hij een douche nam en andere belangrijke zaken regelde die je in een badkamer doet. Toen hij even later ontbijt maakte, vertelde de koelkast hem dat hij nodig eens boodschappen moest doen. Terwijl hij naar de tafel liep met zijn gebakken eieren, voegde de computer automatisch een nieuwe wekker toe aan het boodschappenlijstje. Het was een handige manier van werken. Je kon kiezen welke producten het programma checkte om te kijken of ze aan vervanging toe waren. Als lampen stukgingen, merkte het systeem het direct. Als wekkers gesneuveld in een waterplas lagen bleekbaar ook.

Hij bestelde via zijn telefoon de spullen maar meteen. Supermarkten namen teveel ruimte in en waren ongeveer afgeschaft. Al was er in het centrum nog eentje te vinden. Maar goed, wie ging er nou nog wandelen voor zijn boodschappen. Terwijl hij zijn bord wegzette, staarde hij wazig door het keukenraam. De buurvrouw staarde een beetje ongemakkelijk terug. Dit had hij de eerste drie minuten niet door tot het lawaai van zijn telefoon hem wakker liet schrikken.

'Opnemen, speakers,' sprak Guilio duidelijk. Je hoorde een klik en uit de speakers door het huis klonk de bekende stem van zijn broer.

'Dag Guilio. Sorry je nu alweer te storen, maar we hebben info over één van die ontsnapte gevangenen. Blijkt dat die roeiboort van ze geen slecht idee was. We hebben ze nog niet allemaal op weten te sporen. Na het ondervragen van Koerlander zijn we nu ook redelijk zeker dat hij betrokken was bij het daadwerkelijk plannen van die ontsnapping. We gokken dat hij voornamelijk een adviserende rol heeft gespeeld.'

'Ja, natuurlijk zegt Koerlander dat,' antwoordde Guilio.

'Nou, nee, Koerlander claimt dat het allemaal zijn idee was. Dus dan weet je wel hoe laat het is. Als het aan hem lag, zat hij alleen op die boot. Je kent hem. Hoe het ook zij, uiteindelijk heeft hij ons wat informatie gegeven en ons volgende doelwit is vanmiddag te vinden in bejaardenhuis 'Zorgvloed.' Je weet wel. Dat hypermoderne stuk plastic net buiten het centrum.'

'Heb je een naam?' vroeg Guilio.

'Die hoef je niet te weten en heb je gelukkig ook niet nodig. Hij komt daar elke week op bezoek bij zijn moeder. Het is op loopafstand voor jou geloof ik. Je krijgt toegang tot het hele gebouw met je pas en je moet bij mevrouw Stuurman op kamer veertien zijn. Probeer alleen niet teveel argwaan te wekken bij die mensen. Om een uur of halftwaalf zou hij daar op bezoek moeten komen. Zodra hij daar is, neem je contact met ons op en dan kan ik vast wel een paar wijkagenten sturen. Iemand in de boeien slaan kan nog wel uit het budget mag ik hopen. Veel succes. Vanmiddag krijgen we te horen of de medewerking van het eerste telefoonbedrijf definitief is. Als dat zo is, wordt het lokaliseren van overtreders meteen een stuk simpeler. Dan kunnen we eindelijk gewoon busjes sturen en ze allemaal één voor één gaan oppakken. De rekrutering van nieuw personeel begint nu ook wat op gang te komen, heb ik gehoord. Maar goed, dat is allemaal relatief oninteressant voor jou. Ik heb Henk ondertussen gezegd je met rust te laten over dat gedoe op de Afbakening. Hij was al begonnen aan een heel onderzoek, maar dat kan wel even wachten. Ik wil je wel even zeggen dat we nog wel eens grondig moeten nalopen wat er toen mis is gegaan, maar het is nu belangrijk dat de mensen die ontkomen zijn gepakt worden. Ik spreek je later wel.'

Guilio zei tot ziens en hoorde weer een klik. Hij was niet dolenthousiast om de volgende schietgrage idioot op te mogen zoeken, maar veel erger dan vorige keer kon het toch niet worden. Vol goede moed stapte hij de deur uit. Aan zijn rechte rug en positieve uitstraling kon je zien dat hij nog nooit in een bejaardenhuis was geweest.

Zo'n vijf minuten later kon hij verderop zien wat zijn broer bedoelde met 'dat hypermoderne stuk plastic'. Gewoon omdat het nergens anders op leek. Het was zorgvuldig tussen twee contrasterende bruine bakstenen gebouwen geperst en leek op een gebleekte helwitte tand in het gebit van iemand die nog nooit een tandenborstel had aangeraakt. Er was geen tuin, geen bankjes en geen gras. Er was alleen de straat en dan de schuifdeuren met intercom. Van een afstandje kon je echter zien dat het gebouw meerdere verdiepingen telde. Wat je niet kon zien, was dat het qua diepte een stuk groter was dan het leek.

Guilio drukte op de intercom en de stem van iemand die zo bekend zou worden als een vrouw met licht sadistische glimlach klonk door het kleine speakertje.

'Bejaardenhuis Zorgvloed, wat kan ik voor u betekenen?'

'Ik kom voor mevrouw Stuurman,' zei Guilio. Hij had dit trucje wel vaker uitgehaald. Wat kon het die mensen schelen wie mevrouw Stuurman bezocht. En het klopte nog aardig ook.

'Sorry meneer. De bezoeken zijn van kwart over twaalf tot halfvier. Als u iemand wil bezoeken, moet u later terugkomen. De mensen hier hebben hun rust nodig. Tot ziens.'

Guilio stond even met zijn mond vol tanden en vervolgde toen: 'Ik ben Stephan de wit, begrafenisondernemer, ik-'

'Aah natuurlijk. Komt u maar binnen. De koffie staat klaar.' De deuren schoven bijna net zo enthousiast open als haar stem geklonken had. Het ziekenhuiswit zag er niet bepaald knus uit. Guilio liep zo rustig mogelijk de lange gang in richting de balie.

'Nou, daar was u al, Meneer... de Wit was het toch? Heeft u liever eerst wat te drinken? een kopje thee? koffie?' Ze leek werkelijk blij hem te zien.

'Nee, dank u mevrouw, ik eh, zal meteen richting de klant. Ik heb een druk schema. Ik hoef alleen wat zaken te bespreken en dan ben ik weer weg. Waar kan ik kamer veertien vinden?'

'Cel veertien is op de tweede verdieping meneer de Wit. Ik hoop dat de onderhandelingen met de cliënt gunstig verlopen.' Ietwat beteuterd schoof ze het aquariumraam weer zorgvuldig dicht. Weer niemand dood.

Guilio begon te lopen. Af en toe zag hij door raampjes dingen die nog het meest op gigantische zonnebanken leken. Bij de lift zag hij zo'n rijdende doodskist door een zuster naar binnen geduwd worden.

'Hebben we lekker gewandeld meneer Gerritzen?' zag hij haar tegen de kist aan praten. Als antwoord lichtte een lampje op de kist groen op. Hij merkte dat hij daar niet makkelijk bij ging passen en besloot de trap naar boven maar te nemen. Eenmaal aangekomen, was het niet lang zoeken naar kamer veertien.

De verdieping bestond uit een simpele lange gang met deuren aan weerszijden en in het midden een zitruimte met twee deuren naar toiletten en een koffieautomaat aan het einde. Kamer veertien was de laatste deur aan de linkerkant. Guilio keek door het raampje en begon zich af te vragen hoe hij dit ging aanpakken. Hij ging maar even op één van de stoeltjes zitten. Tegenover hem zat een oud mannetje een beetje kwijlend naar hem te kijken. Guilio glimlachte beleefd naar hem. De man lichtte even op en wou iets gaan zeggen, toen er een zuster een deur uitkwam, die hem zag zitten, snel een rolstoel ergens vandaan greep en hem begon in te laden. Ze keek medelijdend naar Guilio alsof de oude man hem al uren aan het lastigvallen was en zei: 'Sommigen proberen na maanden nog steeds hun cel uit te komen. Kan het ze moeilijk kwalijk nemen, maar hun veiligheid boven alles natuurlijk. Kan ik je verder ergens mee helpen?' mopperde ze nogal onbehulpzaam.

'Nou, eigenlijk was ik, eh, op bezoek bij mijn schoonmoeder op kamer veertien,' zei Giulio. De zuster wees even met een afstandsbediening naar de deur van kamer veertien en er sprong een lampje op groen.

'Hij is van het slot. Help uzelf maar verder, veel sterkte,' en ze wachtte beleefd tot hij naar binnen zou gaan. Dat deed Giulio ten slotte ook maar.

In de begindagen van Asylum, toen alleen het centrum nog bestond, was de bejaardenzorg niet zo'n groot probleem geweest. Dit kwam voornamelijk omdat het land toen nog enkel bewoond werd door miljardairs die grote hoeveelheden van hun vermogen in de bouw van een nieuwe wereld pompten. Ze keken hierbij natuurlijk wel goed uit een redelijk fortuin achter te houden voor hun pensioen. Die mensen begonnen zich treurig genoeg de 'originale' bewoners van Asylum te noemen. Binnen de hoge muren van het centrum vierde Asylum dan ook zijn hoogtijdagen. Buiten de muren ging dat natuurlijk anders.

Zoals gezegd werd er gewerkt met een quota systeem en mocht elke boer, arbeider of wicjuffrouw gaan en staan waar ze wilden, zodra ze een bepaald quota hadden gehaald. Het nadeel was alleen dat werkgevers die boeren helemaal niet kwijt wilden en juist ook daardoor onmogelijke quota's afspraken. En toen de eerste golf arbeiders te oud werd om te werken moest daar een, het liefst zuinige, oplossing voor komen. Toen ook de oudjes allemaal al netjes verzameld klaar stonden om op een roeiboot te worden gezet, begon er voor de zoveelste keer één of andere televisiester over mensenrechten te schreeuwen. Het werd dus toch maar geen oceaانبingo.

Toen hij zachtjes naar binnen liep, merkte hij meteen de kantoor sfeer op. De kamer had meer weg van een opbergkast dan een vertrek voor ouderen. In de hoek stond alleen één van de grote witte moderne kisten. Aan de andere kant van de kamer waren wat medische spullen te vinden. Uit de kist kwam plotseling wat gegiechel. Giulio keek nerveus op zijn horloge. Halftwaalf. Hij vroeg zich af hoe het zou zijn in zo'n kist. Het deed hem denken aan de kelders onder het gebouw van Koerland. Hij had wel eens gelezen over deze dingen. Virtual reality. Een stapje te ver naar zijn smaak, maar aan het gegiechel te horen was het daarbinnen zo slecht nog niet. Hij zag stekkers en slangetjes naar een centraal kastje lopen.

Was het hier net zo verdedigbaar om bij wijze van spreken de stekker er maar gewoon uit te trekken? Was dit veel anders dan wat Koerland met die mensen deed? Uit nieuwsgierigheid drukte hij een monitor boven de kist aan. Hij zag een ouderwetse huiskamer verschijnen met vier jonge vrouwen op comfortabele sofa's. In hun midden stond een tafeltje

met thee en koekjes. Opeens verscheen er een tekstwolkje boven het hoofd van één van de vrouwen waarin gevraagd werd of 'ze het al gehoord hadden van Freek uit cel 17'. Terwijl Giulio vol verbazing naar het scherm keek, besepte hij door de klok op de achtergrond dat het tien over halftwaalf was. Op datzelfde moment zei één van de vrouwen met de naam 'Stuurman' boven haar hoofd: 'Ik krijg net een mailtje dat we een kwartiertje later beginnen, dus ik heb alle tijd voor je verhaal Tea.' Hij rukte zijn blik los van het scherm en keek om zich heen. Er was nog niemand. Nieuwsgierigheid werd hem de baas en hij liep de kamer uit. Hij zag tot zijn geluk een zuster een van de weinige schilderijtjes recht hangen.

'Mevrouw? Ik zou graag met mevrouw stuurman uit kamer veertien willen praten. Is dat ook mogelijk?' loog hij. De zuster stopte met haar nutteloze werkje en keek Giulio aan.

'Virtueel? De gastenkamers zijn aan het eind van de gang. Maak er een feestje van zou ik zeggen.' Giulio sjokte de richting uit die ze aanwees. Hij liep een van de gastenkamers binnen en zag daar twee openstaande kisten. Ze hadden eigenlijk nog het meeste weg van zonnebanken. Op de muur was een geplastificeerd papiertje geplakt. Daarop stonden enkele dingen uitgelegd.

Bezoekers,

Gelieve rekening te houden met deze dingen:

1. De maximale tijd voor bezoekers is een halfuur per sessie. Daarna verplicht vijf minuten pauze. Dit omdat de gastmachines geen voedsel, water of toilet bieden. Dit ook omdat de gastmachines niet geheel gepersonaliseerd kunnen worden. Dit veroorzaakt op langere termijn spier en zenuwpijn.
2. Het is verboden grote voorwerpen of voedsel mee te nemen in de machines. Laat de machine na gebruik schoon achter.
3. Het downloaden van pornografisch, gewelddadig of aanstootgevend materiaal, onder andere afbeeldingen, video of virtualisatie, is voor gasten verboden. Het gebruik van oorlogsreconstructies en downloaden van rockconcerten wordt sterk afgeraden.
4. Volg het advies van moderators altijd op. Bij discussie heeft de directie gelijk.

Verder stonden er nog enkele technische instructies voor het daadwerkelijk gebruiken van het apparaat. Giulio nam ze door en besloot dat het ding zichzelf wel aardig wees. Hij klapte het deksel open en ging liggen. De klep ging langzaam dicht en er begon iets te zoemen. Geen

spectaculair aftellen, geen rare lichteffecten. Guilio was bijna teleurgesteld tot hij met zijn ogen knipperde.

Hij leek in een groot bed te liggen en voelde zich alsof hij droomde, maar was redelijk zeker dat dat niet het geval was. Het leek allemaal te realistisch, te stabiel voor een droom. En er was nog iets anders. Het zachte bed voelde verkeerd. Hij wiebelde wat met zijn vingers en zag dat ze er waren. Het duurde even voor Guilio beseftte dat ze niet écht op warme dekens lagen. Hij had heel duidelijk door dat alles zich afspeelde in zijn hoofd. Zijn lichaam vóelde alsof het nog in de kist lag, maar puur visueel leek zijn lichaam zich op het bed te bevinden. Misschien had hij de instructies iets beter moeten lezen. Guilio schopte van binnen tegen de kist aan. Opeens begon het ding te razen. Shit.

Er verscheen een heel onnatuurlijk waarschuwingsschermpje voor zijn ogen.

'Het schijnt dat de vorige gebruiker weg is gegaan zonder uit te loggen. Wilt u een hersynchronisatie uitvoeren?'

'Eh, ja?' zei Guilio zacht.

Opeens startte een fel wit licht bij zijn voeten dat als bij een kopieerapparaat langzaam omhoog kroop. Voor zijn ogen begon een teller allemaal percentages op te laten lopen. Een zachte vrouwenstem begon een standaard riedeltje over armen en benen binnen de kist houden en wat te doen bij calamiteiten. Dit lijkt er meer op dacht Guilio. En hij deed zijn ogen dicht.

Toen hij ze weer open deed, voelde alles veel natuurlijker. Hij voelde zijn armen en benen, al bewogen ze soms wat schokkerig. En met slechts de kracht van zijn gedachten kon hij menu's tevoorschijn toveren en weghalen. Als hij sprak of nadacht, werden zijn woorden omgezet naar tekst die hij kon gebruiken om commando's te geven of te chatten. Het deed hem denken aan de spelletjes die hij als kind speelde. Al waren die nog wat minder ver gevorderd. Hij stond in het midden van een kruispunt dat erg veel weg had van een veel grotere versie van de gang van het bejaardenhuis. Om hem heen liepen gezonde jonge mensen babbelend met elkaar naar kamers toe.

Er was plotseling een terras, deuren naar een zwembad, een bioscoop en mensen verschenen en verdwenen alsof het de normaalste zaak van de wereld was. De kleuren van alle dingen om hem heen waren warm en helder. Hij dacht aan de mensen die als tomatenplantjes in hun kist lagen. Hij dacht ook aan de oude sciencefictionfilms die dit soort dingen als een nachtmerrie bestempelden. Maar hij rook versgebakken brood en hij voelde een koel briesje langs zijn nu gespierde armen en benen. Hij keek naar mensen die oud en verlept waren, maar hier

meededen aan een potje beachvolleybal. Hij wist niet zo goed wat hij er van moest vinden maar wist wel dat hij weer terug moest. Alleen al omdat hij voelde dat hij het eigenlijk zo slecht niet vond hier. En dat gevoel beangstigde hem. Hij was jong. Over een jaar of zestig kon hij hier altijd nog een kijkje nemen. Giulio besepte dat hij hier nog een wereld aan mogelijkheden te ontdekken had, maar het schrok hem af. Hij gaf het commando uit te loggen en bevond zich bijzonder snel weer in zijn kist. De klep ging open en de stilte van het bejaardenhuis kwam hem tegemoet.

Twaalf uur. Mooi op tijd om het doelwit op te wachten. Geen haast. Zover hij weet, heeft niemand door wie hij is of waar hij heen gaat. Giulio liep terug de gang op en liep kamer veertien binnen. Hij bleef een paar minuten naar de kist staren, toen hij een vriendelijke stem achter zich hoorde.

'Jij bent hier vast om me op te pakken.' Giulio keek om en zag een oudere man in een net pak staan. 'Geen zorgen. Ik zal je niet tegen houden. Buiten staat de politie zo meteen, ik weet het,' vervolgde hij.

'U komt voor mevrouw Bootsman hè?' zei Giulio met een kleine glimlach. De man glimlachte iets breder en zei: 'Nee, beste jongen. Ik kom afscheid nemen van dit ding.' Hij liep naar de kist toe en deed de deksel open. Er lag niemand in.

'Ik zet altijd gewoon het geluid van een willekeurige chatruimte wat harder,' knipoogde hij. 'Verwarrend, ik snap het. Je moest eens weten wie je allemaal voor de gek kunt houden door een paar papieren te saboteren en wat mensen om te kopen. Mevrouw Bootsman zit in de kamer hiernaast. Ze is alleen dubbel geboekt. Al zal ze dat nooit te weten komen. Er is geen haan die er naar kraait. Ik vrees dat ik er de laatste maanden wat verslaafd aan ben geraakt.'

Giulio dacht na en herinnerde zich hoe het gevoeld had in die kist. Onsterfelijk, vitaal en bovenal zonder zorgen. Hij begreep de man wel.

'Waarom nu opeens stoppen? Je bent uit die trein ontsnapt om hier te zijn en nu wil je weg?' vroeg hij. De man zuchtte.

'Ik las in de krant dat je een aardige chaos gecreëerd hebt bij Jerend?' Giulio keek even onbegrijpend.

'Oh, jij kent hem als meneer Koerlander natuurlijk. Maar jij had wel door dat de dingen die daar gebeurden onmenselijk waren, nietwaar?' Giulio knikte.

'Maar dat was anders. Die mensen werden daar gedrogeerd, vastgehouden, gehersenspoeld. 'Juist ja en hoe denk jij nou dat de zaken er hier aan toe gaan? De oudjes

die hier zitten zijn niet veel meer dan kasplantjes. In leven gehouden door machines, voedsel door slangetjes en een illusie levend. Hoewel ik bijna officieel rijp ben voor die dingen, heb ik besloten ermee te stoppen. Het is onnatuurlijk. Ik was zelf al weggeweest als jullie me niet wat te vroeg zouden hebben opgepakt. Toen ik de kans kreeg te ontsnappen, heb ik die met twee handen gegrepen.'

'Wat was u van plan te gaan doen nadat u hier geweest was?' De man keek ondeugend.

'Mijn boot vertrekt over een halfuurtje. Een van de goederenkoeriers heeft een dealtje met me gesloten zodat ik mee kan op zijn rit. Ik wil van dit eiland af. Richting het vasteland. Een nieuw begin op mijn oude dag. Zou je me dat kunnen gunnen zonder een heel proces vol formulieren?' Guilio zuchtte.

'Ik vrees dat ik u zal moeten meenemen. De mensen moeten weten dat het systeem werkt, zien dat we u weer opgepakt hebben. De regering staat al onder genoeg druk.' Guilio drukte op een knop van zijn telefoon die zijn collega's waarschuwde. Het stuurde ook direct een geluidsopname van de laatste twee minuten mee.

'Kunt u me vredig vergezellen naar buiten toe? Of zijn er handboeien nodig?' De man keek vermoeid. 'Ik zal met je meegaan.' Ze stonden op en Guilio leidde hem door de deur de gang op.

Terwijl ze de trap afliepen, hoorden ze een stem achter hen roepen: 'Meneer? Meneer!? Waar denkt u heen te gaan met één van onze bewoners?' Er trok een spiertje in Guilio's kaak. Geweldig. Hij probeerde een beleefde toon aan te slaan, merkte dat dat hem niet werd en koos voor lichtelijk geïrriteerd.

'Mevrouw, ik neem mijn opa slechts even mee te wandelen.' De zuster bleek voor argwanend en vermoeiend kritisch te hebben gekozen.

'Ik hoorde u zonet nog praten over mevrouw Bootsman op de gang? En daarnaast weet u toch zeker wel dat we hier niet zomaar met bewoners gaan staan slepen? Daar zijn gezette tijden voor. Heeft u wel een gastenpas bij u?' Guilio wist dat met zijn speciale politiepas gaan staan zwaaien alleen maar voor gedoe ging zorgen. Hij was juist uitgekozen om papierwerk te voorkomen.

'Nee mevrouw, die ben ik vergeten. Het spijt me. Misschien kan mijn opa bevestigen dat ik bij hem hoor?' Ze keken allebei naar de oude man. Een wazige glimlach lag over zijn gezicht en een sliertje kwijl droop langs zijn kin. De klootzak.

'Nou, zo te merken heeft meneer- hm... dit klopt niet.' Ze zocht naar een naamplaatje,

maar vond er geen. Ze pakte een telefoon uit haar zak. Guilio pakte haar schouder vast. Grote fout. In een flits ramde ze iets scherp in zijn arm.

'Sorry meneer, maar ik vertrouw dit niet. Protocol zegt dat ik u dan aan moet geven. U raakte me aan. Ik heb u tijdelijk verlamd. Als het goed is, duurt het effect maar een minuut of tien. Ik zal even mijn baas erbij halen. Ondertussen breng ik deze bewoner weer terug naar zijn cel.' Ze nam de oude man bij zijn arm en liep met hem de trap weer op, terwijl Guilio volledig bij bewustzijn op de grond lag. Hij probeerde zijn vingers te bewegen, maar kwam er gauw genoeg achter dat dat niet ging.

'Goed, dit gaat misschien niet helemaal volgens planning,' dacht hij terwijl ze zijn zicht uitliepen. Hij probeerde te bedenken wat hij zou doen zodra hij zich weer kon bewegen. Buiten zouden agenten klaar staan. Misschien moest hij er toch maar een officiële aangelegenheid van maken. Opeens hoorde hij een schreeuw en ging het brandalarm af. Hij wist er nog net iets tussen een zucht en een kreun uit te brengen. Door het hele gebouw klaptten deuren open en waren voetstappen te horen. Een rustgevende stem sprak over de intercom: 'Willen alle medewerkers zich zo spoedig mogelijk aan de hand van het evacuatieplan naar buiten begeven. Blijf rustig en volg protocol zo nauwkeurig mogelijk.' Uit zijn ooghoeken zag Guilio mensen de trap afkomen. Enkele medewerkers met fluorescerende hesjes begeleidden mensen langs de juiste routes. Eén van de mannen in hesjes hees hem op zijn rug. Als een slappe vaatdoek werd hij de trap afgedragen.

'Sorry dat dit zo moet,' gromde zijn redder. Guilio herkende de stem. Hij had de oude man onderschat.

Terwijl ze met de menigte mee het gebouw uit sjokten, zag Guilio een aantal agenten verward bij een politiewagen staan. Zijn eigen huidige vervoersmiddel wist hun blikken echter aardig te vermijden in het gedrang. Twee agenten maakten al aanstalten om naar binnen te gaan. De oude man zag het en riep: 'Dat zou ik maar niet doen! Er is een gaslek gevonden!' De agenten knikten begrijpelijk. De menigte begon wat extra vaart te maken. Guilio vrat zichzelf op. 'Ik zal er persoonlijk voor zorgen dat het een heel langzaam en moeilijk proces gaat worden voordat hij dit eiland afkomt,' dacht hij, terwijl hij beseftte dat dat wel erg stoere gedachten waren voor een compleet hulpeloos iemand in de armen van een oude vent.

Toen ze een redelijk eindje bij het bejaardenhuis weg waren, werd hij zacht tegen een muur gelegd. Hij kon zien hoe het gebouw in de verte leegstroomde. Gezonde jonge mensen kwamen naar buiten. Geen van de kisten werd meegenomen. Geen kromme mensjes geholpen door zusters. Guilio raakte geshockeerd van die bevinding.

'Dit zijn onze ouderen nog waard tegenwoordig,' zei de man zacht. 'In dit bejaardenhuis worden de mensen opgeborgen die dit eiland niet meer nodig heeft. En het begon zo mooi. De belofte van werk op het mooiste plekje op aarde.'

De laatste mensen renden nu het gebouw uit.

'Wat veel mensen niet beseffen, is dat je daarna volledig op jezelf aangewezen bent. Als je arbeidersjaren afgelopen zijn, heb je grofweg gezegd te kiezen tussen een vervroegd pensioen in één van de bejaardenhuizen of terug naar het vasteland. Je moet sowieso al aardig wanhopig zijn om je vrijheid op te geven om hier te kunnen wonen. Er zijn er weinig die teruggaan. Dan is er, gegeven dat je niet ergens anders aan de bak kunt als tachtigjarige, nog maar één optie over: je wordt in een gebouw als dit gestopt.' De man haalde een ouderwetse afstandsbediening uit zijn zak.

'Er zijn natuurlijk ook genoeg mensen die vrijwillig in zo'n kist stappen. Mensen zoals ik. Maar die mensen krijgen gauw genoeg door dat leven in zo'n illusie elke dag zwaarder wordt. Je lichaam voelt misschien aan als nieuw, maar je geest raakt steeds vermoeider. Er liggen daar mensen van over de honderd jaar. Snakkend naar rust. Vandaag was hun afscheidsfeestje. De mensen die niet vast zitten, zijn de laatste weken verspreid vertrokken. Wie overbleef, kon vandaag een keuze maken. Wat jij bij Jerend Koerlander zag, was een praktijk die al op grote schaal uitgevoerd wordt. Het is genoeg geweest.' Hij drukte een knop op de afstandsbediening in.

Met een gigantische explosie vlogen eerst de ramen van de begane grond eruit. De man gooide een geheugenkaartje bij Giulio's voeten neer. Bij de tweede verdieping waren nu ook vuurballen te zien.

'Misschien maakt dit mijn actie wat duidelijker voor je. Bekijk het eerst zelf. Je mag er verder mee doen wat je maar wilt. Mij vind je toch niet meer op dit eiland. Ik nodig je uit zelf ook zo snel mogelijk van deze gevangenis weg te raken.' Terwijl de overige verdiepingen ook begonnen te exploderen, keek Giulio met grote ogen naar de brokstukken die van het gebouw afvielen. Het net geëvacueerde personeel rende alle kanten op. In de verte klonk het geluid van brandweerauto's. Terwijl het gebouw met veel geraas in elkaar stortte, zag hij de man het steegje uitlopen. Hij voelde dat hij weer wat met zijn tenen kon wiebelen, probeerde te roepen, maar hij kreeg niks uit zijn keel. Hij besepte dat hij zijn nek nog wat kon draaien en zag het gele hesje liggen dat op de straat was achtergelaten.

Nu hij weer wat beweging in zijn stramme spieren begon te krijgen, krabbelde hij overeind. Zijn telefoon ging. 'Ik hoopte dit gesprek wat uit te stellen,' zei hij in gedachten. Met enige

moeite kreeg hij het ding uit zijn zak. Hij hield zijn ogen op het geheugenkaartje bij zijn voeten.

'Guilio! Ben je veilig? Ik heb net gehoord wat er gebeurd is. Ga me alsjeblieft niet vertellen dat je opdracht daar iets mee te maken had. Er was sprake van een gaslek of iets dergelijks toch? Heb je het doelwit veilig gesteld?'

'Wat was zijn naam?' vroeg Guilio plotseling. 'Wat is dat nou weer voor vraag? Daar heb jij verder toch niks aan, dat weet je best. Maar daar kan ik dus uit opmaken dat je hem niet te pakken hebt gekregen? Je collega's zeiden dat ze je niet hebben kunnen vinden. Waar zit je?' Guilio kreeg zijn telefoon bij het hesje te gooien en gewoon weg te lopen, maar hij antwoordde: 'Ik ben nu nog in de buurt van het gebouw. Ik heb het doelwit inderdaad niet kunnen pakken.' Hij bedacht zich dat de man hem ook had kunnen laten liggen, dat hij niet geklonken had als een terrorist, maar als iemand die mensen slechts uit hun lijden haalde. Hij herinnerde zich de kist waarin hij gelegen had, de kelders van Koerlander. Dan was er ook nog dat geheugenkaartje.

'Guilio? Ben je daar nog?' vroeg zijn broer ongeduldig.

'Ja, ik ben er nog. Het doelwit is ontkomen. Eén van de medewerkers heeft me verlamd. Daarna ging het brandalarm af en werd ik naar buiten gedragen. Het was nogal een waas voor me.' Aan de andere kant van de lijn bleef het even stil.

'Goed. Ik denk het een wijs idee is als je er even een tijd uit gaat,' zei zijn broer vermoeid. 'De laatste tijd struikel je alleen maar over problemen. Kom morgenmiddag even naar mijn kantoor, dan kunnen we het verder bespreken.'

'Is goed,' antwoordde Guilio vermoeid. En hij hing op.

'Henk! Meneer Henk!' De jongen trok zijn broek nog wat hoger op waardoor, naast zijn sokken, nu ook zijn harige benen bewonderd konden worden. Hij zag eruit alsof hij zo uit een stripboek had kunnen lopen. Een grote stapel ongeordende papieren balanceerde op zijn armen en een bril op zijn neus. Beide leken moeite te hebben hun balans te houden. Met één hand probeerde hij de bril wat steviger op zijn gezicht te duwen. Hij kwam erachter dat dat niet werkt met een halve meter verslagen in je armen. De toren papier stortte op de grond en Henk zuchtte, zette zijn koffie op een tafel en keek verveeld toe hoe de jongen over de grond kroop en papier onder een bankje vandaan viste. 'Van alle administratieve hulpen die je toegewezen kunt krijgen...' dacht Henk.

'Zeg Eric', zei hij zo beleefd mogelijk, terwijl een oudere man in pak over de jongen struikelde en hij alles weer over de vloer strooide.

'Is het nou wel zo handig om je halve kantoorinhoud mee de gang op te nemen?' Henk plukte een stencil van de vloer en bladerde het wat door. Eric krabbelde overeind.

'Sorry meneer, maar deze vertrouwelijke documenten kan ik niet zomaar in mijn kantoor laten slingeren.' Op de achtergrond brak een medewerker bijna zijn nek over iemands jaarinkomsten. 'Fijn dat ik u nog even kan spreken voor de vergadering. Ik heb goed nieuws over die kwestie van het openbaar vervoer. Ze stemmen in met het idee,' zei hij met een trotse grijns. Een kleine glimlach verscheen op het gezicht van Henk.

'Allemaal?' vroeg hij aan Eric. 'Allemaal,' antwoordde die. Henk sloeg Eric op zijn schouder waardoor de stapels papier weer bijna op de grond gleden en zei op het randje van vriendelijk: 'Goed, ik ga nu naar de vergadering toe.' Hij plukte nonchalant één van de papieren tussen de stapel uit. 'Volgens mij herkende ik die contracten al. Ik hou je op de hoogte.' En hij liep de gang uit naar buiten. Richting het centrum.

In het exacte midden van Asylum rees de toren hoog boven de andere gebouwen uit. Een zilveren modern gebouw dat net als het eiland bijna altijd in aanbouw was. Vanuit dit gebouw, veilig binnen de muren, werd het regeren van het eiland geregeld. Muren waarbinnen Asylum daadwerkelijk het paradijs was dat in alle folders en kranten werd uitgebeeld. Muren die hun uiterste best leken te doen zoveel mogelijk welvaart en pracht binnen te houden. Muren waar Henk nu stond te schelden op een van de vele bewakers. Een bewaker die hem rustig probeerde uit te leggen waarom hij niet naar binnen mocht.

'Sorry meneer, maar nieuwe protocollen zeggen nu eenmaa-'

'Nieuwe protocollen? Je hebt mijn vingerafdruk, identiteitschip en nog een speciale

regeringspas van me te zien gekregen. Waarom zou je in de naam van de Koning nu fratsen met mijn ogen willen uithalen?' De bewaker keek geïrriteerd.

'Na de ontsnappingen bij de sluis en de aanslag op dat bejaardenhuis van een paar dagen terug kunnen we geen risico's meer nemen. Nu kunnen we dit op de moeilijke en op de makkelijke manier doen meneer. En de moeilijke manie-' Henk onderbrak hem weer.

'Wacht maar even.' Hij pakte een telefoon en drukte een paar sneltoetsen in.

'Ah William. Sorry dat ik je moet storen. Het schijnt dat jullie het nodig vonden een paar extra maatregelen te nemen om de muren binnen te komen?' Aan de andere kant van de lijn werd uitgelegd.

'Ja het is toch belachelijk dat nette burgers, laat staan burgers van onze staat, hoe zei u dat zo mooi, gevraagd wordt een merk in hun iris te laten etsen? Waar is dat goed voor?' Er werd weer uitgelegd.

'Ah zo... Maar dat principe werkt dus op iedereen?' Henk's ogen begonnen te glimmen.

'Ja, natuurlijk is dit nog maar een proef, ik snap het. Ik denk dat deze bewaker niet helemaal door had dat dit alleen voor arbeiderspersoneel was. Ik zal hem u even geven.' Hij gaf de telefoon met alleszeggende ogen aan de bewaker. Diens ogen zeiden alleen: 'Oh nee. Daar gaat mijn baan.' Even later liep Henk richting het centrale regeringsgebouw.

De eerste keer dat iemand zijn been brak op Asylum duurde het zo'n drie uur voordat een helikopter met medisch personeel het eiland bereikte. Dit werd al snel opgelost door de gezamenlijke financiering van een luxe ziekenboeg inclusief personeel en zelfs een operatiekamer. Toen er 's nachts opeens sloepen het metalen strand op kwamen, er tv's uit huiskamers verdwenen en bankjes en dergelijke gesloopt werden, werd er door de bewoners een beveiligingsbedrijf ingehuurd. Afijn, je kunt wel verzinnen wat er gebeurde bij de eerste brand. Deze bedrijven vielen niet onder de latere arbeiders en hadden tot de ergernis van de bewoners enige controle over de gang van zaken van Asylum. Want wat weet een bekende acteur uit actiefilms nou over het juist plaatsen van bewakingscamera's? Dit systeem werkte eigenlijk helemaal niet slecht. Als één van de bewoners iets wou en hij kon het betalen? Prima. Als een bewoner iets wou en een andere bewoner of organisatie niet? Nou, dan kwam het er op neer of hij hém kon betalen en anders was het jammer. Bij geschillen die niet opgelost konden worden, werd er gekeken naar de eerste stichter die een doorslaggevend besluit gaf. Hij was toen ook nog geen koning. Die titel kreeg hij pas jaren na zijn dood toegewezen, toen die daadwerkelijke functie in het leven geroepen werd. In zijn tijd hield je gewoon je mond en deed je wat hij zei.

Er ontstonden problemen toen een farmaceutisch bedrijf zich ermee begon te bemoeien. Het bood een flinke voorraad revolutionaire anti-rimpel crème in ruil voor aandelen in Asylum. Enkele van de vrouwelijke inwoners (plus één man) waren zo stom daarmee in zee te gaan en al snel volgden

enkele snoepgiganten en een aantal telecombedrijven. Dit bekende dat bij elke beslissing over de organisatie binnen het eiland ook zij het recht hadden objectie te maken. Er werd ook hier weer gekeken naar wie de diepste geldbuidel had en mensen wat waren die geldbuidels diep. Die anti-rimpel crème bleek later trouwens voor inwendige tumoren te zorgen, maar eerlijk is eerlijk, ze gingen één voor één met prachtig strakke huid het graf in. Vanaf dat punt lagen er altijd bedrijven als haaien op de loer voor een hapje uit de macht over Asylum.

Als tegenmaatregel op deze vercommercialisering van het eiland besloot de eerste stichter, met de bewoners die gezamenlijk nog steeds het merendeel van de aandelen bezaten, hun vrijheid te verzekeren op papier. Er werd vastgesteld dat elke beslissing waar onenigheid over was, moest worden goedgekeurd door de eerste stichter. Let wel, hij mocht slechts goedkeuring geven in de vorm van zijn handtekening. Of niet. Hij had verder eigenlijk niks te zeggen. Dit formeel om dictatorschap te voorkomen, maar toch vooral omdat niemand eigenlijk zin had om zich met politiek te bemoeien en ze blij waren het in iemands schoenen te kunnen schuiven. Dit begon al wat meer op het huidige Koningschap te lijken.

Met een trots gezicht gooide Henk de dubbele deuren net iets te hard open en aan de halvemaanvormige tafel keken zes gezichten hem ietwat argwanend aan. Eén gezicht keek iets vriendelijker. Henk knikte haast onmerkbaar naar William Steel, raadslid van defensie. Naast hem zaten raadsleden van infrastructuur, zorg, technologie, financiën en milieu. In hun midden zat de Koning. Henk liep naar voren en bleef staan achter een lessenaar tegenover de grote tafel. Hij wachtte tot iemand het woord nam. Dat deed de Koning.

'Zo. Ik ben erg benieuwd naar de progressie van jullie project.' Hij knikte naar Steel en keek daarna weer naar Henk. 'Na dat debacle met die ontsnappingen, het ontdekken van de praktijken van Koerlander en de aanslag op dat bejaardenhuis, denk ik dat het van groot belang is dat we snel actie zullen ondernemen.'

De raadsleden knikten allemaal en mompelden dingen als 'opruimen dat uitschot' en 'hiervoor is Asylum niet gebouwd.' De Koning keek vermoeid.

'Ik hoop dus ook dat je met goed nieuws komt.' Henk wees met een kleine afstandsbediening naar een projector die op de muur achter hem stond. Het ding downloadde

meteen de inhoud van de afstandsbediening en paste de kleuren van de verlichting aan op de stijl van de presentatie die op een scherm verscheen. De kamer baadde in koel blauw licht.

'Het doet mij een genoegen u te vertellen dat alles volgens plan verloopt. Een mislukking als de eerste uitbanning van die ongewensten zult u niet meer meemaken.' De Koning zette een geïnteresseerd gezicht op. De presentatie liet de logo's zien van het openbaar vervoer en een aantal telecombedrijven.

'Een wereld zonder draadloze communicatie is ondertussen niet alleen niet meer weg te denken. Ik durf zelfs te zeggen dat het nagenoeg onmogelijk geworden is. Zoals jullie weten is iedereen buiten de muren van het centrum permanent met de centrale hier verbonden. Via je telefoon heb je toegang tot al je gegevens die sinds kort allemaal centraal opgeslagen worden. Zonder verbinding met die centrale heb je geen toegang meer tot basisaccommodatie. Er is een verbinding nodig om een afspraak te maken met je dokter, aankopen te doen, te reizen en ga zo maar door. Veel mensen hebben zich ondertussen zelfs laten chippen om dit allemaal wat praktischer te maken.'

De bestuursleden deden hun best het te laten lijken alsof ze helemaal niet al maanden bezig waren met deze plannen. Ze keken allemaal alsof ze geen idee hadden wat er zou gaan komen. De enige die niet volledig was ingelicht, was de Koning zelf.

'Met ons nieuwe wetsvoorstel wordt het mogelijk om al deze data te gebruiken, criminelen bijna per direct op te kunnen sporen. Ik heb zojuist de contracten van enkele kleinere protesterende bedrijven ontvangen en het ziet ernaar uit dat we dit plan zeer spoedig in werkelijkheid kunnen brengen.' De Koning keek tevreden.

'Zolang we hier puur spreken over mensen die criminele activiteiten uitvoeren, klinkt dit als een interessant voorstel.' Henk keek onschuldig en voegde daaraan toe: 'Ja en dan kunnen we dus besparen op jongens als Guilio, die op dit moment alleen tijd en geld verbruiken van de regering.'

De Koning keek Henk kil aan.

'Ik had gehoopt dat je je jaloezie tegenover zijn unieke positie deze keer wat achterwege kon laten. Terwijl jij alleen aan je politieke agenda werkt, heeft hij de zaken van Koerlander wel opgeruimd. De enige reden dat ik van plan ben jullie zaak te steunen, is om dat soort incidenten nooit meer te laten plaatsvinden.' Henk keek woedend. Steel gaf hem een blik die hem stil hield. 'Ik had nog wel een paar vragen die ik wou bespreken.' vervolgde de Koning.

'Wat wou je eenmaal doen zodra we al die mensen, en dat zijn er nogal wat, opgepakt

hebben? Er wordt gewerkt aan extra gevangenissen bij de sluizen om mensen, nou ja, door te sluizen, maar die hebben nu de capaciteit niet. Daar hebben we de manschappen niet voor.' Henk was blij dat het gevraagd werd.

'Dat gaan we natuurlijk stapsgewijs aanpakken-'

'Ik denk dat dat niet werkt. Als ze merken dat hun telefoons en chips worden gebruikt om ze op te sporen, zullen ze die spullen natuurlijk niet gebruiken en kun je alsnog handmatig gaan zoeken. We hebben gezien dat die mensen groepje per groepje wegsturen alleen maar voor onrust zorgt.' Het was even stil. Henk wachtte beleefd tot de Koning was uitgepraat.

'Als het goed is bent u bekend met het inprinten van een iris?' vroeg Henk aan de Koning.

'Ja, ik heb een tijdje terug toestemming gegeven voor tests op een kleine schaal. Een aantal van de medewerkers hier zouden de eerste testgroep vormen.' Henk knikte.

'Nu goed, dan weet u een beetje hoe het principe werkt. Maar toen ik op mijn weg hierheen was, schoot het me opeens te binnen. Als er data aan een iris toegevoegd kan worden met behulp van een laser, waarom zouden we dat dan niet gebruiken om alle mensen die geregistreerd staan als meervoudig plegger van strafbare feiten alvast te merken?' Je zag de raderen draaien in het hoofd van de Koning.

'Ik heb ook niet veel op met de mensen buiten de muren, maar we kunnen ze toch niet tot zoiets dwingen.'

'Nee, maar het plan was van origine om het te gebruiken als extra veiligheidsmaatregel naast je telefoon. Daar kunnen we nog steeds mee doorgaan. Als we elke winkel voorzien van een scanner en het aanbieden als een extra stukje veiligheid, kunnen ze geen kant meer op. Het enige wat we doen is het inprenten van basisinformatie over een persoon. En als het moment dan daar is, kunnen ook de mensen die om de één of andere reden niet met GPS kunnen worden opgespoord, toch nog opgepikt worden. Als ze dan alleen al een pak melk kopen, zullen ze toch verbinding moeten maken met de centrale via hun irismerk.'

Er werd gemompeld onder de raadsleden. Raadsleden die stuk voor stuk directeur waren van de grootste bedrijven op Asylum. Wonend in het centrum. In ruime villawoningen.

Asylum. Het enige land dat openlijk geen bezit was van zijn volk, maar van het groepje mensen dat ervoor heeft betaald. Je kon echter voelen dat zelfs de steenrijke eigenaren van het eiland enige wroeging voelden bij dit idee. De Koning sprak dan ook: 'Hoewel ik het met je eens ben dat elke crimineel zo snel mogelijk van dit eiland gezet mag worden, denk ik dat de eerstgenoemde maatregelen voor nu wel even afdoende zullen zijn. Zolang we het gros

gemakkelijk weten op te sporen, denk ik niet dat het nodig is mensen ook nog lichamelijk te gaan merken.' Je voelde de opluchting onder een aantal in de zaal.

'En het irismerk als veiligheidsmaatregel?' vroeg Henk nog hoopvol.

'Het irismerk zal optioneel worden voor elke burger. Ik geloof dat het daadwerkelijk voordelen heeft boven de toepassing die jij omschrijft. Het zou handig zijn geen identificatie meer mee te hoeven zeulen. Maar goed, daar hebben we binnen de muren toch al niet zo'n last van.' Henk knikte. De Koning keek rond of er nog vragen waren, maar de raadsleden hadden zich allang laten informeren.

'Ik denk dat we voor nu wel even uitvergaderd zijn. Je hoort nog van ons.' De Koning begon zijn spullen in te pakken.

'Morgen krijg ik de rapporten van de raadsleden en neem ik een definitief besluit.'
Henk pakte zijn spullen ook bij elkaar, knikte naar Steel en liep tevreden de zaal uit.

Er werd voor de vierde keer op de deur geklopt. Giulio keek op zijn wekker. Drie uur. Hij drukte op een knop bij zijn nachtkasje. Er kwam een stem uit.

'Ik weet dat je er bent.' Een groot oog verscheen op het schermpje van zijn wekker. 'Ik heb donuts,' fluisterde de stem, alsof niemand het mocht horen. Giulio glimlachte en deed de deur vanuit zijn bed open. Het oog op het schermpje zoomde uit tot een persoon die gewoon iets te dicht bij de camera had gestaan. Hij zwaaide vrolijk en liet zichzelf binnen.

'Ik heb nieuws!' werd er van beneden geroepen, terwijl Giulio een broek van de grond raapte en zich uittrekte. Hij hoorde dat de tv werd aangezet en zijn gast in de koelkast aan het zoeken was. Het was al een tijd terug dat hij op bezoek was geweest, maar zoals gewoonlijk deed hij alsof hij meer dan thuis was. Toen Giulio gerommel in zijn bureau hoorde, bedacht hij zich dat hij het geheugenkaartje in één van de laden had gestopt.

'Ik denk zomaar dat je de theezakjes niet in mijn bureau vindt Tom!' riep hij geïrriteerd.

'Ik zoek een pen!' kreeg hij als antwoord.

'Op de eettafel!' Giulio waggelde de badkamer in en zette de douche aan.

'Nee een echte! Met inkt!' Een korte stilte.

'Er is een antiekzaak op de hoek. Veel succes!'

Hij deed zijn badkamerdeur dicht en ging onder de douche staan. Van beneden kwam nog net een weggemoffeld: 'Oh ik vond er al eentje tussen een paar oude dagboeken ofzo. Wie is Miranda?' Giulio legde zijn hoofd tegen de koele wand van de douchecabine en hield zich wijselijk stil. De telefoon ging.

'Ik heb hem!' riep Tom vol enthousiasme. Hij nam beleefd op. Giulio vertrouwde hem wel. Twintig minuten later liep Giulio de trap af de huiskamer in.

'Ja, maar het gaat er om dat je daar vooral niet teveel uien in doet,' zei Tom met een bloedserius gezicht tegen de telefoon. Hij hield er van daadwerkelijk een vast te houden.

'Maar daar komt Giulio net aangelopen, ik zal hem je even geven.' Giulio pakte de telefoon aan van Tom, die verder ging met een kruiswoordpuzzel op een papieren krant van zo'n veertig jaar geleden.

'Giulio,' zei Giulio, één of andere verkoper verwachtend.

'Goedemiddag broertje,' hoorde hij.

'Ik gok op slecht nieuws vanuit je paleis?' was zijn antwoord.

'Ik probeerde je vanochtend ook al te bellen. Ik denk dat het een goed idee is enkele

zaken te bespreken en dat doe ik liever niet over de telefoon. Kun je rond een uur of zeven naar mijn kantoor komen? In de regeringstoren?' Giulio schrok. Hij kwam nooit naar de regeringstoren als het niet echt belangrijk was.

'Is dat niet wat overdreven?' vroeg hij nog.

'Nee Giulio. 7 uur. De regeringstoren. Akkoord?'

'Akkoord,' beaamde hij.

'Oh en Giulio?' vroeg de Koning. 'Zeg Tom niet te vergeten mij dat artikel over midgetgolfen te sturen, wil je?'

Giulio plofte neer op de bank terwijl Tom hem met grote ogen en een mond vol donut aankeek.

'Ze gawn juh ontslawn,' wist hij uit zijn keel te krijgen.

'Hoe weet jij dat nou weer?' vroeg Giulio. Tom wees naar een berg door hem opengemaakte post.

'Inkorting op personeel door herstructurering of iets dergelijks. Ben op de helft gestopt met lezen, want het was een beetje droog. Wel leuk dat ze het per echte post doen trouwens. Maar dat is ook wel logisch, want je hebt ook al een stuk of zes mailtjes van ze gehad de laatste dagen. En die heb je nog niet eens gelezen.'

Giulio merkte op dat zijn computer al opgestart was.

'Oh en de eieren zijn op.'

Hij was het gewend. Ze waren al vrienden sinds ze kinderen waren. In het begin was het een beetje vervelend, maar Giulio had geleerd dat alles bij hem veilig was.

'Maar goed, we hebben wel belangrijkere zaken te bespreken,' vervolgde Tom met een grijns.

'Zoals?' vroeg Giulio nieuwsgierig.

'Ik heb een meisje ontmoet,' zei Tom vol trots. 'Van buiten de stadsmuren. Wist jij dat veel mensen daar geen eens een butler hebben? En de afwas moet je zelf doen, maar dat was best gezellig met z'n tweeën!' Giulio glimlachte.

'Ik zei je toch dat je eens wat vaker buiten de muren moest komen?' Tom knikte.

'Ik heb vanavond met haar afgesproken in een kroeg. Een echte feesttent. Heb je zin om mee te gaan?'

Giulio bedacht zich de bezorgde stem die zijn broer gehad had en keek naar de opengescheurde enveloppen op de tafel.

'Graag, maar ik moet straks eerst naar het centrum toe om dit hele zaakje te ontknopen.'

Ik hoop dat mijn broer het allemaal wat uit kan leggen.'

Tom zette de tv aan. 'Dan kun je straks mooi met mij mee rijden. Ik moet toch nog even naar mijn huis om wat dingen te regelen.' Er begon één of ander nieuwsprogramma over zaken op het vasteland.

'Wat heb jij nou voor zaken te regelen? Zoon van één van de rijkste zakenlui op de wereld. Daar had je je butler toch voor?' grapte Giulio.

'Tsja, maar ik wil wel helemaal klaar zijn voor vanavond. Je moet een beetje op je uiterlijk letten als het om dames gaat,' zei Tom, terwijl hij door zijn haar streek dat waarschijnlijk al een stuk of vier keer gedaan was. Giulio keek hem met een stomme grijns aan en liet het met rust.

'Oh ja, ze hebben weer eens wat nieuws bedacht om mensen geld af te troggelen.' Tom wees nonchalant naar de tv waar een commercial op te zien was. De enthousiaste verkoper vertelde het volgende:

'Even snel een boodschap doen, maar uw telefoon vergeten? Snel even inchecken bij een taxi, maar de batterij is leeg? Of nog erger: beroofd op straat? U komt nergens zonder mobieltje en wij begrijpen dat. Daarom bieden wij nu een manier om al uw legitimatie, bankgegevens en abonnementen altijd veilig bij u te dragen. Ik hoor u al denken: 'Ja bij mij komt er geen chip in!' En daar heeft u helemaal gelijk in! Gelukkig zijn dermatologische onderzoekers erin geslaagd een volledig pijnloze methode te ontwikkelen, zonder allerlei apparatuur in uw lichaam. En het allermooiste komt nog! Het enige wat uw ervoor hoeft te doen, is een kleine oogscan! Nauwelijks anders dan het vertrouwde laseren.

'Breng die telefoon weer terug naar waar hij voor gemaakt is! Een apparaat om te bellen, Internetten en als GPS of social media center te gebruiken!'

Daarna verscheen in gouden letters: *'Samen naar een veiligere wereld.'*

Tom moest lachen. Giulio lachte maar mee omdat dat het makkelijkste was.

'Maar goed dat we binnen de muren geen last hebben van dat soort onzin zeg. Soms denk ik ook wel eens dat het allemaal wat overdreven is wat er met de mensen buiten de muren gebeurt. Ik bedoel, je komt hier nergens naar binnen zonder jezelf drie keer te legitimeren. Dat gelul over identiteitsdiefstal, illegale immigranten, dat zal toch ook wel wat meevallen? We kunnen de rotte appels er nu toch gewoon uitschoppen met die nieuwe wet?' Tom dacht even na.

'Al... Is dat natuurlijk niet helemaal goed gegaan de eerste keer. Hee, jij was daar bij toch? Voelt ook alweer als een eeuw geleden.' Giulio knikte, Tom ratelde door: 'Gelukkig is die schoft van een Koerlander later nog opgepakt. En nu met één of andere terrorist die een tijd terug dat bejaardenhuis op heeft geblazen. Ik snap dat er mensen buiten de muren ontevreden zijn over dingen, maar ze moeten soms ook maar gewoon blij zijn dat ze hier al mogen wonen.' Giulio rekte zich uit.

'Maar zou jij het pikken? Gedwongen buiten de muren blijven, vaak een onredelijk werkcontract waarvan de overgebleven jaren na je dood overgeheveld worden naar je kinderen, dat gedoe met die legitimatie? Dit is niet meer de generatie die zelf zijn handtekening heeft gezet natuurlijk.'

'Nou, ze mogen weg wanneer ze willen toch? Gaan ze maar weer mooi naar het vasteland. Het gaat erom dat onze ouders en voorouders heel hard hebben geknokt voor een plekje onder de zon en de mensen buiten de muren moeten gewoon blij zijn dat ze af en toe ook een beetje zon vangen.'

'Dus jij gaat straks rustig bij dat meisje inwonen in plaats van andersom bedoel je?' Tom dacht na.

'Laten we gaan. Ik begin honger te krijgen. We kunnen onderweg wel wat te eten halen.'

Voor het huis stond de dure sportwagen van Tom te wachten. Als een diamant tussen oude keien glansde het ding in de zon. 'Mooi dingetje hè? Ik vond het wel weer eens tijd voor een nieuwe.' Ze reden naar de poorten van het centrum toe, waar weer eens extra bewakers waren toegevoegd. De bewakers stopten hen en liepen naar de auto toe. Een van hen herkende ze: 'Dat zit wel goed, rij maar door,' zei hij vriendelijk en de grote poorten zwaaiden open.

Aan de rand van het centrum waren de weelderige villawijken te vinden. De huizen die je op grote posters zag. Kastelen, zwembaden met grote waterglijbanen en gras dat gemaaid werd door kleine automatische grasmaaiers. Giulio zag ook de verzamelpunten waar al het overgebleven eten werd verzameld dat later werd verkocht aan de mensen in de industriegebieden.

'Nou ja, het gaat tenminste niet verloren,' dacht Giulio. Hij had het geheugenkaartje nog mee weten te grissen en zat er nu wat mee te spelen. Hij had de tijd nog niet gehad om te kijken wat er op stond. Terwijl ze aankwamen bij het huis van Tom, dat twee zwembaden en een midgetgolfbaan had, wou Giulio eigenlijk alleen maar weer naar huis, maar hij besepte dat dat nog wel even ging duren.

Tom rende naar binnen en kwam twee minuten later weer naar buiten met iets meer gel in zijn haar. 'Eh, Giulio, ik kwam er net achter dat het misschien nog wel even gaat duren. Jij moest straks bij je broer zijn, dus misschien moeten we daarna maar wat eten. Is dat oké?' Hij streek een haarlok goed in de spiegeling van zijn autoraam.

'Ja, dat is prima. Zou ik Henry dan misschien even mogen lenen?' Giulio keek hem met een ietwat scheef lachje aan. 'Nog steeds geen rijbewijs?' vroeg Tom grijnzend.

'Nee, mijn broer heeft sowieso liever dat ik het openbaar vervoer gebruik. Ik geef hem vaak feedback over de stand van service buiten de muren. Daarbij kan ik altijd een chauffeur krijgen als ik echt ergens moet zijn, maar het duurt zo weer twintig minuten voordat die er is.' Tom drukte op een knop van zijn telefoon.

'Al goed joh. Hij komt er zo aan. Blijf maar mooi zitten en dan spreek ik je vanavond wel weer!' Vrolijk liep hij weer richting de deur. Giulio keek vanuit het raam uit over de ruime brandschone straat waar de zon zijn rode gloed op wierp. Een stuk verderop was iemand zijn auto aan het wassen, maar verder was het leeg. Hij ging wat achterover zitten en mijmerde over zijn eventuele ontslag. Hij hoopte dat het bij een formaliteit zou blijven. 'Er is altijd gewoon de volgende opdracht. Het is niet bepaald zo dat ik vaste werktijden heb dus, als het een beetje tegenzit, wordt dat gewoon een paar weken op zijn villa passen.'

Hij schrok van de autodeur die plotseling opengedaan werd. Een oudere man stapte in.

'Goedemiddag Henry. Lang niet gezien. Zou je me naar de regeringstoren kunnen brengen?' De oude man keek over zijn schouder.

'Dat moet wel lukken, meneer.' Hij startte de motor en ze reden soepel de straat uit. Giulio keek nog even achterom en focuste zijn gedachten toen weer op zijn broer. Een glimlach verscheen op zijn gezicht.

'De raad staat erop,' zei de Koning met een verslagen gezicht. Giulio werd kwaad. Vijf minuten geleden was hij nog enigszins opgewekt in de lift naar het kantoor gestapt.

'Je bent Koning! Er kunnen toch uitzonderingen gemaakt worden?' Op de achtergrond tikte een klok.

'Giulio. Luister nou eens even. Asylum is toe aan structuur. Om die structuur aan te brengen, zullen er wetten worden gemaakt waar iedereen zich aan moet houden. Dit kan niet het pretpark blijven dat het altijd geweest is. Met de onrust onder de mensen buiten de muren zijn dingen veranderd. Ik kan je niet meer in je eentje op weg sturen.' Giulio was kwaad.

'Daar heb je anders nooit problemen mee gehad. Zonder mij had het weken geduurd voordat je die panden van Koerlander had mogen doorzoeken en dat weet je best.'

Hij nam een slok van het glas water dat voor hem stond.

'Ja, dat klopt, maar er zijn nu eenmaal bepaalde ontwikkelingen op gang gekomen waardoor dat soort acties niet meer nodig zullen zijn. Daarnaast is het ontrafelen van de zaken van Koerlander één van de weinige dingen waar je de laatste tijd wél in geslaagd bent. Als je het wilt, kan ik je laten overplaatsten naar een mooie functie binnen defensie. Je moet je alleen wel beseffen dat de sfeer daar aan het veranderen is. Ze pleiten daar al jaren voor een strengere aanpak. Vooral met de komst van meneer Steel is het erg snel gegaan, en ik kan ze eerlijk gezegd geen ongelijk geven.

'Vannacht wordt de voor nu laatste groep aan ruzieschoppers op de boot gezet. Zonder mooie ceremonie deze keer. Daarna zullen we beginnen met het maken van lijsten om de criminaliteit in één grote klap over te brengen naar het vasteland. Over een tijdje hoef ik je niet meer in gevaar te brengen voor dit soort zaken.' In de ogen van de Koning was een verdriet te zien dat Giulio niet kon plaatsen.

'Goed. Ik heb een lange dag achter de rug. We vinden wel een mooi baantje voor je,' vervolgde hij.

'Het spijt me dat het zo moet lopen. Ga nu eerst maar naar huis.' Giulio probeerde commentaar te bedenken. De ogen van zijn broer leken van steen.

'Je hoort nog wel van me.' In de verte hoorden ze het gerommel van onweer.

In de stromende regen liep Giulio richting de auto die op hem stond te wachten en stapte in.

'Slecht nieuws, meneer?' vroeg Henry meelevend.

'Het kon beter. Heeft Tom nog iets van zich laten horen?' vroeg Giulio, terwijl hij met zijn riem frommelde.

'Ja, hij zei dat jullie het avondje stappen misschien een paar dagen moeten uitstellen. Er was iets tussen gekomen. Zal ik u maar naar huis brengen?' Giulio keek op. Het was niet erg gebruikelijk voor Tom om zoiets af te zeggen.

'Is goed. Zeg hem maar dat ik hem morgen zal bellen.' Henry gaf een knikje.

'Wat u wilt meneer.' Hij trok op en reed de auto door het gordijn aan druppels richting de stadsmuren.

Kletsnat stommelde Giulio de hal in terwijl hij zijn jas van zich af pelde. Henry had in de buurt van zijn huis een telefoontje gekregen en had Giulio op de hoek van zijn straat af moeten zetten, zodat de regen eindelijk zijn slag had kunnen slaan.

'Wat een avond,' dacht Giulio, terwijl hij zijn natte schoenen van zijn voeten trok en op de bank ging zitten. Hij luisterde even naar het geraas van de regen, toen zijn oog op één van de bureauladen viel.

'Oh ja, jou hadden we ook nog,' dacht hij vermoeid en hij stond op om achter zijn bureau te gaan zitten. Terwijl zijn computer langzaam opstartte, wreef hij met zijn hand over zijn gezicht en bekeek het geheugenkaartje.

'Kan vast geen kwaad eerst maar eens te kijken waarom iemand vond dat ik jou moest bewaren,' zei Giulio tegen het kaartje. Het kaartje was wat verlegen en zei niks terug. Giulio wreef er wat met zijn duim overheen terwijl op de achtergrond zijn mediaspeler zacht muziek begon te maken. Dat deed hij namelijk altijd om halfnegen als de tv niet aanstond.

Na een paar e-mails gelezen te hebben, duwde Giulio het kaartje in de kaartlezer aan de voorkant van de computer. Er gebeurde een tijdje niks. Op de achtergrond sloeg de muziek over.

'Nou, dat was een heleboel gedoe om niks,' mompelde Giulio, terwijl hij op zijn pc het kaartje opzocht. Hij klikte het aan en zijn ogen gleden over de inhoud. Het leken reclamefolders van allerlei verschillende zaken.

'Morgen maar even langs de heren van defensie brengen,' dacht Giulio, terwijl hij opstond en naar de keuken toeliep. Hij bleef even bij het raam staan en toen viel hem iets op. Zijn uitzicht was volledig zwart. Op enkele sterren na die niet door wolken werden verborgen, was al het licht uit zijn straat verdwenen. 'Dan zal ik zo ook wel aan de beurt zijn. Stomme stroomstoringen. Had ik daar geen brief over gekregen?' bedacht hij zich, terwijl hij de koelkast opendeed en zag dat het lampje binnenin niet meer brandde.

Hij pakte een pak sinaasappelsap terwijl alle apparaten in de keuken het één voor één begaven. Het duurde niet lang tot slechts het bureau en een deel van de muur nog schemerig verlicht werden door het computerscherm, dat als een scherp vierkant tegen de duisternis afstak. Struikelend en tegen meubels botsend, begaf Giulio zich weer terug naar zijn bureau en ging zitten. Hij bewoog zijn hand over het bureau, maar de sensoren leken niks te registreren.

'Vreemd.'

Ergens heel ver weg hoorde Guilio iets wat op politiesirenes leken. Hij keek naar het geheugenkaartje dat nog half in zijn pc stak en een gevoel van paniek kwam op in zijn buik. Hij trok het kaartje twijfelend maar uit de daarvoor bedoelde poort.

'Zou het... Zou jij hier iets mee te maken hebben?' mompelde hij binnensmonds tegen het kaartje. Iets wat ergens wel begrijpelijk was, want er was weinig elektronica meer waar je niet tegen kon praten. Desondanks zagen de camera's in zijn huis slechts een gebogen jongen in het licht van zijn scherm tegen een geheugenkaartje fluisteren. Het beeld werd volmaakt toen hij schichtig om zich heen begon te kijken alsof zijn deur elk moment ingetrapt kon worden. Terecht trouwens.

'Ik had dat ding meteen af moeten geven,' dacht Guilio, terwijl hij zijn hart voelde bonzen onder zijn kleren. De sirenes kwamen dichterbij. Hij besepte nu plotseling ook dat al zijn camera's aan de centrale gelinkt waren. Nadat er eens een steen door zijn ruit was gegooid, had zijn broer erop gestaan dat hij vierentwintig uur per dag bewaakt werd. Zijn computer klonk nog steeds alsof hij druk aan het rekenen was, maar viel toen plotseling met een vrolijke 'ploei' uit. Er werd op zijn deur geklopt, geramd eerder.

'Guilio, doe open!'

Guilio die het gevoel had gehad dat zijn hart een dieselmotor had kunnen aandrijven, kon eindelijk weer een beetje ademhalen en rende naar de deur toe. Tom stond met paniek in zijn ogen op de stoep, zijn gezicht angstaanjagend verlicht met zijn telefoon. Verward dacht Guilio na: hoe kon hij zo snel hier zijn? Weet hij wat er gebeurd is? Is er eigenlijk wel iets gebeurd? Komen die sirenes nu dichterbij? Tom duwde zich naar binnen.

'Ze is weg Guilio! Ze is nergens meer te bekennen!' Hij had zich vastgegrepen aan Guilio's shirt.

'Ik heb geen idee waar je het over hebt Tom. En ik zit zelf wat in de problemen geloof ik.' Tom keek lichtelijk beledigd.

'De stroom is uitgevallen. Verdikkie. Vervelend voor je. Maar weet je dat meisje nog waar ik je over vertelde? Nou, ik wachtte dus op haar en ze kwam maar niet opdagen, dus ik ging maar eens kijken of ik contact kon krijgen of iets dergelij-' Guilio hield zijn hand waarschuwend omhoog terwijl hij de deur dichtdeed en Tom verder naar binnen loodste. Door de gordijnen heen waren de lichten te zien van auto's die dichterbij kwamen.

'Stil. We moeten hier weg. Kom mee.' Hij loodste Tom mee naar de achterdeur. Onderweg griste hij het geheugenkaartje mee.

'Wat is er gebeurd?' vroeg Tom, die merkte dat Guilio serieus was.

'Weet ik nog niet precies, maar we moeten hier weg.' Terwijl Guilio de betreffende achterdeur openhield, werd er op de deur gebonsd.

'Doe niet zo gek. Ze zijn hier vast voor die uitgevallen stroom of iets dergelijks.' Er klonk een geweerschot.

'Heb jij je rekeningen niet betaald?' Guilio gaf hem een kwade blik.

'Weet je? bij Etta was de deur opengebroken, maar die had nog wel gewoon stroom. Zou het iets met elkaar te maken hebben?' Guilio keek bedenkelijk, terwijl hij de lichten uit deed via een rode schakelaar.

'Nee, ik denk eerder aan een nogal ongelukkige samenkomst van omstandigheden. Luister, ik heb misschien een hele grote fout gemaakt en iemand vertrouwd die ik niet had moeten vertrouwen.'

Terwijl ze de achtertuin in liepen, beseftte Guilio dat hij nu niet alles uit kon leggen.

'Er zit meer achter het verhaal van die aanslag op dat bejaardenhuis dan je denkt.' De verstevigde voordeur werd met behulp van een vernuftige gel nu finaal weggevreten. Er klonk geluid van voetstappen die zich een weg door de steegjes achter het huis probeerden te banen. Guilio greep Tom bij zijn schouders en rende zo snel mogelijk naar de schutting van de burens, waar hij overheen begon te klimmen. Ze ploften neer naast een mossige tuinkabouter en krabbelden meteen overeind om naar de volgende schutting te rennen. Doordat er nog steeds nergens stroom was, waren ze bijna onmogelijk te zien in de duisternis.

Toen ze een paar tuinen verder waren, doken ze hijgend ergens in een hoek neer. In de verte hoorden ze hoe Guilio's huis van binnen zo ongeveer afgebroken werd.

'Ik ben blij dat ze geen honden meer kunnen gebruiken,' fluisterde Tom. Hij doelde hiermee op het feit dat huisdieren sinds kort verboden waren op Asylum. Na enkele epidemieën onder de bevolking veroorzaakt door honden, katten, konijnen en, als laatste druppel, goudvissen, werd besloten om ook alle dieren die in contact konden komen met mensen op een grote boot te zetten en richting het vasteland te sturen. Toch makkelijk als je zo van alle ongewenste dingen af kunt komen.

Er gaan geruchten dat 'Noah's iets tussen een vlot en een trekschuit in' terechtgekomen was in een gebied dat bevolkt werd door ietwat naïeve dierenfanaten, die de passagiers van het vaartuig als goden begonnen te aanbidden. Kanaries waren daar namelijk al tijden uitgestorven. Maar dat terzijde.

'Ik denk zomaar dat ze ons zonder honden ook wel kunnen vinden Tom,' zei Guilio zacht. Tom had ondertussen zijn telefoon gepakt en zat wat op het internet te surfen.

'Hier staat dat een virus een groot deel van de generatoren op het eiland heeft platgelegd. Zou dat die stroomstoring zijn? Er staat dat er aardig wat rellen zijn ontstaan op andere delen van het eiland. Defensie stond ook aangesloten op die generatoren en die hebben nu even niks meer om alles mee in bedwang te houden.' Guilio werd bleek. Hij haalde het geheugenkaartje uit zijn zak en liet het aan Tom zien.

'Ik denk dat ik dat misschien veroorzaakt heb Tom. En ze hebben alles opgenomen.' Hij stond op.

'We moeten hier eerst maar eens weg denk ik.' Tom keek hem bedenkelijk aan.

'Die stroomstoring kan best door dat dingetje gekomen zijn, maar ik wou je dus vertellen dat er eerder deze avond mensen uit hun huizen zijn gehaald. Toen ik naar Etta op zoek was, hoorde ik dat er meer mensen zomaar verdwenen waren. Het zou me niks verbazen als die rellen daardoor zijn ontstaan.' Guilio knikte.

'Ik weet het ook niet precies allemaal. Heb jij enig idee hoe we hier weg moeten komen?'

Tom keek om de hoek van de muur naar de straat waar de wagens van de agenten geparkeerd stonden.

'We zitten nu toch al in de shit. Ik ben vast medeplichtig of zo nu hè? Misschien kunnen we één van hun auto's lenen?' Guilio keek hem aan.

'Ik zit in de shit. Jij niet. Ga gewoon naar huis toe.' Tom keek schuldig.

'Ik heb heel misschien die rellen wel een heel klein beetje zelf veroorzaakt.' Guilio was verbaasd. 'Waarom zou je dat doen?' vroeg hij. 'Omdat ze mensen niet gewoon uit hun huis kunnen halen. Ik ben kwaad op een tafeltje gaan staan en heb wat dingen geroepen die ik ooit in een film had gehoord. Over hun land terug pakken en zo.' Hij haalde diep adem.

'Ze sturen iedereen die een werkschuld heeft geërfd van het eiland af.'

Hij friemelde wat met zijn handen. Guilio beseftte na een paar seconden dat zijn mond openstond. Dit had hij niet verwacht. Hij had de reactie van Tom echter nog minder verwacht.

'Wat is er gebeurd met 'onze' voorouders die hard geknokt hebben voor een plekje onder de zon? En dat de rest maar blij moet zijn mee te mogen genieten?' vroeg Guilio.

'Ze moeten van Etta afblijven,' gromde Tom nors.

'Goed, maar dan moeten we nu opschieten, want ze zullen er snel genoeg achter komen dat ik niet thuis ben. Ik neem aan dat ze die mensen nu naar de sluizen brengen.

Misschien kunnen we Etta daar nog vinden,' zei Giulio. Hij stond op en begon naar de auto's te sluipen. Tom pakte een mes tevoorschijn en stak de banden van enkele wagens leeg.

'Weet jij hoe je zo'n auto aan de praat krijgt?' vroeg Tom toen ze stilstonden bij één van de iets sportievere modellen.

'Ik heb wel wat dingetjes geleerd op de politieacademie, maar dat was een snelcursus,' antwoordde Giulio.

'Ik weet dat nu de generatoren plat liggen, ze tenminste niet meer verbonden zijn met de centrale, dus werkt het starten nu gewoon met een sleutel.' Giulio gluurde door het raampje naar binnen.

'Die ze hebben laten hangen, want normaal is een sleutel niet genoeg om dat te doen.' Hij probeerde de deur open te krijgen, maar die zat muurvast. Tom duwde hem aan de kant en tikte het raam in. Het alarm begon te loeien. Giulio sloeg zijn hand tegen zijn gezicht.

'Ja, nu krijgen we hem hoe dan ook niet meer aan de praat.' In het huis zag je zaklampen allemaal richting de voordeur gaan en het duurde niet lang voordat de eerste agenten behoedzaam naar buiten liepen.

'Breng jullie handen omhoog en maak kenbaar wie je bent of we schieten,' klonk een harde stem.

'Ik ben Giulio, broer van de Koning!' Giulio bracht zijn armen omhoog en Tom deed hetzelfde. 'Neem contact op met hem, dan kan ik het bewijzen.' De agent moest lachen en riep naar achteren: 'Hee Henk! We hebben hem hoor! Hij zegt dat we maar contact op moeten nemen met zijn broer. Misschien dat we zijn medeplichtige dan ook meteen maar een lift naar huis moeten geven?' Hij grijnsde.

'Nee, Giulio, je bent op heterdaad betrapt bij een terroristische aanslag en dat kun je ontkennen zoveel je wilt, maar we hebben alles op camera. Daarbij is nagemeten dat het signaal van de stroomuitval rechtstreeks naar je huis te herleiden is. We vermoedden al sinds de ontsnappingen bij de eerste uitzetting dat er verraders onder ons zijn en vooral Henk had al langer het vermoeden dat jij dat wel eens had kunnen wezen. Nou, dat is dan mooi bevestigd nu.'

Henk was ondertussen ook de straat op gekomen. Zijn gezicht straalde als een tevreden kind.

'Och och och, kijk eens wie we daar hebben.' Giulio voelde de moed in zijn schoenen zinken. Ineens verschenen er twee lichten aan het eind van de straat. Henk begon in zijn telefoon te blaffen: 'Wie heeft er autorisatie gegeven om voertuigen door te laten rijden naar zijn huis?!' Het gegrom van de zware motor werd steeds zwaarder. Het hummer-achtige

bepantserde voertuig kwam razendsnel dichterbij.

'Heb jij enig idee?' vroeg Giulio.

'Dat is pa z'n auto,' mompelde Tom.

Het ding beukte een blokkade van twee auto's, die met hun neus naar elkaar stonden, aan de kant en slipte met een oorverdovend geluid in een draai tot hij voor Tom en Giulio tot stilstand kwam. Het raampje draaide open.

'Instappen jullie,' zei Henry, en de achterdeur sprong open. Vol verbazing klonnen ze in de auto. Ondertussen openden de agenten het vuur. De rubberen kogels uit de simpele handgeweren ketsten als vliegjes af op het verstevigde materiaal.

'Pa stuurt je?' vroeg Tom.

'Ja, maar hoewel ik veel voor hem doe, moet ik misschien maar eens gaan praten over wat mijn contract over dit soort grappen zegt.' Hij trapte het gaspedaal in.

'Ik had net m'n pyjama aan,' gromde hij.

'Waar gaan we heen?' vroeg Tom. Henry keek even achterom.

'Ik heb naar Etta geïnformeerd bij een paar vriendjes in de regering. Ze kan nu elk moment van het eiland afgezet worden. Haar pardon is ondertussen aangevraagd natuurlijk, maar eigenlijk weten we wel dat dat geen zin heeft.

'Defensie heeft ondertussen zelf besloten dat het hebben van een werkschuld genoeg reden is om mensen van Asylum af te gooien.' Het was even stil in de auto. In de spiegel zagen ze de politiewagens dichterbij komen.

'Kun je ons bij de afbakening brengen?' Hij keek naar Giulio.

'Het lijkt me misschien beter als jij ergens onderduikt ofzo? En kun je je broer niet bellen om ons te helpen?' Giulio pakte twijfelend zijn telefoon.

'Ik kan hem best bellen, maar volgens mij kan dit nooit zijn plan zijn geweest.' Ze vlogen ergens een bocht om, waardoor ze door de auto geslingerd werden en zich bewust raakten dat ze nog volop achtervolgd werden.

'In het ergste geval zou het kunnen dat dit juist wel in opdracht van mijn broer gaat. Dan heeft het nu hoe dan ook geen zin om vriendelijk te vragen of ze teruggefloten kunnen worden.'

Eén van de grote verhoogde treinstations kwam in het zicht.

'We kunnen niet bij Etta in de buurt komen met een horde agenten achter ons aan,' zei Tom. Giulio wees naar een donkere steeg.

'Henry, kun je daar stoppen? Als jullie ze van me weg leiden, kan ik kijken of ik Etta

misschien kan onderscheppen.' Tom keek dankbaar naar hem. Henry reed richting de steeg, maar begon een stuk minder enthousiast te praten: 'Als het aan ons groepje bumperklevers ligt, ben je niet veel meer dan een terrorist, Guilio. En waarschijnlijk weten ze dat bij de afbakening ook. Ze zijn zo te merken al langer op zoek naar een excuus om je op te pakken.' Guilio dacht na terwijl de politiewagens langzaam door de straat reden. Op zoek naar de auto die volgens het GPS systeem heel dicht in de buurt moest zijn.

'Luister, misschien kan ik ze tenminste een tijdje bezighouden terwijl jullie om hulp gaan zoeken. Kijk tot in hoeverre mijn broer met dit alles te maken heeft.' Henry knikte.

'Goed, stap uit de auto en verstop je achter die dozen daar.' Hij wees naar een berg afval verderop in de donkere steeg.

'Bedankt Guilio,' zei Tom. 'Kijk alsjeblieft of je Etta te pakken kunt krijgen voor me.' Guilio deed het portier open.

'Ik zal kijken wat ik kan doen.' Hij keek omhoog naar het treinspoor.

'Hij gaat elk halfuur richting de afbakening toch?' vroeg hij door het raampje.

'Ja, dat klopt. Gebruik mijn vervoerskaart maar. Ze zullen je vast wel in het systeem hebben staan en ik denk niet dat ze mij al hebben herkend,' zei Tom, terwijl hij de kaart door het raampje heen aan Guilio gaf. Die stak hem in zijn zak en sloop naar zijn verstopplek toe. Henry zette zijn groot licht aan en scheurde in zijn achteruit de weg op. De patrouillerende wagens hadden meteen door dat er iets gebeurde en zetten de achtervolging in. Met gierende banden scheurden Tom en Henry de straat uit richting het centrum.

Guilio wachtte een paar minuten tot het weer helemaal stil was en kroop toen uit zijn iglo aan oude rotzooi. Op een drafje rende hij de straat op om te zoeken naar één van de vele trappen die naar het station leidde. Hij keek op de klok van zijn telefoon.

'Met een beetje geluk haal ik de laatste trein nog,' dacht hij, terwijl hij een trap opmerkte en er haastig heen liep. 'Anders kon dit nog best wel een beetje lastig worden.' Hij keek nog even achterom of er geen agenten waren blijven wachten, maar hij kon geen leven meer vinden in de uitgestorven straat. Toen hij aankwam bij het verlaten kleine stationnetje bleef hij even staan en keek om zich heen. Er was één spoor dat rechtdoor richting de afbakening ging. De rest van de sporen bogen af naar andere delen van Asylum.

Op het perron stond één eenzaam hok met dichte ramen, een kaartjesautomaat en een soort kleine garage voor onderhoud waar een spoor heen liep. Ook stond er een voertuig op het spoor te wachten dat meer weg had van een achtbaankarretje dan van een trein.

'Nou, dan moeten we maar even kijken of er nog leven is in het suikerspinkraampje,' dacht Giulio en hij liep op het ogenschijnlijk onbevolkte hok af. Hij klopte een paar keer luid op de deur die met vier sloten vast leek te zitten en wachtte een paar seconden. Hij had zomaar het gevoel dat zelfs die paar seconden verspilling zouden zijn en wou net weglopen, toen een verschrikkelijk penetrante geur van alcohol en zweet zijn neusgaten binnendrong.

'Zo. Dus wat kom jij hier doen? Ben je hier om in te breken in mijn woning? Het schorriemorrie probeert altijd in te breken in mijn woning,' zei een bekakte straalbezopen stem. Giulio draaide zich om en wist even geen woorden meer uit te brengen. Voor hem stond een lijkbleke man met inktzwart platgestreken vet zwart kort haar, een paar missende tanden en een lange dunne sik. Het conducteurspetje maakte het beeld wel aardig af.

'Zo, en nu ga je vertellen wat jij op dit tijdstip op dit station van mij doet. Anders bel ik de agenten heur.' Giulio antwoordde ietwat twijfelachtig: 'Dit is toch gewoon een openbaar station? Ik hoopte de laatste trein richting de afbakening nog te kunnen halen.' De man begon piepend en rochelend te lachen.

'De afbakening! M'n beste jongen. Wie wil er nu náár de afbakening? En jij ziet er uit alsof je uit het centrum komt! Je had vanuit daar toch óók gewoon een trein kunnen pakken? Wat brengt je naar deze uithoek?' Giulio keek verbaasd.

'Uithoek? Zó ver zijn we toch niet bij het centrum vandaan?' De man barstte weer in lachen uit. 'Die heeft net zo'n voorliefde voor whiskey als ik! BWAHAHAHAH' Giulio deed een paar stapjes richting de trap naar de straat toe.

'M'n beste. We zitten hier ongeveer aan de rand van de bewoonde wereld. Dit is het laatste station tot de daadwerkelijke afbakening. Je gaat me toch niet vertellen dat jij die kale bende in wilt?' Hij keek Giulio met één opengesperd oog aan.

'Ik moet je eigenlijk oppakken,' giechelde hij daar achteraan.

'Waarvoor zitten ze achter je aan?' Dit had Giulio niet verwacht. Hij wist dat ze aardig hard gereden hadden, maar Henry moest echt wat snelheidsregels hebben overtreden om zo ver bij het centrum weg te raken.

'Ik zoek een meisje dat naar de afbakening gebracht is.' De tranen schoten uit de grote ogen van de man.

'Aaaah de liefde.' Hij haalde een flesje uit zijn zak en nam een slok.

'Liefde overwint álles.' Giulio ging er maar niet op in.

'Dan moet je snel zijn zeker?' vroeg de man met een ondeugende ondertoon.

'Hoe sneller hoe beter,' gaf Giulio toe. De man beantwoordde dat met nog een slok uit

zijn fles en een luide boer.

'Weet je wat? Die regering kan me gestolen worden. Jij gaat gewoon lekker naar de afbakening.' Hij wankelde naar het ding dat op een achtbaankarretje leek.

'Weet je wat-' Hij barste los in een hoestbui 'Weet je wat- Weet je- Weet je wat dit is?' Giulio hoefde eigenlijk niet zo nodig te weten wat het was.

'Dit was vroeger voor de vips. Belangrijke mensen die eigenlijk veel te weinig tijd hadden en zo snel mogelijk, zoveel mogelijk van het eiland wilden zien. Ik heb het helemaal zelf ontworpen.' Giulio keek naar het oude ding dat onder de spinnenwebben zat. Hij hoefde nog maar een blik te werpen op de man om te begrijpen waarom hij dat baantje niet meer had. Plotseling hoorde hij heel zacht het geluid van sirenes in de verte weer opkomen. De zuiplap haalde trots een doekje over de zitting. 'De eerste paar ritten gingen misschien niet helemaal volgens plan, maar-' Giulio klom in het wagentje en onderbrak hem. 'Jij weet zeker dat ik hiermee snel bij de sluizen van de afbakening kom?' De man keek trots.

'Jazeker. Daarbij gaan er op dit tijdstip geen andere treintjes meer, dus ik vrees dat je weinig andere keus hebt.' Hij begon het karretje over de rails naar het spoor te duwen dat richting de afbakening ging, wandelde daarna naar zijn hokje en drukte een paar knoppen op een paneel bij het dashboard in. Met een buitenaards geluid begon een motor in de binnenkant van het karretje langzaam op te warmen. De sirenes kwamen dichterbij, maar Giulio vermoedde dat ze geen exacte locatie van hem hadden.

'Maar goed, wat ik je dus wou vertellen,' zei de man, terwijl hij een soort startblok over de rails achter het karretje schoof en het vergrendelde.

'Bij de eerste paar testritten steeg er soms een beetje bloed naar het hoofd van de passagiers. Het dingetje gaat best snel, zie je.' Hij sloot een stroomkabel aan van het startblok naar het kaartverkoophokje op het perron.

'Maar geen zorgen. Daar hebben we al wat op gevonden.' Het karretje begon ondertussen te trillen en het geluid van elektrische ontladingen kwam van de onderkant weg. Het ding klonk alsof het elk moment kon ontploffen. De man goot de rest van het flesje leeg in zijn mond en haalde een paar grote oorkleppen tevoorschijn. Giulio keek dankbaar tot hij zag dat hij ze zelf op zijn eigen hoofd zette.

'Nu moet je even héél goed opletten!' schreeuwde hij met wijd opengesperde ogen.

'Je moet nu even je riem omdoen en dan vind je als het goed is een helm in één van de dashboardkastjes! Die is belangrijk voor de circulatie van je bloed!' Giulio knikte. De man maakte met een idiote grijns overdreven bewegingen van iemand die een riem vastmaakte.

'Mooi! Hou je vast!' probeerde hij over het lawaai heen te schreeuwen, terwijl hij zich omdraaide en naar het kaartjeshok toeliep. Guilio deed zijn riem om die dichtklapte met iets dat nog het meest weghad van een dik hangslot. Een paar moertjes schoten van het frame af door het hevige trillen van het karretje. Een blauw licht scheen door de kieren van het metaal en Guilio keek bezorgd opzij. Daar zag hij het silhouet van de man nu overdreven doen alsof hij een helm opzette. Guilio opende het dashboardkastje. Er was geen helm.

Haastig rommelde hij door wat oude papieren heen, zocht onder zijn stoel en op één van de achterbankjes. Hij keek angstig weer opzij en zag nog net de man met zijn vuist op een knop rammen, toen hij door de plotselinge acceleratie compleet knock-out werd geslagen.

Tom stapte voor zijn huis de auto uit, de opklarende regen in, en bleef staan voor het huis.

'Ik ben naar het voetenbankje,' zei hij tegen Henry die hem bezorgd aankeek.

'Je weet wat er vorige keer gebeurde dat je spelletjes met hem speelde hè? Hij is het vast nog niet vergeten. Als je Giulio wilt helpen- Dit is je reinste tijdsverspilling.'

'We weten allebei dat het de enige manier is. We kunnen moeilijk defensie bellen. We weten dat hij te vertrouwen is.'

'We weten ook tegen welke prijs,' sprak Henry tegen. 'Je kunt je vast nog wel herinneren hoe lang je de laatste keer nauwelijks hebt kunnen eten.'

Tom zuchtte diep, maar Henry stapte resoluut uit de wagen.

'Ik ga niet met je mee. Het is een stom idee en je hebt niks bij hem te zoeken. Hij is onstabiel en gevaarlijk.'

'Goed. Probeer m'n vader te pakken te krijgen, wil je?'

Tom gooide de autodeur dicht en begon te lopen. Achter hem reed de auto langzaam het terrein op terwijl de lucht daar opklaarde. Vóór hem, richting de afbakening, waren de wolken nog donker. Doelbewust zette Tom het op een drafje en al snel had hij zijn straat verlaten. Hij rende richting een redelijk populair recreatiegebied waar de straten ondertussen uitgestorven waren. Het geluid van zijn voeten die door de ondiepe plassen sloegen, ketste door de lege straten.

Na enige tijd schoot hij linksaf een steeg in. Graffiti sierde de muren en even verderop hing een flikkerend oud bord met felroze letters. Tussen de vol gekladderde muren, vuilnisbakken en hier en daar een decoratieve zwerver, zag het Voetenbankje er net zo gezellig uit als altijd.

'Experimenteel' is een woord dat de meeste moderne recreatiegebieden wel redelijk omvatte. Het uitgaansleven had zacht gezegd wel enige veranderingen doorgemaakt door de jaren heen. Zo werd er in de meeste clubs geen hoorbare muziek meer gedraaid. Zodra je ergens binnenstapte, werd je slechts begroet door het geroezemoes van de vele zacht pratende mensen die om tafeltjes zaten. Op de dansvloer werd echter wel gewoon gedanst. Er werd door sommige mensen zelfs zachtjes meegewiegd op schijnbaar niet bestaande muziek en in de hoek lag niet geheel ter verbazing een junk te schuimbekken.

Dit alles, op de junk na, was te verklaren door een paar grote rekken aan de ingang van de betreffende club, kroeg of rolschaatsdiscotheek. Voor slechts wat kleingeld waren er bij zo'n rek een set hele geavanceerde oortjes te koop.

Deze oortjes functioneerden als je persoonlijke DJ, stelden je in contact met de dichtstbijzijnde ober en waren het stemmetje in je hoofd dat je zachtjes probeerde te vertellen dat je nu echt teveel op had. Ook werd je met deze oortjes aangesloten op alle aanwezigen in de ruimte en was het eindelijk mogelijk om daadwerkelijke gesprekken te houden zonder over nummers heen te schreeuwen, waar je toch al niet zo enthousiast over was. Deze techniek maakte het ook mogelijk om lallende tante Greetje eindelijk eens stil te krijgen op feestjes en rustig te kunnen genieten van interessantere dingen. Hier werd later nog een optie aan toegevoegd om wel een bepaalde 'algemene playlist' te hebben, waar je naar believen in kon springen, zodat iedereen op de dansvloer op dezelfde muziek kon dansen. De optie om je te laten vertellen dat je teveel gedronken had, werd na vele klachten binnen een week door een stel hackers omgezet naar de 'feest-o-meter.' Die je eigenlijk alleen nog maar aanmoedigde meer te drinken.

Nu alleen de schuimbekkende junk nog als mysterie overblijft, is het om die te verklaren een goed moment om over te stappen naar een ander ding waar erg veel voortgang in was gemaakt: de genotsmiddelen.

Hoewel het simpele biertje nog steeds wel te krijgen was, waren er nu bijvoorbeeld ook drankjes waar je een kwartier lang heel fatsoenlijk door kon zingen en shotjes waar de rillingen nog uren van over je lijf liepen, of waar je juist ontzettend van ging zweten. Naast dit soort onschuldige nieuwigheidjes was er ook een aardige markt ontstaan voor het zwaardere spul. Zo was er een pil die je de hele nacht liet vergeten en je de volgende ochtend het gevoel gaf dat je een geweldige tijd achter de rug had. Vaak was het enige wat je dan daadwerkelijk gedaan had niet veel meer dan kwijlend op je stoel zitten en met een beetje ongeluk in je broek plassen, maar het was een geweldige uitkomst voor mensen zonder vrienden.

Er waren echter ook gewoonweg schadelijke dingen te vinden. Zo was er een bepaald poeder dat opgesnoven diende te worden voor een portie bovenmenselijk lef. Dit had twee grote, vervelende bijwerkingen. De eerste was een overvloed aan acties, zoals met rijdende auto's denken te kunnen worstelen of ze op topsnelheid willen tegenhouden door er gewoon voor te gaan staan. Ook waren er gevallen die niet alleen blufden een volledige tandenstoker in hun oor te durven stoppen, maar het dan ook daadwerkelijk deden en ga zo maar door. Ten tweede was je na je eerste dosis verslaafd. Geen langzaam opbouwen. Er waren maar een handjevol mensen die langer dan een week met de verslaving hadden kunnen leven. Voor de mensen die dat lukte, verdween de honger naar adrenaline nooit écht. Het grootste deel van deze groep hield zich nu op in het Voetenbankje waar, tussen het zuipen en snuiven door, ook

nog wel eens aan groepstherapie gedaan werd.

Zodra de deur van het Voetenbankje geopend werd, keken bijna alle ogen richting Tom. In een donkere hoek deed een groepje oude mannen hun oortjes uit. De rest van de bezoekers aan de vieze oude kroeg had ze niet bij zich. Er klonk heel zacht zware metal uit een radiootje op de bar. Tom zette een stap naar voren en de houten vloer kraakte. Hij kuchte.

'Ik ben op zoek naar York,' zei hij zacht. Er viel een vork op de grond. De mannen grijnsden allemaal lichtelijk en keken als één man richting de bar.

Tom trok zijn gloednieuwe sportjas uit en zijn sweater met print van een vrolijk gekleurd bekend gamecharacter kwam tevoorschijn. Hij had misschien iets aan moeten trekken wat een beetje op de gelegenheid aansloot. Een eenzame figuur schoof zijn stoel achteruit en hees zichzelf omhoog. Hij had een aardige bierbuik, was kaal en had een vieze bruine baard. De titel 'Hell's Angel' sprong in Tom's hoofd op, uit één of ander tijdschrift dat hij ooit gelezen had.

Terwijl Tom zijn jas tussen de leren jakken en lange stofjassen hing, liep York rustig naar het midden van het zaaltje. Tom draaide zich om en ze keken elkaar een tijd in stilte aan.

York spreidde zijn armen wijd.

'Tom! Het is alweer veel te lang geleden!' Tom liep naar hem toe en omhelsde hem.

'Sorry dat het alweer zo lang geleden is York. Ik had het echt nogal druk.'

'Spannende dingen?' zei York opeens ernstig.

'Nou, eigenlijk kom ik je om hulp vragen. Een vriend en een vriendin van me zitten in de problemen.'

'Spannende problemen?' vroeg York en zijn ogen begonnen te glimmen. Hij pakte een stoel voor Tom en schoof zelf ook aan tafel. Hij haalde een vlijmscherp mes tevoorschijn en begon er langzaam mee op het hout tussen zijn vingers te tikken.

'Vertel,' fluisterde hij opgewonden.

'Je hebt vast wel gehoord van al die mensen die het eiland afgezet worden? En al die rellen die daar aan vooraf gingen? De ontsnapping van de eerste groep? En later dat opgeblazen bejaardenhuis?' York gniffelde.

'Ja, daar hebben we hier wel van gehoord ja. Maar geloof me als ik je vertel dat wij dat niet waren. Mensen als Koerlander mogen ze van mij best naar een land hier ver vandaan sturen.'

Met een tak-tak-tak-tak-tak-tak vloog het mes soepeltjes tussen zijn vingers door.

'Het uitzetten van Koerlander en zijn vriendjes was bedoeld om de bewoners tevreden te houden. Ondertussen hebben ze het ook gemikt op mensen die een werkschuld hebben. Het grootste deel van de bevolking buiten de muren dus ongeveer. Iedereen die gewoonweg niet nodig is of onrust veroorzaakt, wordt van het eiland afgegooid. Zo zijn ze ook achter Giulio aangegaan en-'

'Het broertje van de Koning van het eiland afgeschopt?' bulderde York. 'Nu zit je me voor het lapje te houden toch? Die jongen wérkt voor defensie!'

'Ja, ik vond het ook al idioot. Volgens mij denken ze dat hij voor die stroomuitval buiten de muren heeft gezorgd. Het is hoe dan ook niet in de haak allemaal. Er zijn vroeg op de avond allemaal mensen uit hun huis gehaald, waaronder een meisje waarvan ik weet dat ze niks gedaan heeft. Giulio is er achteraan. Het verbaast me dat ze jullie nog niet hebben meegenomen.'

In de verte klonk iets in de richting van een kanonschot. Het leek verdacht veel op één van de vip karretjes die vroeger wel eens rond reden, maar dat project was stopgezet nadat een zangeres een vervelend ongelukje had gehad. De hele kroeg luisterde ondertussen gefascineerd en met dezelfde blik in hun ogen als York naar het gesprek. Eén van de mannen balanceerde stilletjes zijn stoel op twee poten boven de harde stenen vloer. Naast het kanonschot van ver weg, was het enige geluid het ritmisch tikken van het mes dat York vast had.

'We hebben immuniteit gekregen vanwege ons... probleempje. Dat weet je toch?' Hij keek even betekenisvol naar het flitsende mes.

'Het was één van de eerdere pogingen om defensie meer overmacht te geven over ruziezoekers. Je schopt minder snel herrie tegenover agenten die zonder angst voor de dood bovenop een groep relschoppers duikt. Ze hadden daar natuurlijk proefkonijnen voor nodig en ik zat op het moment een beetje krap bij kas. Van die proefgroep ben ik alleen nog over. De rest hier heeft het via... andere kanalen. We kregen laatst een brief waarin stond dat, zolang we ons stil en rustig hielden over het feit dat ze die troep hebben laten uitlekken naar de markt, we konden blijven zitten waar we zitten. Ze hadden niet verwacht dat we zo lang in leven zouden blijven.'

Hij begon een stuk langzamer met zijn mes te tikken.

'Dat wist ik niet,' zei Tom.

'Het was jaren geleden,' antwoordde York. 'Maar goed,' klonk hij iets opgewekter, 'je had mijn hulp nodig?' De glans in zijn ogen kwam terug. Het tikken van zijn mes ook.

'Ja. Zoals ik al zei is een vriendin van me meegenomen en hoewel Guilio dat normaal in z'n eentje wel had kunnen regelen, wordt hij zelf gezocht. Dit kan nooit de bedoeling zijn geweest. Help me alsjeblieft om wat tijd te rekken bij de afbakening. Er zal wel aardig wat bewaking zijn. Iemand zonder angst kan ik wel gebruiken.'

'Jij bent vast nog niet vergeten dat wij nog iets af te maken hebben?'

'Kom op, dit is serieus. Is er echt geen manier om je eroverheen te zetten?'

'Taktaktaktaktaktak' tikte het mes zenuwachtig. York's ogen werden plotseling een beetje waterig.

'Doe niet alsof je werkelijk denkt dat ik dat niet geprobeerd heb. Je weet dat dat gevoelig ligt. We hadden twee van de drie afgesproken. Als je m'n hulp wilt, zal je nog een wedstrijd van me moeten winnen.'

'Goed,' gaf Tom toe. 'Maar de volgende weddenschap verzin ik,' zei hij met een grijns.

York wenkte richting een opmerkelijk jonge man achter de bar. Die had al die tijd zitten meeluisteren en begreep dus meteen wat hij bedoelde. Hij rommelde wat in een kast en kwam met een gigantisch dienblad aan. Op het dienblad lag een piramidevormige hoop aan felrood gekleurde bonen.

'Tak,' klonk het een laatste keer toen York zijn mes in het hout stak.

'Zelfde regels als vorige keer,' zei hij.

Tom keek met een walgend gezicht naar de bonen. 'Nou, dat we er maar gauw vanaf mogen zijn,' zei hij en hij stak er één in zijn mond.

Het ding tussen zijn tanden had gevoelsmatig nog het meeste weg van een heet kooltje en Tom wist dat dit nog maar het begin zou zijn. Hij beet zacht in de boon en voelde sap pijnlijk in zijn tandvlees branden. Hij wist zijn gezicht aardig in de plooi te houden, terwijl York zijn kaken wijd van elkaar hield en een boontje naar binnen gooide.

'Dapper voor een oude man.'

York slikte en gooide er nog een boon achteraan. Hij wreef over zijn baard, waar hier en daar een vleug grijs in te zien was

'Dit valt nog mee. Wacht maar tot je straks op de wc zit,' wist hij eruit te krijgen, voordat de bonen in zijn maag hun werk begonnen te doen en hij voorover klapte.

Tom slikte het laatste restje boon weg en pakte twee nieuwe. De strijd was begonnen. Beide mannen begonnen al zenuwtrekkend en tandenknarsend bonen van het dienblad te pakken. Na een tijdje begon Tom ze ook maar direct door te slikken, al wist hij dat dat op lange termijn nog veel lastiger ging worden.

De 'traditie' van dit soort competities was ontstaan bij hun eerste ontmoeting. Ze hadden elkaar voor het eerst gezien op een ontzettend formeel feestje. York was toen net begonnen met afkicken, maar ontdekte dat de effecten niet bepaald minder werden en had voor een weddenschap een kort rokje aangetrokken en een blonde pruik opgezet. Tom had, zonder enige logische aanleiding, hoe dan ook gedacht dat de gasten verkleed moesten komen en liep rond in een felgroen, groot, heet dinosauruskostuum. Zo waren ze allebei een beetje verstoten aan een tafeltje terecht gekomen, waar een gigantische bak super zoute pinda's had gestaan. De champagne was zelfs voor Tom niet te betalen, dus het was wel een leuke uitdaging geweest om te kijken wie het eerst met zijn hoofd in het aquarium hing. Ze konden het meteen al goed met elkaar vinden, al had Tom de nasleep van York's verslaving iets onderschat.

Terwijl het dienblad ondertussen steeds leger raakte, liep de spanning steeds hoger op. Er had zich een grote groep verzameld om de tafel heen.

'Misschien een slokje melk?' vroeg York met een grijns.

Tom trok een grimas. Bij hun vorige poging had hij zich herinnerd dat melk bij hete pepers en dat soort zaken prima werkt als verkoeling. Het sap van deze bonen bleek alleen te stollen tot een rubberachtige massa zodra het in contact kwam met zuivel. Toen hij zélf na een week eindelijk ontstopt was, hadden er nog drie loodgieters moeten komen voor de riolering. Hij was na erg lang niet kunnen eten flink vermagerd, maar had wel gewonnen. Deze keer leek hij ook de overhand te hebben, want York werd bleek en schoof achteruit. Met al zijn flauwe opmerkingen liep het bloed ondertussen uit zijn neus. Tom keek naar de man die het dienblad had gebracht.

'Jij twintig, hij vijfentwintig,' zei die zakelijk.

Tom ademde diep in en keek naar het dienblad. Alle grappen terzijde, maar hij moest verdomme wel winnen. Hij greep een stuk of acht bonen en werkte ze achterelkaar door naar binnen. Hoewel hij wist dat hij er spijt van ging krijgen, had hij een schrale troost. De winnaar mocht de iets schonere vrouwen-wc gebruiken.

De frisse lucht deed Tom en York beide goed toen ze een uur later naar buiten liepen. Terwijl de rest van de groep jassen aantrok en knuppels, messen en biljartstokken pakten, liepen zij de andere kant op, naar de achterkant van het gebouw.

'Denk je dat we er nog op tijd kunnen zijn?' vroeg Tom bezorgd.

'Wedden?' antwoordde York.

Tom had voor nu wel even genoeg van weddenschappen en hield wijselijk zijn mond. Die viel weer open toen hij het witte invalidenbusje zag staan.

'Ze laten ons nergens anders meer in of op rijden,' zei York een beetje neerslachtig. Tom keek met een stalen gezicht naar het bordje waarop aangegeven stond dat het ding niet sneller dan 40 kilometer per uur ging.

'Oh, let daar maar niet op. We hebben er wel wat aan gesleuteld. Maar goed, ook dit is om te laten zien dat we ons rustig houden. Al denk ik dat die illusie na vannacht niet zo overtuigend meer zal zijn.' Ondertussen ging de achterdeur open en liep de rest ook naar buiten toe. Stilzwijgend en hier en daar lichtelijk zenuwtrekkend, stapten ze het busje in. Als een zieke parodie op een groep clowns in een te kleine auto.

'Waarom gaan zij ook mee?' vroeg Tom.

'Verveling,' grinnikte York. 'Daarnaast is er geen van ons die een beetje knokken direct kan weigeren denk ik.'

'Jullie zouden je toch rustig houden? Afkicken enzo?'

'Ik ben de enige die echt volledig van het spul af is,' zei York, terwijl er achter de ramen van het busje aardig wat gesnuif klonk. Een van de biljartstokken stak uit een kier van een raampje.

'Daarnaast heb je wel gemerkt dat ze geluisterd hebben naar wat je vertelde. Ik denk dat we ons wel rustig genoeg gehouden hebben.' Hij liep naar het busje en hield de deur open.

Tom klom naar binnen en perste zich op één van de achterbanken. Ze schoven de schuifdeur met een klap dicht en probeerden iets comfortabeler te gaan zitten in het overvolle busje.

'Riemen vast,' zei York en de vier gelukkige mannen die een riem konden vinden, deden wat hij zei. Tom zat half op schoot bij één van hen, terwijl de motor begon te ronken en ze langzaam de weg op rolden.

Door de spleetjes van zijn ogen zag Giulio alleen nog maar een waas om zich heen. Duizelig en misselijk draaide hij met veel moeite zijn hoofd naar voren en zag het einde van de rails steeds dichterbij komen. Hij besepte vagelijk dat hij geen idee had hoe hij moest stoppen. Het gevoel zijn nek gebroken te hebben had hij toch al, dus het maakte niet zoveel meer uit, bedacht hij en hij gleed weg op iets hards. Vastbesloten niet al te oncomfortabel te sterven, besloot hij te kijken wat het was en stelde vast dat het ding wel erg veel weg had van een handrem. Zonder al teveel na te denken, pakte hij de grote metalen staaf en trok zo hard als hij kon. Naast pijn in zijn hoofd had hij nu ook een gierende pijn in zijn oren, door het geluid van de remmen die hardhandig de wielen toetakelden.

Terwijl het eindstation steeds dichterbij kwam, werd Giulio ongeveer gewurgd door zijn riemen en promoveerde vandaag in gedachten tot slechtste dag van de maand.

Het rijtuig knalde tegen de blokkade aan, die waarschijnlijk ook voor dit soort situaties bedoeld was. Hij werd in zijn riemen geslingerd en besloot nog even te blijven zitten. Hij zag licht branden op de afbakening, maar maakte zich weinig zorgen dat er ál te veel bewaking was om hem op te wachten. 'Al moeten ze de lancering gehoord hebben,' Besepte Giulio zich, terwijl hij over zijn pijnlijke nek wreef. Uit het dashboard van de bijrijdersplaats floepte opeens een grote airbag tevoorschijn. Hij deed zijn riem los en liet zich uit het karretje rollen. Alles werd zwart.

Giulio lag op het natte steen van een klein station en deed zijn ogen open. Zijn maag had zich weer naar zijn normale positie gedraaid en hij voelde zich wat minder licht in zijn hoofd. Hij krabbelde overeind en liep naar de trap toe. Zo'n honderd meter verderop was de hoofdingang waardoor je het sluisgebouw in kon komen. Het enige gedeelte van de afbakening met ramen in overvloed. Binnen zag hij een balie en daarachter schimmen van mensen. De rest van de afbakening was donker. De massieve stenen slang was maar moeilijk te onderscheiden van de dichtbewolkte hemel. Slechts enkele verlichte raampjes verraadden iets van de grootte. Hij begon het pad naar de ingang op te lopen, terwijl hij in zijn zakken naar een identiteitskaart zocht.

'Zou niet nodig moeten zijn, maar voor hetzelfde geld geloven ze niet eens wie ik ben. Ervan uitgaande dat het hele eiland nog geen opdracht heeft gekregen om me op te pakken tenminste.'

Hij stapte van het pad het gras op en liep naar de rechterkant van de ingang, waar een roestig platformpje naar een ietwat verscholen deur leidde. Het had nog een relatief ouderwets

slot. Hij haalde een looper tevoorschijn en deed de deur open. 'Toch handig, de sleutels van de stad,' dacht hij, terwijl hij de deur opendeed en naar binnen liep.

Hoewel hij nog maar één keer op de afbakening geweest was, had hij een redelijk uitgebreide rondleiding gehad van het personeel daar. Er was echter wel aardig wat veranderd in de tussentijd. Je zag dat er flink was opgeruimd en dat gaf het gebouw eerder een kaal en kil innerlijk.

Hij liep naar de grote hal toe waar vroeger de winkeltjes waren te vinden en bleef in de deurpost staan. Hij keek naar de hal en zag dat die nu klaargemaakt was als ontvangstruimte voor mensen die meegenomen waren voor deportatie. Er stond een groot aantal bankjes met neerslachtig kijkende mensen, onder wie enkelen aardig wat blauwe plekken vertoonden. Ze werden bewaakt door mensen in een uniform dat Guilio niet bekend voorkwam. Hij zag dat veel van hen een verdovingspistool droegen. Ze merkten hem op en hij herkende één van hun gezichten. Guilio liep er naar toe.

'Jij werkt normaal gesproken op het kantoor van defensie is het niet?' vroeg hij.

'Guilio? Wat brengt jou helemaal hierheen?' antwoordde de bewaker verbaasd.

'Ik ben op zoek naar iemand die hier onrechtvaardig heen gebracht is. Het verbaast me trouwens hoe dan ook dat ik niet te horen gekregen heb dat er vannacht mensen uitgezet zouden worden. Van wie hebben jullie deze orders gekregen?'

Verschillende mensen keken omhoog toen iemand vanaf de ingang naar het dak de trap naar beneden af kwam lopen.

'Nu zullen we het krijgen,' dacht Guilio geïrriteerd. 'Run jij de zaak hier?' riep hij.

'We hebben bevel om je te arresteren op verdenking van een terroristische aanslag Guilio. Om het in de woorden van enkele collega's te brengen heb je een halve elektriciteitscentrale gefrituurd.'

Guilio wist even niks meer te zeggen en dacht met woede aan het geheugenkaartje in zijn broekzak. De bewakers straalden nu iets angstigs uit en begonnen schuifelend om hem heen te groeperen.

'Als je een wapen bij je hebt, wil ik dat je het nu op de grond legt, Guilio,' zei de persoon die ondertussen de trap was afgelopen zo rustig mogelijk. Hij zag er anders uit dan de bewakers. Zijn uniform had meer iets weg van iemand uit het leger.

'Misschien kun je Henk vertellen de volgende keer eerst even te bellen voordat hij mijn deur intrapt,' zei Guilio in een poging de sfeer iets luchtiger te krijgen.

'Henk deed dat in opdracht van het hoofd van defensie.'

'Zonder dat eerst met mijn broer te overleggen?'

'Natuurlijk is dat met de Koning overlegd, maar we hebben overdonderend bewijsmateriaal dat jij vanaf je computer iets verschrikkelijks gedaan hebt. Ik heb niet bepaald het gevoel dat je een gevaar bent, maar ik heb zelf gezien hoe de datastroom direct naar je huis te volgen was. Het enige wat me nog tegenhoudt je meteen in de boeien te slaan, is het feit dat je dondersgoed geweten moet hebben dat we dit allemaal na konden trekken. Je bent op de hoogte van de beveiligingscamera's in je huis toch? Je weet precies wat we kunnen volgen op je pc. Wat haalde je je in je hoofd?'

De man keek hem bezorgd en bijna vriendelijk aan. Nu werd er bij een beetje politietraining ook uitgelegd hoe je met onstabiele mensen om moet gaan, wist Giulio. Erg veilig voelde hij zich niet.

'De dingen liggen anders dan jullie denken. Laat me met mijn broer praten, dan kan ik ze uitleggen. Het is niet iets wat ik nu helemaal duidelijk kan maken.'

De agent glimlachte warempel.

'Ik heb je altijd wel een sympathieke kerel gevonden Giulio. We komen er vast wel uit. Ik hoorde dat er enige onenigheid was over de mensen die vannacht uitgezet zouden worden?'

'Ja, ik heb gehoord dat er mensen tussen zitten die niks misdaan hebben. Ik zou graag hebben dat jullie de deportatie uitstellen tot er een onderzoek is verricht. Zoals je zelf vast hebt gezien, zijn veel van hen met geweld meegenomen,' zei Giulio met enig gewicht in zijn stem.

'Tsja... eh wij krijgen ook maar onze orders natuurlijk. Je kunt vast begrijpen dat de meeste criminelen niet braaf meegaan als we ze meenemen. Ik ging er maar vanuit dat er wel enig verzet zou zijn gepleegd.' De rest van de mannen keek nu ietwat schuld bewust. Giulio begon steeds sterker het idee te krijgen dat Henk dit allemaal op zijn eigen manier was gaan doen. Hij had nog wel een appeltje met hem te schillen als hij terug was.

'Maar goed, ik had zelf ook het idee dat dit wel erg plotseling ging allemaal. Het is mooi om te horen dat ik hier niet de enige in ben. Als iemand van de koninklijke familie al zorgen heeft, dan moeten we dit zaakje eerst nog maar even controleren. Dat betekent natuurlijk niet dat we je zomaar kunnen laten gaan. Je staat nog steeds onder arrest voor die centrale en ik zou het op prijs stellen als je rustig vrijwillig hier kunt blijven.' Hij gebaarde naar een van de bewakers

'Breng ze maar naar de slaapvertrekken. Het kan nog wel eens een lange nacht

worden.'

De bewaker knikte en pakte een lijst tevoorschijn om de mensen te verdelen over de vertrekken. Een ander pakte zijn telefoon en begon een beetje warrig uit te leggen wat er aan de hand was. Giulio beseftte iets.

'Niet doen! Ik denk niet dat het verstandig is om bepaalde mensen bij defensie te laten weten dat ik er ben,' riep hij, maar hij begreep dat dat weinig zin meer had. Terwijl de mensen redelijk rustig en geordend de gangen in geleid werden, begon hij te bedenken wat hij nu moest doen.

'Kun je voor mij op die lijst kijken of er een meisje genaamd Etta op staat?' vroeg Giulio, terwijl hij een beetje onrustig door de zaal begon te ijsberen. Hij keek toevallig uit het raam en zijn ogen werden groot toen er een wit invalidenbusje voor het gebouw stopte.

'Ja, ik heb hier wel een Etta op de lijst staan, ze zit in cel-' begon de bewaker, maar het raam dat met behulp van een baksteen in elkaar stortte, zorgde ervoor dat Giulio niet meer kon horen wat hij verder zei.

Veel te rustig klommen ze door het raamwerk heen en enkelen besloten de deur maar eens te proberen. De bewakers die nog in de zaal waren, paktten allemaal hun wapenstokken en de man waarmee Giulio in gesprek was geweest, keek hem witheet van woede aan. Hij greep de telefoon die één van zijn collega's bibberend op de grond vasthield en schreeuwde met een rood hoofd: 'GUILIO PROBEERT DE AFBAKENING OVER TE NEMEN. WE HEBBEN VERSTERKING NODIG,' wist hij uit te brullen voor een dikke man met een baard hem neersloeg met een bordje waarop openingstijden stonden. Hij gooide het achteloos weg terwijl hij op Giulio afstapte.

'Hallo Giulio-' Hij dook even opzij omdat er een laars langs zijn schouder gegooid werd.

'Mijn naam is York. Tom vroeg me om te helpen.' Hij stak zijn hand uit. Giulio schudde hem terwijl de rest van de invallers zeer creatieve manieren vonden om de bewakers onschadelijk te maken.

'Misschien kunnen jullie voortaan eerst even bellen? Ik bedoel ik waardeer jullie enthousiasme, maar ik had net een mooi gesprek met de opzichter hier aan de gang en... Nou ja... Het geeft zo'n rommel.'

'Oh,' zei York en hij keek een beetje droevig.

'Tsja,' zei Giulio, terwijl er iets met betreffende opzichter gedaan werd dat heel hard het geluidje 'plop!' teweegbracht. Hij probeerde maar een beetje de andere kant op te kijken.

Hij zag Tom voor een groot paneel staan dat waarschijnlijk de deuren van de cellen aanstuurde. Tom merkte hem op.

'Ha Guilio!' zei hij met een trots gezicht, terwijl hij op een grote rode knop drukte.

'Volgens mij zet dit alle deuren open. Best gebruiksvriendelijk vind je niet?'

'Ja super, Tom. Maar eh, ik denk dat ik even een luchtje ga scheppen, is dat goed?'

Onder het gejoel van de mannen uit het invalidebusje ontstond één of ander debiel overwinningslied, terwijl ze in polonaise door het gebouw gingen en alle cellen openbraken. Guilio liep strompelend de trap naar het dak op.

Op de foto die hij in zijn handen had viel een traan.

'Weten jullie echt zeker dat dit allemaal klopt?'

Hij zat in zijn nachtkleding op een troonachtige sofa in één van de kantoren van de regeringstoren. Het was stil, al tikte er wat regen op de donkere ramen.

'Wat we weten geeft ons alle zekerheid die we nodig hebben. En we weten ontzettend veel Willem. Je kunt Guilio niet langer meer beschermen,' zei meneer Steel zacht. De stoel waarin hij tegenover de Koning zat, kraakte een beetje.

'Goed. Zorg ervoor dat er gedaan wordt wat er moet gebeuren. Stuur Henk er maar heen en laat me nu met rust. Het is al laat. We spreken elkaar morgenochtend wel weer.'

'Het doet me deugd dat je inziet wat een gevaar hij is, Willem. Ik spreek je morgen.'

Toen de deur dicht was, wachtte de Koning een aantal tellen voordat er een kleine glimlach op zijn gezicht verscheen. Ze hadden hem niet door. Het was hem gelukt. Het had hem misschien zijn waardigheid gekost, aangezien de hele regering hem ondertussen zag als een naïeve sukkel, maar toch gelukt. Hij keek naar de satellietbeelden die hij op zijn muur liet verschijnen en zag daar het deel van de afbakening dat op dat moment grotendeels gesloopt werd door York en zijn vrienden. Hij vond Guilio.

'Het spijt me dat ik je dit allemaal aan heb moeten doen broertje,' zei hij zacht.

'Maar hee, laten we eerlijk zijn, je verveelde je ook maar in die villa,' grinnikte hij er achteraan, en hij stond op.

'Willem durft 'ie me te noemen. Schoft,' mopperde de koning, terwijl hij naar zijn slaapkamer liep. Hij schoof een grote kist onder zijn bed vandaan, veegde er wat stof vanaf en haalde een lange, ingewikkelde sleutel uit een van zijn zakken. Het slot leek antiek, maar schoof open met een vreemd modern geluid. Eigenlijk leek het hele ding meer op een speelgoedreplica dan op een echte ouderwetse kist.

Toen het deksel eenmaal open was, keek hij dromerig naar de inhoud. Oude liefdesbrieven lagen op een apart stapeltje naast de foto's uit zijn jeugd, waarop hij en Guilio vaak samen te zien waren. Hij haalde een foto tevoorschijn waarop hij de hand schudde van een oude zakenman. Op de achtergrond was een groot gebouw te zien dat niet thuishoorde op Asylum. Aan de foto zat met een paperclip een vel papier bevestigd. Hij kende de tekst die daarop stond uit zijn hoofd. Een deel daarvan was ingegraveerd maar doorgekrast. Als je goed keek, kon je nog net de woorden 'Beste winnaar,' onderscheiden. De rest was onleesbaar en daaronder stond nu geschreven:

*'Ik heb mijn carrière aan jou te danken en mijn dank is dan ook groot.
Hoewel het de gewoonte is dat mensen die gebruik maken van onze service
daar zelf voor betalen, stel ik hierbij in goed vertrouwen een uitzondering. Je kunt
hiermee tot drie keer toe onze hulp inschakelen. Wij zijn te bereiken via de module.*

C.'

Willem keek even naar zijn slaapkamerdeur en haalde toen de valse bodem uit de kist weg.

In de diepe bak lagen nu nog drie dingen: Eén felgekleurde brochure over een televisieshow, een ondertussen geel geworden handleiding met een plaatje van de kist erop en als laatste een zwarte glasplaat. Hij pakte de plaat en legde zijn hand erop. Zijn afdruk werd meteen geregistreerd en na een typisch geluidseffectje verschenen er vensters en knoppen op de glasplaat. Hij keek even naar de zwaar verouderde catalogus, maar was blij dat het ding tenminste nog werkte, al kwam het bereik, net als dat van alle draadloze elektronica, niet verder dan de afbakening van Asylum. Zijn vingers gleden over de rand van het glas, langs de gleuf waar eigenlijk de authenticatiekaart zou moeten zitten.

'Nu hopen dat hij hem mee heeft genomen,' dacht Willem. Hij drukte op het waarschuwende icoontje dat aangaf dat de kaart inderdaad miste en tikte daarna op 'Help, ik ben mijn authenticatiekaart kwijt.' Een grove, korrelige versie van Asylum verscheen. Tot zijn opluchting verscheen er een rood stipje grofweg waar hij net Guilio ook gelokaliseerd had. Hij zette het ding uit, borg snel zijn spullen op en liep naar zijn kantoor om daar te kunnen volgen wat er gebeurde op de Afbakening. Tot zijn genoegen zag hij daar dat Henk en zijn team waren aangekomen. En deze keer met een stuk meer wapentuig. Hij bekeek aandachtig hoe Tom, de gevangenen, waaronder Tom's vriendin, York en York's collega's in handboeien werden weggeleid. Er zou later blijken dat een groot deel van die gevangen inderdaad niet officieel in aanmerking kwam voor uitzetting. Dat was tenminste het plan, en Tom en zijn

vriendin zouden uitgekocht worden door zijn ouders. York's acties werden hoogstwaarschijnlijk in de doofpot gestopt. De regering hield niet van het toegeven van fouten als York.

Willem streelde langs de zwarte enkelband die zijn been sierde. Hij was zich bewust van elke microfoon en camera in het kantoor. Hij zat net zo gevangen als de mensen op het scherm. Ondanks dat zijn eigen situatie niet bepaald rooskleurig was, voelde hij zich schuldig. Maar dat was voor later. Iedereen was het gebouw uit behalve Giulio. Elke agent weggereden behalve Henk.

'Nu hopen dat je nog enige professionaliteit hebt, Henk,' dacht Willem.

De geur van de zee vulde zijn neusgaten, terwijl hij zich over het muurtje boog dat hem scheidde van een lange val naar beneden. Een paar minuten geleden had hij auto's aan horen komen en was met een hopeloos gevoel in zijn maag op de grond gaan liggen wachten tot ze hem kwamen halen. Dat was niet gebeurd en Giulio begon zich nu af te vragen of hij niet beter in het donkere bruisende water kon springen. Nadat hij besloten had dat het water waarschijnlijk erg koud was, hoorde hij iemand achter zich de trap op sluipen.

'Ook dat nog,' schoot er door het hoofd van Giulio heen, toen hij het onmiskenbare geluid hoorde van Henk die zijn teen ergens aan stootte. Subtiel. Giulio draaide zich om en strekte zijn armen uit naar Henk toe.

'Laten we dit niet moeilijker maken dan het-' Naast het mes dat hij in zijn handen had, merkte hij ook de blik in de ogen van Henk op. Hij duwde met zijn rug tegen het muurtje aan.

'Kom op. Sla me in de handboeien en dan zal ik vast en zeker terechtgesteld worden, maar wel volgens de regels,' zei Giulio zo rustig mogelijk, terwijl de paniek van binnen toesloeg. Ze waren alleen en er was niemand die hen kon horen. Henk liep trillend en bleek op hem af en greep hem bij zijn vest vast. Hij duwde het kleine mes tegen zijn keel.

'De grote Giulio. Het lievelingetje van de Koning. Vanaf begin af aan alleen op je positie gekomen door voortrekkerij en jezelf inlikken hè? Terwijl ik met bloed, zweet en tranen mezelf door de academie heen heb moeten slepen, kon het bij meneer wel af met een snelcursusje, lekker klusjes opknappen voor je broer. Enig idee hoeveel ik heb moeten vechten om te komen waar ik ben? Wat ik heb moeten doen om erkenning te krijgen?'

'Nou, je charmante persoonlijkheid zal er niet aan te pas zijn gekomen,' wist Giulio eruit te krijgen voor hij een vuist in zijn gezicht had. Het mes werd weer ruw onder zijn kin gezet.

'Je laatste momenten en nog steeds een grote bek. Maar jouw dagen van sabotage en leugens zijn afgelopen. Geen geheel per ongelijke ontsnappingen meer. Geen terroristische aanslagen. Het is tijd voor rechtvaardigheid.'

'Doe het dan. Slappe hork,' murmelde Guilio met een uitdagende blik in zijn ogen. Maar Henk trok zich naar zijn oor toe en fluisterde: 'Nee, ik wil dat je lijdt,' terwijl hij Guilio over het muurtje heen de diepte in kieperde. Het water was inderdaad nogal koud.

Proestend probeerde hij zijn hoofd boven water te houden. Hij was geen fantastische zwemmer en had hoe dan ook niet verwacht de val te overleven. Zijn hele lichaam was beurs en dan waren er natuurlijk de golven die hem tegen de steile wal beukten. Pure irritatie tegenover Henk en een gigantisch schuldgevoel tegenover zijn vrienden leken de enige dingen te zijn die hem boven water hielden. Hij moest zijn broer spreken.

Dit was echter niet het moment voor een grondige analyse van de situatie, besloot hij toen een tweede golf over hem heen spoelde. Hij hoorde het tikken van hout tegen steen achter zich en zag een paar oude planken drijven. Al spartelend zwom hij er heen en greep ze vast. Met enige moeite viste hij zijn telefoon uit zijn zak. Die was waterdicht en deed het nog prima. Waar hij echter niet aan had gedacht, was het feit dat alle draadloze communicatie van en naar Asylum onmogelijk was gemaakt. Hoe dit precies werkte, was voor hem tot nu toe altijd aardig onbelangrijk geweest. Wat hij wel wist, was dat de mooie grote decoratieve cirkels aan de buitenkant van de muur in feite grote radioschotels waren. Diezelfde schotels had hij ook aan de hoogste torens van het centrum gezien. Gezamenlijk zorgden zij voor een onzichtbare koepel van ruis. Hij gooide zijn telefoon kwaad weg en probeerde zo goed en zo kwaad als het ging bovenop de planken te kruipen.

'En nu wachten tot er een reddingshelikopter wordt gestuurd,' probeerde Giulio zichzelf hoop in te praten en hij begon om hulp te schreeuwen.

'Ik schreeuw nu al een halfuur. Als mijn stem er al niet mee ophoudt, denk ik niet dat iemand me kan horen,' dacht Giulio na vijf minuten. Hij legde zijn kin op het natte hout en zag het bovenste randje van de zon tevoorschijn komen. Het hielp niet. Hij had het nog steeds ijskoud, maar was allang blij dat het niet bewolkt meer was. Plonzend maakte hij een rondje om zijn as, terwijl hij bedacht wat hij moest doen. Hij had wel eens beelden gezien van illegalen die probeerden bij de muren op te klimmen. Dat was precies de reden waarom hij de moeite niet eens nam om het te proberen. De kou trok door zijn lichaam en hoewel de drones die hoog in de lucht hingen alle gebeurtenissen op beeld hadden, had Giulio het donkerbruine vermoeden dat die nooit op tijd bij de juiste mensen terecht zouden komen. Daarnaast werd er vandaag niks vanaf Asylum verzonden. Het zou dan ook nog minstens vierentwintig uur duren voor deze sluis weer open ging. Dit wist hij omdat hij vaak zat pakketjes op moest halen of versturen voor zijn broer. Zijn tenen raakten gevoelloos.

'Wacht, dat is niet waar,' bedacht hij zich opeens. 'Uitgaand verkeer misschien niet, maar vandaag zouden er wel goederen afgeleverd moeten worden. Als ik ze kan overtuigen

me naar het vasteland te brengen voor ze contact krijgen met Asylum, kan ik misschien hulp gaan zoeken.'

Vastbesloten begon hij te trappelen en terwijl hij over de golven dobberde, bedacht hij alvast wat hij tegen de kapitein van het vrachtschip moest zeggen.

Na zijn speech precies 23 keer te hebben afgedraaid in zijn hoofd, keek Guilio om zich heen. Dat was waarschijnlijk een halfuur geleden een strak plan geweest. Nu dacht hij echter drie keer dat Asylum vast achter hem moest liggen en had hij zijn 'vlot' dus drie keer onhandig omgedraaid, tot hij aan zichzelf toegaf geen idee te hebben waar hij was. Hij was verdwaald en hij voelde zich, voor de zoveelste keer de laatste tijd, erg wanhopig.

'En de zon begint ook een beetje te branden,' mopperde hij wat tegen zichzelf, terwijl hij maar op zijn rug ging liggen. De golven wiegden hem zachtjes en ondertussen speurde Guilio, zover dat gaat op je rug, de horizon af. De goederenboot was praktisch nooit te laat geweest, wist hij. 'Henk,' gokte Guilio, die besepte dat er mensen waren die hem liever niet terug hadden op het eiland, waaronder mogelijk zijn eigen broer. Het gebeurde wel vaker dat er om verscheidene redenen een vracht werd overgeslagen of uitgesteld. Dat was niet moeilijk te regelen geweest. Dit ging dus onmogelijk via draadloze communicatie, maar er lagen een aantal kabels over de zeebodem tussen het vasteland en Asylum.

Eén daarvan liet ergens in een haven keurig een rood lichtje op een dashboard branden als een verscheping geannuleerd werd. Mocht het schip dan al vertrokken zijn, kon het altijd vanaf die haven weer teruggeroepen worden, wist Guilio, voornamelijk omdat het toezien op dit gebeuren één van zijn saaier klusjes was geweest. Hij deed zijn ogen dicht en liet het koude water wat over hem heen spoelen, terwijl de zon steeds hoger ging staan.

Met zijn ogen gesloten gleden zijn handen over zijn kleren om een inventaris op te maken van zijn spullen. Een telefoon waar je niks aan had zonder netwerk, een natte portemonnee met een paar pasjes en een pen. Zonder inkt. Hij checkte zijn kontzak nog voor een cruiseschip, maar dat was ook meer voor het idee. Tot zijn verbazing vond hij wel degelijk iets. Hij herkende het geheugenkaartje.

'Jou had ik nooit aan moeten nemen,' gromde Guilio, terwijl hij best wist dat de boel waarschijnlijk alsnog wel fout was gegaan, zonder dat hij dat ding in zijn computer had geplugd. Het was alleen fijn om ergens de schuld op te schuiven. Hij twijfelde om het dingetje weg te gooien, maar bedacht dat het vermogen om de energievoorziening van een halve stad plat te leggen misschien nog van pas zou komen. Daarom duwde hij het in zijn portemonnee

waar het iets veiliger was dan los in zijn broekzak. Net op tijd ook, want er dreef een badeendje voorbij dat hem anders niet was opgevallen. Hij keek op, zag in de verte een vlag wapperen en liet met een kreun zijn hoofd weer in de ondiepe laag water op zijn plank vallen. Hij kende het symbool dat op de vlag stond nog uit een oude film van vroeger. Misschien waren dit van die leuke piraten. Misschien.

Hij spuugde op de houten vloer van het schip en legde zijn gebit bloot in een grijns waarin gouden schitteringen te zien waren. Rienz was nu acht jaar op zee en had het daar tot leider weten te schoppen. Hoewel hij af en toe nog wat raar aangekeken werd met zijn piratenhoed en authentieke houten been, werd hij gerespecteerd door de gemeenschap. Hij stampte langzaam over het schip naar de boeg toe, waar een stuk uit gesloopt was om plaats te maken voor een stel metalen trapleuningen. Die waren onderdeel van een trap die ogenschijnlijk de zee in liep.

Toen hij naast die trap over de reling leunde, keek hij met een vertrouwd gevoel neer op zijn rijk. Een gigantisch aan elkaar geknoopt netwerk van oude scheepswrakken, drijvende vrachtcontainers, een stel onderzeeërs en andere soorten bij elkaar geschraapt schroot. Met als centraal punt het historisch juiste piratenschip, een flink stuk verhoogd op een piramide van andere wrakken. Hoewel de piratenvlag op verzoek nog nooit was weggehaald, lag de boot al jaren verankerd tussen een oude baggerschuit en enkele pilaren die tot de zeebodem reikten. Het zat vol gaten, maar iedereen was het ermee eens dat het zonde zou zijn het ding te laten zinken. Ze hadden het tenslotte met veel moeite gekaapt van een stel fanatieke historici. Hij glimlachte bij die herinnering. Een aantal van hen had zelfs besloten zich bij hem aan te sluiten. Terwijl hij de trap afliep naar de metalen baggerschuit, die via de trap vastzat aan het schip waar hij nu op stond, wuifde hij naar een persoon met een bleke huid en rood haar.

'Wat heb je voor me?' zei hij vrolijk, terwijl hij zijn hand door zijn dikke zwarte baard haalde.

'We hebben er eentje van Asylum geloven we.'

Rienz trok zijn wenkbrauwen hoog op.

'Hoe is hij hier gekomen?' De roodharige man gebaarde naar het vlot.

'Het leek erop dat hij probeerde te surfen meneer, maar dat ging niet zo best, dus hebben we maar een touw aan zijn plank vastgemaakt en hem een handje geholpen,' grapte hij, terwijl hij een proestende Guilio aan zijn arm overeind hield. Rienz daalde de trap af.

'Zo jongen. We zien dagelijks mensen op vloten die Asylum binnen proberen te komen. Dit is de...' Hij krabde even op zijn hoofd. 'Vierde keer dat ik meemaak dat er iemand

zó graag weg lijkt te willen. Zo slecht is het eten er nou toch ook weer niet?' Giulio krabbelde overeind en stak zijn hand uit.

'Ik had wat onenigheid met het management ben ik bang,' zei Giulio met een scheve grijns. Hij keek omhoog naar de piratenvlag.

'Mooi, wij ook,' lachte Rienz.

'Ik ben Frank,' loog Giulio, terwijl hij de hand van de man schudde. Die zag er een beetje raar uit met dat houten been. 'Dat konden ze toch allang laten aangroeien?' dacht hij. Maar hij besloot maar niks te vragen.

De man keek hem een tijdje aandachtig aan en besloot toen: 'Nee, dat ben je niet, maar dat geeft niet. Mijn naam is Rienz van Vliet, maar je mag gewoon Rienz zeggen. Dit is Gert ja-' De man met het rode haar gaf hem een woedende blik. Rienz zuchtte.

'Will Smith,' verbeterde hij. Giulio schudde ook zijn hand. De man met het rode haar keek tevreden. Ondertussen was er iemand komen aanlopen die een handdoek om Giulio's schouders legde.

'Je moet het ijskoud hebben. Loop met me mee, dan kun je douchen en wat schone kleren krijgen. Daarna zou ik erg graag van je horen hoe je hier verzeild bent geraakt en je zult zelf vast ook wel een aantal vragen hebben,' zei Rienz, terwijl ze samen de roestige trap opliepen die naar het grote houten schip leidde. Will Smith was ondertussen iemand anders wat aan het uitleggen en verdween uit het zicht toen ze de deur naar waar ooit de kapiteinshut was instapten. Die was tot de verbazing van Giulio aardig smaakvol ingericht.

'We hebben aardig wat weten te renoveren zoals je ziet. We krijgen elektriciteit via de onderzeeërs die je misschien wel hebt zien liggen. Die zijn voor ons nu nuttiger boven water. Het was nog een heel werk die reactors weer aan de praat te krijgen. We hebben verder onze eigen zoutfilters aangelegd voor schoon water. Voor eten enzo hebben we deals met de meeste transportschepen gesloten. Die kunnen wel eens wat goedkope brandstof van ons krijgen die wij weer... bruiklenen.' Hij keek naar Giulio en werd een beetje rood op de stukken huid die niet bedekt waren met baard.

'Sorry, ik sta hier te ratelen terwijl jij het zeewier nog in je nek hebt zitten. De douche is deze gang in en dan de tweede deur rechts. Ik zal op het tafeltje bij die deur wel wat schone kleren voor je neerleggen. Ga jij maar vast opwarmen,' zei Rienz, terwijl hij naar een kleine gang gebaarde. Giulio bedankte hem en volgde zijn aanwijzingen maar al te graag op.

Toen hij na het douchen in zijn iets te grote kleren de kamer instapte, zag hij Rienz al op een grote donkerrode bank zitten. Er stonden twee bekers water en een doos met een assortiment aan drankjes in poedervorm op tafel. De baard van Rienz lag ook op tafel. Zijn houten been, een mal die om zijn gezonde niet missende been sloot, stond tegen de muur.

'Vinden ze prachtig,' zei hij terwijl hij naar Guilio knipoogde. 'Die baard kriebelt alleen als de neten.' Zijn lach was schor.

'Het verbaast me elke keer weer hoe ver ze gekomen zijn met die poedertjes,' ging hij verder. 'Zelfs het vruchtvlees van het sinaasappelsap hebben ze voor elkaar gekregen. Ongelofelijk. Maar ga lekker zitten Guilio. Wij moeten eens praten.'

'Je weet mijn naam?' vroeg Guilio op zijn hoede.

'Ik weet wel meer,' antwoordde Rienz.

Het was even stil. Guilio dronk van zijn hete thee, die zichzelf was gaan opwarmen vanaf het moment dat het poeder het water raakte.

'Wat is dit precies voor plek?' vroeg Guilio ten slotte.

'Het beste woord dat ik er zo snel voor kan verzinnen is een vluchtelingenkamp,' sprak Rienz met een bijna verontschuldigend gezicht.

'Jij bent er volgens mij niet zo van op de hoogte, maar Asylum zet al wel langer dan vandaag mensen van het eiland. Het is alleen pas nu dat ze er officieel voor uit komen. Al moet ik zeggen dat er ook genoeg mensen vrijwillig zijn vertrokken. Niet naar ons, naar het vasteland. Maar we zien ze varen. Daarnaast is het voor veel mensen op dat vasteland ook geen pretje meer en die proberen Asylum juist in te komen, zoals je vast wel weet. Die mensen komen helemaal tot aan de muren van de afbakening en beseffen dan dat ze er echt niet naar binnen komen. Vaak hebben ze dan uit wanhoop hun terugreis maar niet meegerekend bij het inslaan van voedsel en brandstof. Gelukkig voor hen is de vaarroute redelijk druk bevolkt en na een week zonder voedsel zien die dure jachten er uit als een mooi alternatief voor je vlot.'

'Na een tijdje begonnen de eerste mensen die dat probeerden ook steeds meer samen te werken. Andere boten omsingelen en dergelijke, gezamenlijke jachtpartijen of acties om mensen Asylum in te krijgen. Je kunt je er vast wel wat bij voorstellen. Nou ja en uiteindelijk besloten er een paar om een aantal schepen midden op de vaarroute aan elkaar vast te ankeren en hun families maar op te halen. Vanaf daar zijn we eigenlijk alleen nog maar uitgegroeid. Er is wat gedonder geweest toen we een tijdje de aanvoer van goederen naar Asylum compleet hadden afgesneden, maar over het algemeen hebben we een redelijk vreedzaam verbond. Dat

hebben we trouwens vooral aan je broer te danken.'

'Mijn broer?' vroeg Giulio verbaasd.

'Hij heeft je dat nooit verteld hè? Jullie ouders hebben hem een keer meegenomen naar het vasteland. Jij was nog te jong. Onderweg zijn ze langs ons gekomen en daar heeft je vader een aantal afspraken met ons gemaakt. Dat stokje heeft je broer toen overgenomen. Hij is hier een paar keer op bezoek geweest. De laatste keren in zijn eentje natuurlijk. Na het ongeluk.'

Het was weer even stil. Giulio had zijn thee bijna op.

'Even voor de zekerheid. Dat ongeluk is dus wel echt gebeurd enzo?' vroeg Giulio, wie eigenlijk niks meer zou verbazen en ondertussen overal maar vraagtekens bij was gaan zetten.

'Ja, ik vrees van wel. Ik had je graag verteld dat ze om één of andere spannende reden vermoord waren of hun dood hadden genept. Maar nee. Ze zijn echt omgekomen bij een eh, wat was het? Auto ongeluk toch? Maakt het niet minder triest natuurlijk. Het waren goede mensen.'

'Wat gaan jullie nu met me doen? Jullie hebben zo te horen contact met mijn broer. Jullie hadden vast door dat ik op het moment, tsja, hoe zal ik het zeggen, niet op goede voet sta met het bestuur van Asylum. Ik vroeg me eigenlijk af of jullie me misschien een lift naar het vaste land konden bieden of me in contact konden brengen met mijn broer.'

Rienz glimlachte.

'Het goede nieuws is dat we je hier eigenlijk al wel verwachtten. Al ben je hier iets eerder aangekomen dan verwacht. En in je eentje. Dat was ook niet helemaal de bedoeling.'

'Hoezo?'

'Nou, zoals je vast hebt gemerkt waait er een nieuwe, ietwat akelige, wind op Asylum en die is niet meer zomaar te stoppen. Het bestuur ligt nu in handen van externe partijen en een aantal specifieke mensen die achter ze staan. Ik kreeg te horen dat je bijvoorbeeld al met Henk had kennis gemaakt. Maar goed, zij hebben besloten dat de functie van Koning overbodig is geworden en het is een kwestie van tijd totdat je broer er simpelweg uitgeschopt wordt. Dit had hij al aardig in de gaten en heeft daarom al maatregelen genomen om zelf op te kunnen stappen. Ik had hem dus ook hier verwacht. We hadden al afgesproken dat hij jou anders in je eentje zou sturen als hij niet kon komen, dus hij zal zijn redenen wel hebben.'

Giulio keek chagrijnig.

'Waarom heeft hij mij dit nooit verteld?'

'Heb je er ooit naar gevraagd? Hij respecteerde dat je je niet met politiek bezig hield en

was misschien ook te trots om toe te geven dat hij in de problemen zat.'

'Ohja... Maar hij wou dus gewoon vluchten voor al die dingen die er nu gebeuren?'

'Nee. Hij had wel een plan om dingen weer in de hand te krijgen, maar dat was bepaald niet risicoloos en alleen bedoeld als allerlaatste optie. Het zou heel Asylum wéér op zijn kop zetten.'

Guilio stond op en liep naar een van de ronde raampjes in de houten muur toe. Buiten zag hij mensen in opgelapte kleding verscheidene klusjes uitvoeren.

'Hoe kan ik weten dat je de waarheid spreekt?' vroeg hij na grofweg een minuut.

'Tsjja, je kunt op dit moment kiezen om me te geloven of weer terug op je vlot te kruipen. Ik kan je alleen vertellen dat het de bedoeling van je broer was dat je hier terecht zou komen. Met of zonder hem.'

'En wat was zijn plan vanaf dat punt?'

'Nou Guilio, dat hangt er vanaf of je het geheugenkaartje dat je op Asylum verkregen hebt nog bij je draagt.'

Guilio beseftte dat hij toch weinig andere opties had. De enige verbinding van Asylum naar het vasteland liep via de kabel en hij zat vast op deze hoop schroot. Hij groef even in één van zijn broekzakken en gooide het kaartje onvoorzichtig op tafel.

'Neem hem maar. Dat ding heeft me alleen maar ellende bezorgd.'

Rienz ogen werden groot toen hij zag hoe Guilio met het kaartje omging.

'Je hebt echt geen idee wat dat dingetje inhoudt zeker?' vroeg hij met een grijns.

'Ik weet alleen dat het een halve stad zonder stroom kan zetten,' zei Guilio nors.

'Een halve stad hè? Ja, dat zou... Als het werkt zoals ik denk dat het... Ja dat klinkt niet helemaal onlogisch.' Hij pakte het kaartje van de tafel en bekeek het vanuit alle hoeken. Hij leek even te twijfelen, maar schoof het toen naar Guilio toe.

'Grof gezegd omvat dit stukje metaal het plan van je broer. Ik had verwacht dat hij het zou hebben, maar het lijkt me duidelijk dat het de bedoeling is dat jij degene bent die het klusje op mag gaan knappen. Mits het dingetje doet wat hij zou moeten doen.'

'En... Dat doet hij niet?' vroeg Guilio.

'Nee. Gelukkig weet ik wa-'

'Wat zou hij dan wél moeten doen?' onderbrak Guilio hem.

'Jongen, als ik je het had verteld, dan had je het niet geloofd. En ik ben zelf ook helemaal niet zeker dat dit gaat werken. De enige manier om daar achter te komen is om hem uit te testen, en zoals ik je daarnet probeerde te vertellen, weet ik waar we dat kunnen doen.'

'Waarom gaat dat niet hier?'

'Dit schatje moet een satellietverbinding maken met enkele commerciële satellieten. Vanuit Asylum is dat zoals je weet sowieso onmogelijk, daarom ben je daar nu ook niet, en vanaf hier gaat dat ook niet lukken. We zullen naar het vasteland moeten. Er is een dataknooppunt waar ook de kabels van Asylum binnenkomen. Dáár hebben ze de apparatuur die nodig is om gebruik te maken van dit kaartje. Daar zou je trouwens ook met je broer kunnen bellen. Dat knooppunt heeft een directe kabelverbinding naar jullie regeringstoren.'

'Goed,' zei Giulio, die ondertussen weer was gaan zitten. 'Als het aan mij ligt, ga ik dan alleen maar mee voor het telefoontje.'

'Geen probleem. Zoals ik al zei, weet ik niet eens zeker of het plan van je broer gaat werken.'

'Want je kunt me echt niet vertellen wat dat kaartje is?'

Rienz lachte scheef.

'Als je het echt wilt weten? Het is een cadeaubon.'

Het was even stil.

'Goed. Dan neem ik aan dat we straks een boot pakken om mijn cadeaubon te gaan verzilveren?' vroeg Giulio op sarcastische toon.

'Nee. Een groot deel van de kust, het deel waar wij natuurlijk langs moeten, is tot de tanden toe bewapend. Er staan bunkers met machinegeweren langs de hele kust.'

'Wat?'

'Ja, dat is nog een reden waarom wij onze intrek hier hebben genomen. Het vasteland neemt eigenlijk geen vluchtelingen meer aan. Daarnaast word elk gestolen schip natuurlijk bij de kustwacht aangegeven en laat ik eerlijk zijn, we hebben onze boten niet allemaal even netjes bemachtigd. Standaard procedure van onze geliefde kustwacht is dan om er een paar granaten naar binnen te werpen.'

'En daar wou jij langs proberen te komen voor een cadeaubon?'

'Nee.'

'Nee?'

'We gaan er niet langs.'

Rienz stond op, liep naar de deur toe en hield die voor Giulio open.

'We gaan er overheen.'

Toen ze het dek op kwamen, stond de zon al aardig hoog aan de strakke blauwe lucht. Rienz en Giulio snoven synchroon de frisse zeelucht op en liepen via gammele bruggetjes en

loopplanken over verscheidene boten, steeds verder van het centrale piratenschip af. Rienz had ondertussen zijn baard weer opgeplakt en zijn been weer aangetrokken. Terwijl hij iedereen die hij tegenkwam vriendelijk begroette, vertelde hij kleine feitjes over de geschiedenis van de schepen en dergelijke. Elk schip had iemand toegewezen gekregen die verantwoordelijk was voor het onderhoud. De buitenste schepen waren over het algemeen nog zeewaardig en werden gebruikt voor het vervoer van allerlei zaken. De binnenste schepen behuysden accommodaties als een ziekenboeg, een bibliotheek of vergaderzalen.

Toen ze eenmaal bij de buitenste ring waren, snapte Guilio nog steeds niet helemaal waar ze naartoe gingen. Voor hem lag een aantal drijvende platforms met daarop grote stukken van iets wat op zeil leek. Hij moest even goed kijken voor hij besepte dat het grootste deel voor hem bijna onzichtbaar werd gemaakt, omdat het zeil precies dezelfde kleur had als de grond waar het op lag. Er kropen mensen overheen met kwasten in hun hand die de niet verborgen stukken zeil in verschillende kleuren aan het verven waren. De kleuren leken overeen te komen met de emmers verf die er stonden. Guilio stond er even bij te kijken en het leek alsof de gekleurde stukken langzaam droogden in de camouflagekleur die de rest van het zeil aangenomen had.

Rienz stapte naar een van de werkers toe.

'Kun je mij vertellen wanneer de wind een beetje gunstig staat om op het vasteland te komen?'

De man keek op en zag Guilio ook staan. Hij leek hem te herkennen.

'Ha Rienz, eh, volgens de laatste voorspelling zou de wind over een uurtje of vier moeten gaan draaien. Zoals je ziet, zijn we nog niet helemaal klaar voor vertrek, maar ik denk dat we wel op tijd gereed kunnen zijn als we een beetje doorwerken. Ik neem aan dat die jongen onder de passagiers valt? Zouden we die niet beter gijzelen en terug verkopen aan Asylum? Da's het broertje van die Koning toch?'

'Ja, dat is het broertje van de Koning, en zoals je ziet is Asylum hem liever kwijt dan rijk. Ik ga kijken of ze op het vasteland nog wat aan hem hebben.'

Hij knipoogde naar Guilio, die het nog steeds niet zou verbazen als Rienz hem alsnog ergens zou verkopen. Hij keek naar de zeilen die ondertussen bijna volledig onzichtbaar waren geworden door hun kleur. Aan de platforms waren kleine bootjes verankerd, met op elk van de bootjes een grote metalen driepoot. Tenminste, Guilio nam maar even aan dat het bootjes waren. Hij zag eigenlijk alleen die driepoot dobberen en gokte dat de onderliggende bootjes met hetzelfde goedje waren ingesmeerd als de zeilen. Als hij goed keek, zag hij een aantal

gespen en kettingen op de bodems liggen. Ondertussen babbelde Rienz verder.

'heb inderdaad al even gecontroleerd wie er nachtdienst draait op het knooppunt. Dat is er eentje van ons, dus dat komt wel goed. Ja? Mooi, dan zien jullie ons over een paar uurtjes wel weer verschijnen.' Hij liep richting Guilio en leidde hem met zijn hand op zijn schouder weg bij de platforms.

'Oh ja, dat heb ik je nog niet verteld. Niet iedereen is hier op de hoogte van onze goede verstandhouding met je broer en dat houden we ook graag zo. Er zijn er nogal wat die dat als 'verraad' aan hun vrijheid zouden zien.'

Guilio knikte en herinnerde zich toen de zeilen weer.

'Wat was dat precies voor spul waar daarnet mee gewerkt werd? Het deed me denken aan de reflectorpanelen waarmee een aantal voertuigen op Asylum bekleed zijn.'

'Nou, daar zit je er niet heel ver naast,' zei Rienz. 'Om precies te zijn, bestaat het spul dat wij gebruiken uit genetisch gemodificeerde algen. Een natuurlijke en goedkopere versie van wat jullie op Asylum gebruiken. Het is heel interessant spul. Het leeft volledig van warmte en we kweken het zelf. Doormiddel van een paar technische snufjes kunnen we grofweg instellen welk gedeelte van een oppervlak wat moet laten zien. Het werkt met dezelfde camouflagetechnieken die bepaalde dieren in het wild ook gebruiken. Het nadeel is alleen dat het even duurt voor de algen zich aangepast hebben, een kwestie van minuten vaak, dus voor snel bewegende voorwerpen is het niet zo handig.'

'Maar voor een zeilschip met een effen achtergrond is het prima te doen natuurlijk...!' zei Guilio die begon te begrijpen hoe Rienz en zijn mensen hun spullen 'bruikleenden.'

'Ja, bijvoorbeeld,' zei Rienz met een scheve lach.

'Maar goed, we hebben nog een paar uurtjes. Zal ik je nog een rondleiding geven door de interessantere faciliteiten hier?'

'Ach, ja ik heb toch weinig andere plannen,' antwoordde Guilio. En samen klommen ze een van de schepen op.

Nadat hij zijn ontbijt op had, besloot Willem maar eens te kijken of Henk alweer was teruggekeerd. Terwijl hij in zijn persoonlijke lift stapte, bedacht hij dat Henk vast weer één of andere idiote promotie had gekregen. Hij activeerde zijn oortje.

'Goedemorgen Melissa. Heb jij enig idee of Henk al binnen is komen wandelen? En het zou helemáál geweldig zijn als je me kon vertellen waar hij zich nu precies bevindt. Oh en de suiker is op.'

'Goedemorgen meneer. Ik zal ervoor zorgen dat die aangevuld wordt. Het Adjunct-hoofd Defensie is op dit moment in de laadhal naar de bezorging van een aantal goederen aan het kijken. Zal ik hem vertellen dat u er aan komt?'

'Nee, dat komt wel goed. Ik ben er zo,' zei Willem, terwijl hij op de nul drukte in de lift.

Toen hij vanochtend de kaart gecontroleerd had, was Guilio nergens meer te bekennen. Hoewel het inderdaad de bedoeling was geweest dat hij het eiland zou verlaten, had Willen gehoopt dat dat op een boot was. Hij wist dat Henk hem niet binnen de grenzen van Asylum had kunnen vermoorden. De hartslagmeter in Guilio's telefoon stond namelijk in direct contact met die van hem. Hij had het ding zelf zo ingesteld. Henk had hem enigszins lachend verteld dat Guilio zelf naar beneden was gesprongen.

Hij stapte de lift uit en bleef even stil staan toen hij de grote vrachtwagens zag staan. Mannen in overals reden grote kratten met forklifts de wagens uit. Henk dirigeerde ze overal en nergens heen. Willem liep op hem af.

'Zo Henk, jij hebt ook zo'n pannenset van TV besteld zie ik?' vroeg hij, terwijl hij op hem afliep. Henk draaide zich om.

'Jij spreekt me voortaan gewoon met 'meneer' of 'Adjunct-hoofd Defensie' aan, koning,' snoof Henk, terwijl hij het woord koning zo spottend mogelijk probeerde uit te spreken.

Willem keek naar de kratten waar met grote letters 'Dingav' op stond gestickerd. Hij vergat even te ademen, want hij herkende die naam. Dit was niet goed.

'Ik vroeg me gewoon af waar deze kratten voor waren bedoeld... meneer,' zei Willem, die al een donkerbruin vermoeden had wat zich in de kratten bevond. Hij had de blik in de ogen van Henk gezien. Hij kon waarschijnlijk niet laten dat vermoeden te bevestigen voordat

hij hem zou wegsturen.

'Dat zijn jouw zaken eigenlijk niet meer hè? We houden jou hier alleen nog voor de formaliteit, dat weet je. Maar weet je wat? Ik vind het wel fijn als je ziet wat voor moois het bestuur voor Asylum heeft verzonnen.'

Hij liep naar één van de kratten en brak met een kleine koevoet de voorkant los. Die viel met een aardige klap op de grond. Binnenin stond een menselijke gedaante ingewikkeld in plastic. Het was duidelijk van metaal en zag er erg stijlvol vormgegeven uit. Het was allang mogelijk robots te bouwen die niet van mensen te onderscheiden waren. Daar was men wat vanaf gestapt na een schandaal waarin naar voren kwam dat één of ander ver land al tien jaar bestuurd werd door een klein leger robots. Daarna kwamen er vanzelf regulaties op dit soort creaties buiten privé gebruik. Het land dat eigenlijk al jaren erg welvarend was, stortte zich in een crisis toen mensen hun baantje weer overnamen.

'De raad heeft besloten alle overtollige personeel op Asylum te vervangen door deze schatjes. Zodra we al het vuilnis op een boot hebben gezet, is het enige waar we ons nog druk over hoeven te maken de energierekening.'

Willem liep naar één van de kratten toe en hield zijn gezicht dicht bij een sticker.

'Defensiemodel. Houdt de orde in uw stad, is stipt en is een vervelend ventj... Wacht eens even! Was dat jouw baantje niet Henk?' zei Willem, die eigenlijk niet veel naast wat er daadwerkelijk op de sticker stond zat.

'Nou, ik zal eens even gaan vragen of ze een plekje vrijhouden op één van de boten voor je.'

Henk werd even wat witter, maar probeerde zich snel te herstellen.

'Juist robots hebben een strakke controle nodig. Er is mij verzekerd dat ik van essentieel belang ben op Asylum door meneer Steel. De enige overtollige in deze hal ben jij. Het wordt tijd dat je achter je broertje aan gaat.' Willem keek hem kil aan.

'Tsja, en tot jullie een manier hebben gevonden om mij te laten verdwijnen zonder al teveel protest, zal ik hier nog wel even rondlopen. De enigen die weten wat er precies op de afbakening is gebeurd, zijn jij en Guilio.'

'Ik heb meneer Steel precies verteld hoe het gegaan is. Ik had hem in het nauw en hij besloot naar beneden te springen. Hij zal wel dondersgoed geweten hebben dat hij schuldig was. En jij zult dat ook wel geweten hebben, Willem,' zei Henk met dichtgeknepen oogjes. Achter hem reed een forklift truck met één van de kratten langs. Willem had wel genoeg gezien en draaide zich om toen Eric bijna tegen hem opknalde. Die mompelde een

verontschuldiging en liep verder naar Henk toe. Willem was ondertussen al halverwege de lift.

Toen hij weer op zijn kantoor was, zakte hij neer op zijn stoel. Het liep allemaal niet echt zoals gepland, maar Giulio was niet de eerste die van de afbakening was 'gevallen'. De meesten die dat gebeurden, kwamen wel bij Rienz terecht. Tenzij Giulio met zijn schedel op het ronddrijvend puin was gevallen, kwam dat wel goed. De naam op de kratten baarden de Koning veel meer zorgen, maar daar was nu weinig meer aan te doen. Plotseling ging er een zoemer af vanuit zijn bureau.

'Dag Melissa, wat is er?' vroeg hij.

'Die jongen waar je om hebt gevraagd? Tom? Ik heb een afspraak met hem gemaakt voor je over een uurtje. Hij stelde zelf een locatie voor. Heeft u ooit gehoord van het Voetenbankje?'

'Ja, dat weet ik wel te vinden. Dankjewel Melissa.'

In het Voetenbankje begon het feest eindelijk wat tot rust te komen. Nadat iedereen die aanwezig was om zijn of haar reden weer was vrijgelaten, hadden ze in het café gedaan wat ze altijd deden wanneer ze weer eens iets gevaarlijks hadden gedaan: feestvieren tot je je niet meer kon herinneren wat je precies had gedaan en het volgende gevaarlijke ding ging verzinnen.

Bij aankomst was Tom met Etta op een bank neergeploft en was samen met haar middenin het feestgedruis in slaap gevallen. De anderen waren pas stil zodra ze van vermoeidheid knock-out gingen en dat gingen ze nu ook één voor één. Op een lallende man in een hoek en iemand die op de biljarttafel op zijn rug lag te luchtfietsen na, was het nu rustig. York lag met zijn gezicht op de bar te slapen.

Ondertussen waren Tom en Etta juist wakker geworden en Tom had net het telefoontje met Melissa gehad. Hij keek naar Etta die slaperig met haar ogen knipperde.

'Het lijkt me nog niet zo'n goed idee om naar huis te gaan voor je,' zei Tom zacht.

'Je kunt beter hier nog maar even blijven en dan zal ik straks met de Koning overleggen waar we je familie enzo het beste heen kunnen brengen.'

Etta, een meisje met vrolijke ogen en donker haar, keek naar hem op.

'Dat is heel lief van je, Tom. Sorry dat ik je hierin meesleur.'

'Och, ik ben allang blij dat je veilig hier bent en we misschien nog wat dingen kunnen verhelpen.' Hij kuste haar nog op haar voorhoofd en sprong daarna verassend behendig over de bar heen. Vanaf de bank bekeek Etta hem, terwijl hij het kleine keukentje inliep en potten

en pannen uit kasten begon te halen.

'Ik zal maar even een ontbijtje maken, voordat de Koning aan komt kloppen,' riep hij over zijn schouder.

Hij haalde een paar grote dozen eieren uit de koelkast en na een paar minuten rook het door het hele café naar eieren met spek. Er kwam moeizaam gekreun uit enkele van de gevallen mannen en eentje wist nog te mompelen dat ze iets voor hem over moesten houden. Etta was ondertussen het vrouwentoilet ingeslopen om haar verwarde haar enigszins in orde te krijgen. Daar hing nog steeds een bijzonder zwavelachtige geur.

Na het ontbijt kletsten ze nog wat na over de vorige nacht. Toen ze bij Giulio kwamen, werd de toon een stuk serieuzer.

'Zou hij nog steeds op het bureau zitten ofzo?' vroeg Tom twijfelachtig.

'Nou ja, hij werd ook gezocht voor die stroomstoring toch? Het zou me niks verbazen als het nog even zal duren voordat ze hem weer laten gaan. Ik neem aan dat die secretaresse van de Koning daar ook voor belde.' Er werd op de dichte deur geklopt.

'We zullen het snel genoeg weten, denk ik,' zei Tom met een kleine glimlach. Hij stond op en liep naar de deur toe.

'Goedemiddag Willem', grijnsde hij, terwijl hij de Koning binnenliet.

'Laat me je die naam niet horen gebruiken bij officiële aangelegenheden Tom,' zei hij streng, maar hij kon zijn gezicht niet al te lang strak houden.

'Sorry dat ik niet zoveel kon zeggen over de telefoon. Het zal je vast niet verbazen als ik je vertel dat al mijn digitaal verkeer wordt afgeluisterd. Dat is meteen ook de reden dat ik hierheen gekomen ben in plaats van dat ik jullie kon uitnodigen. Ze weten niet precies waarom ik hier ben. Ik wil jullie dan ook vragen alles wat we hier bespreken niet rond te bazuinen.' Etta en Tom knikten begrijpelijk.

'Goed, jullie vragen je vast af waarom Giulio nog niet terug is. Daarin is goed en slecht nieuws. Het slechte nieuws is dat Giulio van de afbakening gevallen is.' Tom werd lijkkleek en Etta keek bezorgd naar hem.

'Het goede nieuws is dat ik vermoed dat hij in veiligheid is. Dat zullen we waarschijnlijk deze week bevestigd krijgen. Ik had onderweg hierheen contact met de ochtendwacht, die hebben nergens een lichaam gezien. Dat zegt natuurlijk lang niet alles, maar Giulio zou niet de eerste zijn die zoiets overleeft.'

Tom had de geruchten wel gehoord. Enkele leden van het Voetenbankje visten wel eens flessenpost vanaf de afbakening naar boven. Het scheen dat er een piratennetwerk net uit het

zicht van Asylum lag. En wat de val van de afbakening betreft, op hele warme dagen doken diezelfde leden er nog wel eens voor de sport naar beneden. Die zorgden er in hun gedrogeerde enthousiasme ook niet altijd voor dat de sluis geopend was. Vandaar de flessenpost. Officieel werden mensen die na een dag of twee nog steeds verdwenen waren, ter dood verklaard. Dat betekende bij het ontbreken van een testament ook dat al je spullen en woonruimte per opbod werden verkocht. Het had weinig zin om terug te keren.

'Ja, het zou best kunnen,' mompelde Tom, terwijl hij weer wat kleur kreeg.

'En de stroming stond ook niet onwenselijk,' vervolgde Willem. 'Meestal drijven er wel een paar verkenningsvloepen van Rienz rond Asylum,' zei hij met een kleine glimlach.

'Hij wist niet of hij je kon vertrouwen,' zei Tom plotseling. 'En ik ben eigenlijk ook niet zo zeker. Ik bedoel, ik vond je altijd een beste vent, maar al die politie bij Guilio voor de deur? Heb jij daar opdracht voor gegeven?'

De Koning haalde somber een verfrommelde envelop uit zijn jaszak en gaf die aan Tom. Die pakte hem aam en las hoe Willem werd verteld dat hij kon kiezen vrijwillig afstand van zijn functie te doen. Of niet. Hij gokte dat hij bij optie twee niet op een gouden handdruk hoefde te rekenen.

'Kunnen ze dit zomaar doen?' vroeg Tom twijfelachtig, nadat hij de drie kantjes vluchtig had doorgelezen.

'Nou nee, niet zomaar. Het heeft ze een aardige tijd en een aantal generaties aan koningen gekost om dit voor elkaar te krijgen. Je moet begrijpen dat er al heel lang onenigheid is over het bestuur van Asylum. Nu het kapitaal van mijn familie genoeg geslonken is, schijnt een meerderheid in de regering het recht te hebben het Koningschap aan de kant te zetten.'

'Hoe is dat kapitaal eigenlijk zo gekrompen?' vroeg Tom nieuwsgierig.

'Heb je ooit van Koning Oene gehoord?'

'Nee?'

'Daar zijn redenen voor.'

Een van de mannen op de vloer hief langzaam zijn hoofd een stukje op.

'Oeneee met z'n raketschoeneee. Onze Oeeneetje,' murmelde hij vrolijk. Willem liet zijn hoofd diep in zijn handen zakken.

'Onder andere,' vervolgde de koning, terwijl zijn gezicht weer straktrok. 'Maar goed, ik heb de laatste jaren nog geprobeerd de boel in humane en redelijk banen te leiden, en daar ben ik uiteindelijk in gefaald. Luister. Ik kom hier om jullie te vertellen dat het tijd wordt om

onder te duiken. Niet in een café of bij iemand thuis. En niet met zijn tweeën. Ik heb gemerkt dat er nu partijen in dit conflict gemoeid zijn waar we serieus voor uit moeten kijken. Iedereen die om welke reden dan ook op de lijst voor uitzetting zou kunnen komen te staan, is in een groter gevaar dan we dachten.'

'Waarom... vertrekken we eigenlijk niet gewoon vrijwillig naar het vasteland?' vroeg Etta plotseling.

'Ja, zo erg kan het daar toch niet zijn,' ging Tom daarop door. 'Ze sturen nu ook iedereen gewoon door naar hun thuisland toch? Er blijven er misschien een paar hangen bij die piratenschepen en voor veel mensen staat er geen familie te wachten, maar toch.'

De Koning begon te beseffen tot op welke hoogte het 'geen paniek willen zaaien' van de regering onder de arbeidende klasse gelijk stond aan simpelweg dom houden. De ontwikkelingen in het buiten- en binnenland waren te snel gegaan en in hun geluidsdichte bubbel op de oceaan was er slechts te horen wat er door het bestuur werd verteld.

'Laten we het er maar op houden dat die mensen nu nog iets minder vriendelijk worden verwelkomd dan jullie nu denken Tom,' antwoordde de Koning voorzichtig. Tom keek hem wantrouwend aan.

'Had jij dan nog ideeën waar we heen zouden moeten gaan?' vroeg hij na een korte stilte.

'Er zijn een aantal locaties waarvan ik denk dat ze zo'n hoeveelheid mensen wel kunnen herbergen ja. Eén plek lijkt me zelfs uitermate geschikt. Zijn jullie bekend met de organisatie Het Extra Leven?'

Etta keek onbegrijpend, maar Tom trok enigszins wit weg. Zijn ouders hadden wel eens bedreigd hem daarheen te sturen.

'Geen idee,' zei hij snel.

'Het is, nou het was, moet ik zeggen, een centrum voor kinderarbeid dat door moest gaan voor een afkickcentrum. Doet er verder ook niet toe, maar onder het gebouw zijn een aantal grote ruimtes gevonden die gemaakt zijn om buiten het zicht van de regering te blijven. Het staat nu volkomen leeg en op de lijst voor de sloop, maar dat zal nog wel even duren.'

Tom beeldde zich het strenge gesprek in dat hij met zijn ouders ging voeren. De inschrijfformulieren hadden al klaargelegd.

'Maar die ruimtes zijn toch allang bekend bij de regering?' vroeg Etta.

'Bij mensen die laatst te horen hebben gekregen dat ze zelf boventallig zijn ja. Dit soort zaken komen over het algemeen niet hogerop te liggen. Met een aantal kleine

aanpassingen aan het gebouw zijn die kelders nagenoeg onzichtbaar.' Tom stond op en greep een jas van zijn stoel.

'Nou, dan moeten we maar even een kijkje nemen nietwaar?'

'Ho eens even. Dat gaat zomaar niet. Ten eerste kunnen we nu dus niet meer communiceren via onze telefoon, tenzij je het onder de dekmantel van officiële zaken kunt brengen. Dit geldt eigenlijk voor alle digitale communicatie. Door Giulio is het niet zo heel vreemd dat we samen tijd doorbrengen, maar verder kunnen we eigenlijk geen contact op afstand hebben. Daar komt nog eens bij dat we allemaal via satelliet in de gaten worden gehouden. Die kijken nog niet door muren heen en 's nachts werkt het niet geweldig, maar in een groep zijn we toch veel zichtbaarder. We kunnen niet met z'n drieën richting Koerland.' Tom keek vragend.

'Dat is de eigenaar van het toenmalige Het Extra Leven.'

De Koning schoof een papieren kaartje over de tafel.

'Hier is het adres. Laat al je elektronica thuis en wacht tot het donker. Jullie zijn nog niet gechipt toch?'

Etta en Tom antwoordden allebei nee.

'Mooi zo. Ga samen eerst een paar drukke winkelstraten in en zorg dat je niet gevolgd wordt. Ga dan te voet richting het adres en dan zorg ik dat ik er ook zal zijn.' Tom legde zijn jas weer neer.

Die avond stonden twee gestalten rustig te wachten bij de donkere tuinen van een kantoorgebouw. Een kantoorgebouw dat nu inderdaad een paar weken leeg stond.

'Ik heb het idee dat hij straks uit een rioolput komt klimmen,' grapte Tom.

Etta glimlachte.

'Hij mag wel oppassen dat er geen gps in zijn onderbroek verwerkt is,' zei ze giechelend.

'Oh shit, dat is nog niet eens zo'n vreemd idee. Ze zullen hem wel heel graag in de gaten willen houden, toch?'

Etta keek nu ook serieus.

'Hij zal wel wat verzonnen hebben, denk ik?'

Tom haalde zijn schouders op. Op een kruispunt tegenover hen was opeens het puntje van een schaduw te zien die dichterbij kwam. Een hijgende en puffende Koning kwam joggend tevoorschijn. Hij keek een beetje overbodig uit of er auto's aankwamen en stak toen over richting Tom en Etta.

'Ik... Ik kon geen... Auto's kunnen getraceerd worden,' begon hij, terwijl hij met een rood hoofd tegen een muurtje leunde. Tom bood hem een flesje water aan.

'Sorry dat ik zo laat ben,' zei hij na een flinke slok water. 'Ik heb half Asylum door moeten rennen. Gestoord. Dat mensen dit voor de lol doen, is me een raadsel. Het is ook nog eens ijskoud buiten.'

'Oh, ik heb wel iets om je op te warmen,' zei Tom met een grijns, terwijl hij een zakje vreemde bonen tevoorschijn haalde. Etta gaf hem een stomp in zijn zij voor de koning ze opmerkte.

Hij was gekleed in kleding die moeilijk van hemzelf kon zijn en hij leek te beseffen dat Etta en Tom hem daarop aankeken.

'Ik heb wat kleren gekocht van iemand anders. Ik kwam erachter dat zelfs mijn ondergoed aan een magneet bleef hangen,' legde hij uit, terwijl hij zijn oude T-shirt vol gaten rechte trok. 'Iemand is nu op mijn kosten in mijn kleding zijn avond aan het doorbrengen in een van de duurste cafés in de stad. Laten we maar naar binnen gaan,' zei hij, terwijl hij naar de grote voordeuren verderop knikte.

'Hadden we misschien aluminium hoedjes mee moeten nemen?' vroeg Tom luchtig.

'Nee! Nee! Die vallen juist extra op in de satellietbeelden, je kunt veel beter een helm van Faraday gebruiken.'

Etta en Tom keken elkaar even aan terwijl ze het pad richting de deuren op liepen.

De hoofdingang zat natuurlijk op slot, maar de Koning had een bos sleutels bij zich. Toen de deuren krakend opengingen, liepen ze voorzichtig de duisternis in. Tom stuurde een sms'je dat hij wat langer bij vrienden zou blijven, voordat ze verder de gang in liepen. Toen ze erachter kwamen dat de lichtknopjes het niet deden, werd de sfeer iets duisterder. De gang ook, toen de deuren met een klap dichtvielen.

Ze haalden allemaal hun telefoon tevoorschijn die kleine projectoren aan alle zijden hadden. Die kon je ook prima gebruiken als zaklamp. Al snel was de gehele gang felverlicht. De Koning haalde een plattegrond tevoorschijn op zijn telefoon.

In het duister liepen ze langs een werkkast waar de Koning voor de zekerheid een klein gereedschapskistje pakte. Daarna stapten ze de gang achter de koelkast in, zagen dat de lift buiten werking was en namen de stalen wenteltrap die zich ernaast bevond. Halverwege bleef de Koning plotseling staan. Er brandde licht onder hen. Tom pakte Etta's hand vast.

'Maak hem kapot! Sloop hem! Gebruik de hamer! Nee die grote!' klonk het enthousiast door het trapgat. Tom haalde een mes uit zijn binnenzak vandaan en de Koning haalde een klein verdovingsgeweer tevoorschijn, terwijl ze stapje voor stapje de trap afdaalden.

De ruimte was verlicht door geïmproviseerde fakkels. Voornamelijk kapstokken of oude staande lampen, waar proppen stof gedrenkt in olie in waren gehangen. De bureaus en stoelen waren allemaal naar de zijkanten geschoven en in het midden van de zaal stond een cirkel van grote gedaantes met capuchons.

In het centrum stond een dikke jongen met ontblote borst. Goed, voornamelijk ontblote buik, je snapt het idee. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd, waarna hij met de gigantisch moker een klap gaf op een onherkenbare berg. Met luid gekraak kwam het ding neer, terwijl het geluid overspoeld werd door de omringende joelende mensen. Als een bezetene begon hij de hoop te bewerken en terwijl hamerslagen, applaus en geschreeuw de lucht vulden, kwamen Tom, Etta en de Koning voorzichtig dichterbij. Toen ze ver genoeg het licht in waren gelopen, merkte iemand ze op en werd het stil. De Koning richtte voor de zekerheid zijn geweer en dat had effect.

'INBREKERS!'

'DE POLITIE!'

'WE HEBBEN NIKS VAN WAARDE MENEER LAAT ONS ALSJEBLIEFT MET RUST!'

Eén van de gedaantes ging op de grond liggen en begon te snikken. Een ander probeerde paniekerig richting een deur te rennen, maar struikelde over zijn slobberige kleren en viel recht op zijn gezicht. Nog meer gesnik.

'Laat me mijn ouders bellen, ze hebben heel veel geld,' klonk het zacht onder één van de capuchons vandaan. De rest bleef verstijfd van angst staan.

'De Koning,' fluisterde iemand net iets te hard.

'Wie zijn jullie en wat doen jullie hier?' vroeg Willem rustig.

Iemand die wat verder achterin stond, deed langzaam zijn kap af. Een vriendelijk jong onzeker gezicht kwam tevoorschijn. Hij deed langzaam een paar stappen naar hen toe. De Koning had zijn geweer al naast zijn been bungelen.

'Ik heet Rick Berg. We... We zijn hier bezig met een ceremonie,' stotterde hij zacht.

'Wat voor ceremo- Wacht eens even, Rick Berg? Volgens mij stond jij op de lijst van mensen die hier geëvacueerd zijn. Weet je familie dat je hier bent?'

Rick keek wat naar zijn voeten.

'Nee meneer.'

Ondertussen was de gevallen jongen overeind gekrabbeld. De meesten hadden hun capuchons afgezet en eentje had er zelfs een krukje bij gepakt.

Terwijl ze praatten, was Tom naar de stoppenkast gewandeld en één voor één werden de grote lichtbalken aangezet. Het tafereel zag er opeens best zielig uit. De jongen met ontbloot bovenlijf worstelde zichzelf in een T-shirt.

'Goed, wat zijn jullie hier nu precies aan het doen Berg? Ontstressen? Een eigen religie beginnen? Je weet dat dat niet handig is in deze tijden hè?'

'Nou, nee meneer, we zijn aan het afkicken.' Hij knikte zijn hoofd naar de berg puin in hun midden. Bij nadere inspectie bleken het de resten van een waarschijnlijk dure computer te zijn.

Het drietal begon een vermoeden te krijgen van wat er gaande was.

'Ik had gedacht dat je hier niet graag meer terug zou willen komen nadat mijn broertje je hier weg had gehaald. Wat is er gebeurd?' vroeg Willem.

'Na meneer Koerlander wou ik echt stoppen,' vervolgde Berg. 'Ik kwam erachter dat ik niet de enige was die er zo over dacht. Eerst waren we met zijn drieën ofzo. Ik was de eerste die zijn PC heeft kapotgemaakt. Het voelde zo goed dat ik het de rest ook aangeraden heb en, nou ja, zo is het een beetje begonnen. We hebben technologie afgezworen en iedereen die bij onze club wil, moet eerst zijn PC kapotslaan.'

Hij wees naar een groot scala aan zwaar gereedschap dat achterin op een tafel lag uitgesteld. Waar ze de antieke goedendag en morgenster vandaan hadden, kon niemand begrijpen.

'En als we met genoeg mensen zijn, gaan we een boot regelen,' zei hij trots. 'Ik heb gehoord dat er op het vasteland landen bestaan waar ze óók niet meer aan technologie doen. Dáár willen we heen.'

De Koning wist ook dat de bevolking van die landen meermaals bijna tot uitsterven was gedreven door griepepidemieën die makkelijk voorkomen hadden kunnen worden, maar dat vertelde hij maar niet.

'Jullie willen hier weg?' vroeg hij toch wel enigszins verbaasd. De jongens die voor hem stonden, kwamen voornamelijk uit rijke families.

'Ja. We willen de wereld zien. Echte nieuwe landen ontdekken enzo.'

'Nou, dan heb ik goed nieuws voor jullie!' begon Tom enthousiast. De Koning hield hem tegen.

'Luister Berg. De wereld daarbuiten is niet zo geweldig als jullie je voorstellen. Sterker nog, er zijn veel mensen op Asylum die graag hier zouden blijven. Veel van die mensen worden binnenkort gedwongen te vertrekken.'

'Alleen de criminelen toch? Mensen als meneer Koerlander enzo?'

'Nee, niet alleen die mensen. Eigenlijk, en zo bot had hij het ook nog niet tegen Tom en Etta verwoord, eigenlijk vertrekt bijna iedereen die niet in of bij het centrum woont. Er komen robots om het zware werk te gaan doen. Een groot deel van het vasteland neemt alleen geen drenkelingen meer aan.'

'Ja maar dat kan toch zomaar niet?' vroeg Berg.

'Je moest eens weten jongen. Heel veel mensen hebben nog een flinke werkschuld. Dat wordt door mensen in de regering erg ruim geïnterpreteerd. Eigenlijk betekent het dat ze met die mensen mogen doen wat ze maar willen.'

Berg dacht even na. De Koning onderbrak dat.

'De reden dat wij hier nu zijn, heeft daarmee te maken.' Berg keek op. 'De mensen die straks moeten vertrekken, hebben nauwelijks waarschuwing gehad. Ik kan misschien voor een andere oplossing zorgen, maar daar is tijd voor nodig en die moeten we zien te maken.'

'En hoe helpt deze plek daarin?'

'We hebben een plaats nodig om ons te verstoppen. Hoeveel van deze kelders waren er ook alweer?'

Berg keek even nadenkend om zich heen.

'Er zijn twee van dit soort ruimtes. Die werden gebruikt voor... Nou ja, u weet wel waar dit gebouw voor was. Dan heb je nog een spreekzaal, een ruimte voor de servers en opslag en dat soort zaken en een managementszaal. Om hoeveel mensen gaat het ongeveer?'

'Ik denk dat we hier wel over een paar duizend man spreken. Mensen die op korte termijn uitgezet kunnen worden. Natuurlijk kunnen ze niet half Asylum meteen op een boot passen.'

'Nou, we zaten hier altijd best ruim. Deze zalen werden ooit gewoon voor vracht gebruikt, dacht ik.'

Dat geloofde de Koning wel. Koerlander was heel lang de grootste leverancier in een heleboel illegale waar geweest. Als Guilio niet over Berg gestruikeld was, dan waren deze zalen waarschijnlijk voor altijd verborgen gebleven. Koerlander had het grondig aangepakt. Alles werkte op generators en niks was verbonden met de buitenwereld. Hij had het zelfs voor de grondiger scanners en dergelijke verborgen weten te houden.

'Als we de andere zalen een beetje ombouwen en de spullen uit de slaapzalen boven naar hier verhuizen, komen we een heel eind denk ik. Hoe lang nog voordat iedereen verhuisd moet zijn?'

'Nou, ik ben bang dat we niet veel meer dan een kleine week hebben, maar dat hangt ook van Guilio af.'

'Oh... Dat is wel snel. Hoe gaat het eigenlijk met hem? Guilio bedoel ik. Ik mocht hem wel. Komt hij ook hierheen?' vroeg Berg iets enthousiaster.

'Met een beetje geluk komt hij wel weer deze kant op ja,' zei de Koning met een kleine glimlach.

'Met een paar duizend man mogen we wel opschieten,' zei Etta bezorgd.

'Ja, ik moet eerlijk zeggen dat ik dat nog niet helemaal uitgewerkt heb. Mond op mond reclame zou het effectiefst werken, maar ik wil zeker zijn dat we iedereen op het lijstje hebben uitgelegd wat er staat te gebeuren. Er zijn weinig manieren meer over om een paar duizend man op korte termijn te bereiken, zonder opgemerkt te worden dan.'

Tom haalde een ouderwetse pen uit zijn jaszak. 'Wat dachten jullie van papieren foldertjes? Je weet wel, zoals ze dat vroeger ook deden. Iedereen heeft nog wel een brievenbus voor pakketjes.'

'Dat is geen slecht idee. Helemaal geen slecht idee. Inkt kunnen we eventueel zelfs zelf wel maken, maar waar vind je tegenwoordig nog papier om op te schrijven? Al het verpakkingsmateriaal wordt hergebruikt of breekt zichzelf af na het openen. Voor wettelijke documenten wordt nog wel papier gebruikt, maar dat is vreemd genoeg best schaars en ik kan lastig kruiwagens papier naar buiten rijden. Alles wat ik bestel, wordt in de gaten gehouden.'

'Kunnen we zelf geen papier maken?' vroeg Tom.

'Als jij ergens een bos weet dat we kunnen kappen?' antwoordde de koning sarcastisch. Het was even stil. Iemand opende een blikje frisdrank en vroeg zacht of hij boven zijn moeder even mocht bellen om te zeggen dat hij wat later thuis kwam.

'Papier misschien niet, maar perkament is niet van hout gemaakt toch?' zei Etta plotseling. Tom keek bedenkelijk.

'Wat is perkament?'

'Dat gebruikten ze voordat papier bestond.'

'Ja, maar wat is het?'

'Het is een tijd geleden dat ik erover hoorde in een les geschiedenis. Volgens mij werd het gemaakt van dierenvellen.'

De Koning had Etta bijna vriendelijk verteld dat perkament alleen in oude sprookjessimulaties voorkwam.

'Waar heb je dat precies gehoord?' vroeg hij nu nieuwsgierig.

'Op school. We hebben een paar best interessante lessen over de geschiedenis van de wereld gehad. Daarbij kwam ook het ontstaan van het schrift aan bod.'

'Dus jij zegt dat we van dierenvelen een soort papier kunnen maken?'

'Ik zou wat dingen op moeten zoeken en wat mensen moeten vragen, maar ik denk het wel? Het is in principe gewoon héél dun leer.'

'Goed,' zei de Koning. 'Tom gaat morgen naar de vleesflats. Volgens mij worden dierenhuiden op dit moment nog gewoon verbrand. Het zou niet moeilijk moeten zijn daar een aantal van mee te krijgen. Hoe meer hoe beter. Etta zou jij uit kunnen zoeken wat we verder nog nodig hebben? Veel dingen zijn wel te regelen. Koop niks via een pas of je telefoon. Ik breng wel een lijstje met een aantal betrouwbare namen bij het Voetenbankje.'

De Koning keek hoe laat het was en draaide zich richting de uitgang.

'Berg, je begrijpt dat jullie hier niet kunnen blijven hè? Ik moet jullie hier weg sturen.'

'En wat als we besluiten te helpen?'

'Hulp is altijd welkom.'

'Dan gaan we maar wat extra bedden opsporen,' zei berg lachend.

'Goed plan. Wie weet zien we elkaar snel weer. Let goed op Tom.'

Met dat afscheid wandelde de Koning richting de trappen. Op jacht om zijn kleding terug te krijgen.

De volgende dag wandelden Tom en Berg onder één van de verst liggende stations door. Berg had zelf gevraagd of hij mee mocht en Tom vond het wel leuk wat gezelschap te hebben. Voor hen strekten zich de plateaus uit, waar in nette rijen grote vierkante dingen stonden die het meeste weg hadden van parkeergarages. Het rook er vreemd genoeg licht naar citroen. Over het raster van wegen reden hier en daar vrachtwagens met de namen van supermarkten en slagerijen erop.

'Ben je hier al eens geweest?' vroeg Tom.

'Nee, nee ik wist eigenlijk geen eens dat hier vlees gemaakt werd.'

'Gefokt bedoel je?'

'Uhm, ja, gefokt natuurlijk,' zei Berg, wiens moeder hem altijd verteld had dat zijn hamburgers aan planten groeiden. Dat deden ze soms ook, maar met de prijs van dát vlees en de grootte van zijn maag, was zij gedwongen de lat toch iets lager te leggen. Het was even stil.

'Jij dan?'

'Nope, maar ik ben wel nieuwsgierig naar het proces eigenlijk!'

'Ja, ik ben ook wel benieuwd. Hoe weten we eigenlijk dat we die huiden gewoon mee krijgen?'

'Wille- De Koning zei het al, dat spul wordt normaal gewoon verbrand. Ze zullen het dus niet echt missen. En ik ken toevallig één van de mensen die hier werkt wel een beetje.'

Tom keek op zijn telefoon waar hij een paar uur terug alle draadloze communicatie van had uitgeschakeld. Er was in het Voetenbankje iemand handig met die dingen en die was met een klein schroevendraaiertje aan de slag gegaan. Tom had slechts moeten opperen dat hij het vast niet durfde als de stroom er nog op stond. Die moderne batterijen waren niet ongevaarlijk.

'Flat 4-D moet het zijn,' zei hij, terwijl hij een afslag nam. Hoewel de flats net als parkeergarages open verdiepingen hadden, was het door de relatief hoge muren lastig te zien wat er binnen gebeurde. Er liepen betonnen trapjes vanaf de straat naar boven toe. Op diezelfde hoogte was het voor de vrachtwagens veel makkelijker inladen. Voor hen waren er metalen loopplanken die op dit moment allemaal ingeklapt waren.

Toen ze eenmaal bij flat 4-D waren, stapte Tom monter het trapje op. Berg waggelde er wat onzeker achteraan. Bovenaan stond een magere jonge man tegen een paneel met een boel knoppen geleund. Hij merkte hen op en toverde spontaan een glimlach op zijn gezicht.

'Ha die Tom! Wat leuk dat je hier een keer komt kijken joh! Je had even moeten bellen

van tevoren gek. Dan had ik effe wat lekkers gehaald voor je. Is er iets mis gegaan met een bestelling ofzo?'

Tom wandelde op hem af en gaf hem hun zelfverzonnen handdruk.

'Nee nee, er is niks mis. Ik had toch beloofd dat ik wel een keer langs zou komen? Al moeten we wel even wat bespreken, maar dat komt straks wel.'

'Nou, ik ben benieuwd,' antwoordde hij lachend. 'Wie is dit?' Hij stak zijn hand uit naar Berg die hem voorzichtig schudde.

'Dit is Berg, een vriend van me. Hij was ook wel nieuwsgierig naar hoe het er hier nou aan toe ging.' Berg glimlachte.

'Nou, leuk je ontmoeten! Ik ben blij dat jullie hier zijn, want we krijgen niet zo vaak bezoek. Nou ja, wel van chauffeurs natuurlijk en soms kan er eentje een bakkie blijven doen, maar dat komt ook niet zo vaak voor. Zullen we er even bij gaan zitten anders?' Hij was al bij een klein tafeltje gaan staan en had een stoel naar achteren geschoven.

'Sorry Freek, maar zó veel tijd hebben we eigenlijk niet. We hadden vanmiddag nog wat andere plannen.' Freek keek een beetje onthutst.

'Luister Tom, je bent een beste jongen, maar als je hier voor goedkoop vlees komt ofzo had je dat ook wel mogen zeggen hoor.'

'Nee, zo bedoelde ik het niet, we komen, nou,' hij keek naar het tafeltje.

'Pak jij die koffie maar, dan zal ik het aan je uitleggen.'

Samen gingen ze aan tafel zitten en toen ze hun koffie op hadden, kwam Tom net aan het einde van zijn verhaal.

'Je heb dus huiden nodig? Om papier van te maken?'

'Daar komt het wel op neer ja. Ik denk dat het een goed idee is als jullie zelf ook alvast onderduiken. Ik gok dat jullie ergens bovenaan de lijst staan. Het grootste deel van het werk gaat hier toch al automatisch.'

'En waar zouden we dat moeten doen?' vroeg Freek eerder bezorgd dan kritisch.

Tom legde met koffielepeltjes en een suikerpot een grove kaart voor hem neer. Freek had gauw genoeg door welke locatie hij bedoelde.

'Oh ja, dat weet ik wel te vinden. Je snapt wel dat ze het snel genoeg door hebben als ik hem peer hè?'

'Ja, maar je hebt ook nog wel een paar dagen. Neem zoveel mogelijk van je collega's mee. De bezorgers zouden nog wel wat langer de tijd moeten hebben. Klanten vinden het fijner als hun bestelling door een mens afgeleverd wordt. Het is slechts een tijdelijke

oplossing tot we een alternatief hebben.'

'Hebben jullie al een alternatief in gedachten dan?'

'De Koning is wel ergens mee bezig. Ik weet het niet precies, maar ik denk dat het er op neer gaat komen dat we sowieso moeten vertrekken. Dit geeft ons alleen tijd om ervoor te zorgen dat de weg een beetje veilig is. Ik heb gehoord dat er ook een heleboel ellende op het vasteland is.'

'Dat verbaast me niet zo. Onze familie is hier redelijk kort. Wij zijn ook ergens vandaan gevlucht geloof ik. Zou me niet verbazen als het er niet veel beter op is geworden.'

Freek keek grimmig.

'Nou, dan moet ik jullie maar eens laten zien waar we die huiden bewaren.'

Ze stonden op en Freek deed een deurtje van het voorportaal naar de eerste verdieping open. Ze liepen naar binnen en kwamen daar terecht in iets wat het meest op een grote stal leek. Het stond er bomvol met koeien en het enige wat hen scheidde, was een metalen hekje dat een smal pad langs de hele stal naar een trapje bood. Het rook er sterk naar citroen. Berg leek een beetje ongemakkelijk.

'Hou je niet van koeien Berg?' vroeg Tom.

'Ik heb ze eigenlijk nog nooit in het echt gezien. Wat een vreemde beesten. Waarom hebben ze VR-brillen op? Of hoort dat bij een koe?'

'Waar heb je het ove- Oh.' Tom bekeek de beesten eens goed en zag dat ze allemaal een zwarte band om hun kop heen hadden die hun ogen bedekte.

'Dat heb je goed gezien jongen,' zei Freek. 'Houdt ze rustig. Als het aan hen lag, stonden ze in één of andere mooie weide.' Hij kuchte. 'Nou ja, dat en de kalmerende middelen die ze via die dingen toegediend krijgen.'

Plotseling begon een soort waslijn ter hoogte van de koeien te zoemen en te knetteren. Hij werd geleid langs de bovenste reling van het hekje waar Freek, Tom en Berg achter stonden en bewoog zich langzaam naar links, richting de koeien.

'Kijk, dit doen we om de boel schoon te houden.' Freek wees naar de ruimte die begon te ontstaan, terwijl de dieren zich steeds verder naar links samenpakten. Aan hun gedrag te zien, wisten ze dondersgoed wat er gebeurde als je de zoemende lijn aanraakte.

'Och, voor hen is het net een kudde wolven ofzo die op ze af komen. Ik weet niet precies hoe die brillen ingesteld staan,' zei Freek.

Toen ongeveer de helft van de ruimte vrij was, stopte de lijn plotseling. Uit het plafond en de vloer van die helft klonk gerommel. Plotseling klapte het plafond in delen naar beneden en de

vloer deed hetzelfde. Dit leek op elke verdieping gebeurd te zijn en met een flink geraas stortte zich een flinke hoeveelheid ranzigheid naar beneden. De mengeling van een soort hooi en uitwerpselen rook bijzonder genoeg naar, je raadt het misschien al, citroen.

Sproeiers die boven het dak leken te hangen, creëerden een regen die het laatste vuil van de wanden en nu neerhangende platen leek te vreten. Na enig nadruppelen, klapte de vloer van de verdieping waar ze stonden weer omhoog. Met een natte 'flets!' vielen er balen van iets wat nog het meest weghad van natte spinazie uit de lucht op de vloer. Na een tijdje klapte de verdieping boven hen ook weer dicht en ze voelden het gebonk van het neervallende voer nog een tijdje tot ook de verdieping daarboven dichtklapte.

Het geheel duurde niet veel langer dan een paar minuten.

Zodra de lijn weer naar rechts schoof, schuifelde de koeien langzaam naar de schone helft toe, waar ze van het voer begonnen te eten. Toen ze weer wat ruimte creëerden, zag Tom achter hen een groot liftplatform waar nu een hek voor zat. Daar tegenover aan de andere kant van de ruimte, waar zij nu ongeveer stonden, liep je tegen een grote metalen wand aan. Het ding had iets weg van een gesloten mond en kon waarschijnlijk open. Het had zo een grote oven kunnen zijn.

'Nou, zullen we maar even bij de kalfjes kijken?' vroeg Freek vrolijk.

In een rij liepen ze naar de andere kant van de ruimte richting de kleine wenteltrap. Toen ze eenmaal op het dak waren, omschreef Freek uitvoerig het voer-en-sproei systeem. Daarna stonden ze even naar de dartelende kalfjes te kijken. Tom besloot dat het tijd was om ter zake te komen.

'Hee, maar wij moeten er straks echt weer vandoor. Zou jij ons kunnen laten zien waar we die huiden kunnen vinden?' vroeg hij.

'Eh ja, dat is prima. Dan moeten we de baarmoeders maar even voor volgende keer bewaren. Volg mij maar.' Berg keek opgelucht.

Ze klommen weer helemaal naar beneden en voor hen lag de gesloten stalen wand.

'Blijf hier maar even staan,' zei Freek. Hij rende op een drafje voor hen uit en drukte een aantal knoppen op een paneeltje in. Er ontstond een horizontale kier in de wand die steeds breder werd. Binnen in die opening was beweging te zien. Het geluid van een machine die langzaam op gang kwam. Toen het laatste stukje van de wand de vloer in gleeed, zagen ze daarbinnen iets wat door het menselijk oog nog het best omschreven kan worden als een gigantische blender of grasmaaier. Er was echter geen chaos. Alle snijbladen, alle haken, alle

zagen en de vreemde boren leken in perfecte harmonie samen te werken. Het was een monsterlijke machine. Naast hen zoemde opeens één van de stroomdraden tot leven. Hij begon zich richting de wand te bewegen. De koeien werden langzaam naar de open mond van het monster gedreven. Uit het innerlijk van het ding kwam opeens een aantal tentakelachtige armen tevoorschijn.

Toen één van de koeien zo onnozel was om dichtbij genoeg te komen, kwamen ze in actie. Het beest werd vakkundig vastgegrepen en meegesleurd.

Het rukte de bril van de koe zijn hoofd af. In de ogen van het dier was de verwondering te zien over de nieuwe wereld waar hij in terecht was gekomen, voordat de armen van de machine hem ruw naar binnen trokken. Flink geratel en een misselijkmakende 'schlooorp' later was het stil.

'Ah, daar voelt ze niks van. Heeft een prima leven gehad.'

Berg was ondertussen groen. Tom hielp wel eens in de keuken van het Voetenbankje, die was wel erger gewend.

Freek wenkte hen naar zich toe en ze liepen de smalle gang in waar ook het kantoortje aan lag. Er was nog een deur en Freek deed die zachtjes open. Hoewel er nog steeds een vleug citroen te vinden was, kon de geur van bloed niet langer ontkend worden. Lopende banden liepen naar grote bakken waarin verschillende stukken koe te vinden waren. De gevilde Berta nummer zoveel werd ondertussen netjes gesorteerd. Berg hield zich stevig vast aan een pilaar.

'Kijk,' zei Freek, toen hij bij één van de bakken ging staan. 'Hier bewaren we de huiden. Je zult ze vast even schoon moeten maken ofzo, want we doen er verder niks mee en ze worden in principe gewoon weggegooid. Je hebt geluk, want dit is net een voorraadje van deze week. Morgen gingen ze eruit. Tom keek tevreden.

'Zou je deze bak op een specifiek adres kunnen bezorgen?'

Toen het schemerig begon te worden, liepen Guilio en Rienz de geïmproviseerde haven weer op. Het was een rustige dag geweest waarin ze vooral wat in het zonnetje hadden gezeten en verhalen hadden uitgewisseld over Asylum. Rienz had plotseling op zijn ouderwetse horloge gekeken en hem verteld dat het tijd was.

Het was vol op het platform. De grote zeilen werden uitgevouwen. Rienz praatte zacht met de man die ze eerder die dag ook al tegen waren gekomen, terwijl Guilio de driepoot bekeek die in het water dobberde. Hij snapte nog steeds niet precies hoe ze het zijl daarop vast gingen maken, maar hij ging er vanuit dat er nog wel een soort mast op zou komen te zitten. Rienz wandelde naar hem toe.

'Ben je er klaar voor?' vroeg hij, terwijl hij een grote rugzak in het bootje gooide.

'Zo klaar als ik ooit zal zijn,' zei Guilio. Ze hadden die dag de rugzak gevuld met proviand. Rienz had hem verteld dat het waarschijnlijk de volle nacht en een groot deel van de volgende dag zou duren om bij het vasteland te komen.

Rienz stapte zelfverzekerd het kleine bootje in. Die lag ondertussen vol met metalen cilinders, touwen, kettingen en gespen.

'Heb je hoogtevrees?'

Guilio dacht dat hij een grapje maakte.

'Nou, het is wel een heel eind naar het water, maar ik ben wel wat gewend,' zei Guilio, terwijl hij ook voorzichtig in het schommelende bootje stapte. Hij merkte dat de vloer van het bootje vlak was. 'Vast een opbergruimte,' dacht hij. Rienz hing ondertussen één van de grote cilinders in de driepoot.

'Er ligt een veiligheidsharnas bij je voeten. Zou je dat om willen gespen en je dan vast willen maken aan de driepoot met die haak die eraan zit?' Rienz had ondertussen een mysterieuze grijns op zijn gezicht.

'Kom op zeg, geloof het of niet, maar ik heb mijn zwemdiploma gehaald. Zo laag is die reling nou toch ook weer niet?'

Er kwamen mensen aan de rand staan, die Rienz allerlei kabels aan begonnen te geven die naar het grote zeil leidden. Hij maakte ze vakkundig vast aan de ring bovenaan de driepoot.

'Neuh, maar het wordt zo'n gedoe je weer binnen te krijgen.'

Hij draaide een kraantje aan de cilinder open dat zacht begon te sissen. Ondertussen pakte hij een kleine gasbrander uit zijn zak en maakte een paar vonken. Met een flink geraas vloog er een grote steekvlam omhoog door de ring naar boven toe. Guilio's mond viel open. Zo'n

zeilboot had hij nog nooit meegemaakt.

'Zou jij me even kunnen helpen deze gasfles stabiel te houden?' Guilio klauterde naar hem toe. Samen draaiden ze de vlam wat meer richting het platform, waar een groep mensen het grote zeil openhield.

Terwijl de hete lucht het materiaal deed opbollen, deed Guilio zijn riemen toch maar voorzichtig vast. Langzaam maar zeker verhief de grote ballon zich boven hun hoofden, terwijl Rienz de gasfles weer rechtzette. De kabels waar de ballon aan vast zat, begonnen net strak te staan toen hij de vlam terugdraaide naar een klein waakvlammetje.

Guilio schoof wat aan de kant, terwijl Rienz wiebelend langs hem heen boog en naar iets grabbelde. Met een flinke ruk trok hij aan een koord en er begon iets te bewegen onder het water. Langzaam dreven ze van de aanlegplaats weg, terwijl de mensen aan de kant touwen losmaakten. Rienz gaf Guilio een peddel aan.

'Op dat motortje schiet het sowieso niet op. Het is beter als we het eerste stuk even mee roeien.'

Braaf pakte Guilio de houten simpele peddel aan en begon van het piratenoord weg te roeien. Voor zich werden de mensen op de kant steeds kleiner, terwijl sommigen vrolijk zwaaiden en anderen rustig op een afduwstok leunden of een kleine toorts vasthielden. Toen er slechts een oranje stipje over was van zijn tijdelijke logeerplaats keek Guilio naar boven, naar de ballon. Hij zag een vage warmrode waas over de stof lopen die naar beneden toe iets sterker werd.

'De algen hebben bij bepaalde kleurwisselingen wat langer nodig om aan te passen. Dat ligt er ook maar net aan hoeveel energie ze hebben. Ze leven van warmte en juist bij wisselingen van warme naar koude kleuren wil het nog wel eens wat haperen. We moeten er ook voor zorgen dat het niet afsterft voor we ze weer kunnen opwarmen. Dat kan door onze brander en overdag door de zon. Er zitten ook zonnecellen in de stof, dus overdag is er zoveel energie dat we de rest kunnen gebruiken voor ons buitenboordmotortje. Mocht er geen zon zijn en de gasfles is leeg, dan hebben we altijd deze nog.' Hij klopte op de ouderwetse accu die tussen hen in half onder de tassen verstopt zat.

'De stof van die ballon wordt ook wel gebruikt voor camouflage op het land. Dan is het handig om tijdens bewolking enzo een accu mee te hebben.'

Hij krabbelde in zijn nepbaard. Guilio legde nieuwsgierig zijn hand op de ballon en voelde hoe de stof steeds koeler werd onder zijn hand om maar zoveel mogelijk van zijn lichaamswarmte te profiteren.

'Niet teveel aan komen met je handen hoor. Straks veeg je er teveel af. Dan moeten we weer bijsmeren.'

Guilio haalde zijn hand weg en zag, of eerder zag niet, dat een deel van de algen zich nu aan zijn hand had gehecht. Ze hadden de kleur van zijn hand aangenomen en waren niet meer te onderscheiden bij het kleine lampje dat ze bij zich hadden. Hij voelde ze wel en duwde snel zijn hand in het water om ze af te spoelen. Dat leek te werken, maar hij wist het natuurlijk niet zeker.

'Kan geen kwaad,' knipoogde Rienz. 'Er zijn mensen die hele bodypaint kostuums maken met het spul. Zal ik je uitleggen hoe we ervoor zorgen dat het alleen bepaalde kleuren aanneemt?'

Guilio was ondertussen wat onderuitgezakt. En zijn ogen begonnen dicht te vallen. Ze waren al een aardig eind aan het roeien geweest en het was een lange dag geweest. Rienz keek hem begrijpend aan.

'Een ander keertje misschien maar. De wind staat goed. Laten we wat rusten. Morgen hebben we een drukke dag voor de boeg.'

'Klinkt goed,' zei Guilio. 'Welterusten.' En hij zakte weg.

Toen hij zijn ogen open deed was het al licht aan het worden. Hij merkte dat hij niet handig gelegen had en ging met kramp in zijn nek overeind zitten. Voor hem stond Rienz overeind aan een draaiknop op de gasfles te draaien.

Guilio besloot dat een handvol water in zijn gezicht geen slecht idee was. Hij boog zich over de rand van het bootje en heen en bezorgde zichzelf bijna een hartaanval toen hij slechts lucht onder zich kon zien. Tientallen meters onder hem was een laag mist, over waar waarschijnlijk het water moest zijn, te komen hangen.

Met een korte schreeuw vloog hij overeind en bracht daarmee het bakje waarin ze zaten ernstig aan het wiebelen. Rienz die niet had gemerkt dat hij wakker was geworden, verloor zijn evenwicht en viel op zijn kont, waardoor de boel alleen maar meer begon te schommelen. Guilio begon nu te schreeuwen met de stem van een klein meisje. Dat klonk bijzonder uit de enigszins volwassen jongen. Twintig minuten later bakten ze een paar eieren boven de gasfles in een klein pannetje.

'De zon komt bijna op. Zodra dat gebeurt, is het belangrijk dat we stil blijven. Het zal nog wel een paar uur duren voor we in de buurt zijn.' Guilio keek omhoog naar de nog aardig donkere hemel en de ballon, die ruwweg dezelfde kleur als de lucht had aangenomen. Daarna

keek hij naar het bakje om zich heen.

'Dat ze die ballon niet kunnen zien, snap ik, maar hoe zorgen we ervoor dat ze deze bak niet in de gaten krijgen? Of ons?'

'Nou, ten eerste hebben we de zon straks in onze rug. Dat maakt het trouwens ook wat lastiger om de hitte die we afgeven op te pikken. Niemand zit de hele dag met een sensor rond de zon te richten. We moeten natuurlijk wel oppassen dat we niet precies voor de zon gaan hangen. Verder-' Hij keek even naar zijn handen.

'Verder zal één van ons het bootje moeten gaan beschilderen. Dat ging niet toen we in het water hingen, want dat spul spoel je er zo af. En we zullen wat van onze kleren en de gasfles even moeten insmeren natuurlijk.'

'Hoe bedoel je 'één van ons'?' vroeg Giulio sceptisch.

'Nou ja, ik dacht: misschien wou je zelf graag van het uitzicht genieten,' zei Rienz steeds mompelender. 'Maar het is misschien beter als ik het even doe inderdaad.'

Hij haakte één van de riemen aan zijn tuigje los, hield zich stevig vast aan van de andere riemen en abseilde voorzichtig over de rand naar beneden. Vanaf daar keek hij uit op de rode gloed van de opkomende zon aan de horizon.

'In één van die tassen daar staan een flinke emmer en een paar kwasten. Als jij nou de buitenranden even insmeert, dan doe ik de onderkant. Giet maar wat van die verf over in een bakje ofzo en hang die emmer even aan een riem, dan kan ik er bij.'

Giulio deed braaf wat hem gezegd werd en het volgende halfuur waren ze in stilte aan het schilderen. Via een paar kabeltjes werden de algen van de ballon aan de algen van het bakje verbonden en vormden zo één organisme dat, aldus Rienz, via elektronische signalen, niet veel anders dan die in onze hersenen, gestuurd kon worden bepaalde dingen te doen. In dit geval de kleur van de lucht spiegelen dat een specifiek deel van de ballon opving.

Rienz liet zien dat het ongeveer tien minuten duurde voordat hele grote veranderingen in kleur werden doorgevoerd. Omdat hun nu volgekladde kleren direct contact hadden met het bootje, zagen ze de zonsopgang niet alleen in de verte, maar ook op hun eigen lichaam voltrekken. Het was een bijzonder gezicht.

Hoe hoger de zon kwam te staan, hoe beter het zachte geknetter te horen was van de ballon die elektriciteit doorstuurde naar de kleine accu in hun midden.

Rienz sloot een kabeltje aan, plotseling accelereerden ze. Het buitenboordmotortje was stil tot leven gekomen, en dat verbaasde Giulio, want hoewel er nauwelijks iets te horen was,

wist hij wel dat hij zijn vinger daar niet in kon steken. Rienz glimlachte

'Op deze manier zijn we er wat sneller. De wind staat prima, maar is niet erg hard.'

Guilio rekte zich uit en genoot van het uitzicht.

De koele lucht die door het trapgat naar boven stroomde, stonk hem bekend in de neusgaten.

'Kijk uit dat je niet uitglijdt op deze treden. Ik weet hoe onhandig het loopt met je handen vol spullen en je neem de rest ook mee als je voorover kukelt.'

De laatste dagen hadden ze een redelijk effectief systeem opgezet. Nadat de dierenhuiden afgeleverd waren, was het natuurlijk eerst even zoeken geweest naar de juiste manier om de zaken aan te pakken. Etta had verbazingwekkend mooi werk geleverd. Ze had zakken kalk en houten stellages bij een aantal bouwbedrijfjes en kunstenaars weggehaald. Een aantal van die kunstenaars hadden haar zelfs uitgelegd hoe het proces precies in zijn werk ging. Natuurlijk werkten ze zelf allemaal al op digitale schilderdoeken, maar eentje had voor het idee wel eens zelf een aantal doeken gefabriceerd.

Willem had ondertussen al via-via contact gezocht met de eerste groepen die het hoogst op de lijst stonden. Hij had ze uitgenodigd bij het Voetenbankje, waar hun identiteit grondig gecontroleerd werd. Daarna maakte hij ze maar al te duidelijk dat het in hun grootste voordeel was met hem mee te gaan naar het onderduikadres. Hierin had hij het geluk dat hij over heel Asylum bekend was en hij, de Koning, zijn pleidooi deed in een kroeg vol rehabiliterende junks.

Terwijl de twintig man hun tassen vol persoonlijke bezittingen een plekje gaven in de grote hal, liep Willem naar Etta toe. Die stond in een bevlekt oud shirt tussen een aantal geïmproviseerde rekken waarin de dierenhuiden werden geprepareerd.

'Hoe loopt het hier?' vroeg hij vriendelijk.

'Ik krijg er steeds meer handigheid in! Er zijn straks weer een stuk of vijftig klaar om beschreven te worden,' antwoordde ze enthousiast.

Een paar vrienden van Berg leidden ondertussen het bezoek naar hun tijdelijke verblijfplaatsen toe. Berg zelf was daar een aantal reservebedden in elkaar aan het zetten.

Etta draaide zich en duwde de Koning een grote stapel van het bijzondere papier in zijn handen. Op elk vel was met de hand een brief geschreven. Daarin stond ten eerste het belang op geen enkele digitale manier over betreffende brief te spreken en daarnaast per twintig brieven een andere datum en tijdstip ter uitnodiging op het Voetenbankje te verschijnen.

Dit was natuurlijk nog steeds een deel blind vertrouwen, maar toen de Koning met zijn handen vol weer naar buiten liep om in zijn geleende auto te klimmen, beseftte hij dat ze wel

op dat vertrouwen konden rekenen. In een mum van tijd waren er nieuwe reclameberichten op alle digiborden op Asylum te zien. In mooie flitsende letters werd er geadverteerd voor de nieuwe 'metalen hulpen' die ook in vriendelijker huiskamer en achtertuinmodellen te vinden waren.

Toen de burgers buiten het centrum dit zagen en hoorden dat veel van hun werkgevers er al een aantal toegewezen hadden gekregen, was het hen snel duidelijk dat er uitgekeken moest worden naar alternatieven.

De brieven zorgden er ook voor dat daadwerkelijk iedereen die op de lijsten stond een eerlijke kans kreeg om zich aan te melden en dat niet allemaal tegelijk deed.

Nadat hij de nieuwe voorraad brieven bij Tom in het Voetenbankje had afgeleverd, zette hij de geleende auto weer bij het huis van één van de vluchtelingen en wandelde toen rustig naar de hoge regeringstoren.

Het kon de raad weinig schelen waar hij uithing. Ze gingen er vanuit dat hij zich teruggetrokken had in één van zijn huizen op het eiland en dat was ook waar hij zich de laatste tijd veel had begeven.

Bij de muren van het centrum werd hem een vriendelijke glimlach geschonken.

'Er is ons gevraagd je een lift aan te bieden naar de regeringstoren meneer.'

'Ah, dat is heel vriendelijk, maar ik loop net zo lief, dank je.'

'Er wordt op gestaan je te laten rijden meneer. Sterker nog, als je vannacht nog niet gezien was, hadden we opdracht gekregen je te gaan zoeken.'

'Goh, dat wordt dus niet meer even kijken bij die mooie kroeg op de hoek van de Oranjestraat?'

'Ik vrees het niet meneer.'

Toen hij uit de auto voor de ingang van de regeringstoren stapte, beseftte hij dat het gedaan was met zijn vrijheid. Hij had dit scenario al een hele tijd vermoed, maar hij wist dat het kiezen was tussen dit of zelf ook onderduiken. Probleem met die laatste optie was dat er daadwerkelijk mensen naar hem op zoek zouden gaan. Hoewel hij zijn best deed om niet makkelijk te lokaliseren te zijn, was er weinig opgebokst tegen iemand die hem simpelweg fysiek zou gaan volgen. Iets waar iemand als Henk op dit moment gelukkig een beetje te druk voor was, met het uittesten van zijn nieuwe speeltjes.

Als een kip naar de slachtbank stapte hij in de lift met twee bewakers. Hoewel hij dus wel verwacht had dat dit er van zou gaan komen, was zijn vrede met het idee wel elke extra seconde verder aan het verdwijnen.

'Kan ik jullie overtuigen mij er op het helikopterplatform af te zetten?' vroeg hij aarzelend. 'Hee, nee heb je, ja kun je krijgen toch?' merkte hij op toen er niemand antwoordde. Eén van de bewakers grijnsde. De ander was waarschijnlijk met het verkeerde been uit bed gestapt.

'Dat zou ons onze kop kosten meneer. En met het nieuwe beleid zou dat nog wel eens letterlijk het geval kunnen zijn.'

'Daar heb je wel gelijk in,' gaf de Koning toe. De lift stopte. De deuren gleden open.

De koning pakte een glazen afstandsbediening van een tafel en hield zijn duim erop. Vluchtig vinkte hij de optie aan die zijn persoonlijke lift zou blokkeren. Niks gebeurde. Al zijn privileges waren blijkbaar al ingetrokken en zijn bewakers keken hem enigszins medelevend aan. Ze pakten hem bij zijn schouders en samen stapten ze in zijn lift die pas op die verdieping begon.

De koning neuriede het laatste stukje zenuwachtig.

De kasten van zijn persoonlijke vertrekken waren overhoop gehaald. Hij struikelde haast over een aantal dikke kabels die naar het lawaai achter de deur van de slaapkamer leidde. Eén van de bewakers ramde op de deur met het handvat van zijn geweer. Plotseling werd het stil.

'Heb je hem?' vroeg een bekende stem.

'Ja, we hebben hem,' antwoordde de bewaker.

'Kom maar binnen en laat ons alleen.'

Henk was bedolven onder stof en schilfers. Hij had een grote laskap op zijn hoofd die hij naar boven klapte. Voor hem stond de schatkist die een stuk robuuster bleek dan het ouderwetse uiterlijk deed vermoeden. In zijn handen had hij een gigantische slijptol en over de vloer verspreid lag genoeg gereedschap om een huis mee te bouwen.

'Help, mijn baas is klusser,' ging er door het hoofd van de Koning. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht.

'Wat sta je daar dom te grijnzen? Wat zit er in deze kist?' vroeg Henk, met een welbekende manische blik in zijn ogen.

Hoewel Willem zich wel bewust was van de macht die Henk nu over hem had, was het toch lastig om hem nu opeens serieus te gaan nemen.

'Nou, ik weet niet wat jij allemaal in je nachtkastjes hebt zitten, maar we kunnen het er

vast over eens zijn dat we dat niet van elkaar hoeven te weten. Ik heb geruchten gehoord dat je wel eens met een blonde pruik bij een bepaalde discotheek bent gezien?'

Willem was even vergeten dat zijn handen ondertussen in de boeien waren geslagen. Hij zag het breekijzer net te laat aankomen en hij werd vol tegen zijn schouder geraakt. Duizelig van de pijn liet hij zich op de grond vallen.

'Bewaking!' brulde hij, maar er kwam niemand. Hij hoorde de slijptol weer tot leven komen en de paniek vloog hem aan. Hij zag Henk razend zijn richting uit stampen.

'Idioot! Doe normaal!'

Het zou zijn subtiele raad niet geweest zijn, maar Henk leek zich inderdaad te bedenken en hij zette het stuk gereedschap weer neer.

'Wat zit er in de kist, Willem?'

Hij wandelde vlot naar hem toe en trapte met zijn volle gewicht op de gekwetste schouder van de Koning. Die had ondertussen door dat het menens was.

'Gaat je niks aan Henk,' kermde de koning. Dat moet hem nagegeven worden.

'Je weet best dat we de informatie uit je kunnen krijgen. Dit is alleen sneller.'

'Je doet maar,' antwoordde de Koning, die erop gokte dat dat ging gebeuren zoals hij vermoedde.

Het extraheren van een geheugen was iets dat in de donkere steegjes al redelijk vakkundig kon worden gedaan. De technologie stond echter nog aardig in zijn kinderschoenen en er waren dan ook nog wat kinderziektes. Daarnaast was het zo dat de overheid hierin triest ver achterliep. Niet omdat dat soort praktijken natuurlijk ten strengste verboden waren, maar omdat overheden en technologie vaak niet zo goed met elkaar opschieten. Het waren immers voornamelijk oude mannen aan het stuur.

Eén van de grootste nadelen van het proces was dat de apparatuur die gebruikt werd maar moeilijk onderscheid kon maken tussen objectieve herinneringen en alles wat het brein zelf had aangevuld. Daarom was de techniek eigenlijk alleen te gebruiken bij zaken waar het slachtoffer zelf nog niet over na had kunnen denken. Het moest bij veel gevallen dan ook zo snel mogelijk gebeuren. Helemáál handig was het als de betreffende herinneringen allang vergeten waren door het bewuste en alleen nog onbewust ergens opgeslagen waren.

In dit geval was het dus een risico om te proberen nuttige informatie uit het brein van de koning te halen. Ten eerste was hij namelijk op de hoogte van het bestaan van de technologie. Hij had vanaf het ontvangen van die informatie zijn ogen simpelweg dicht gehouden bij bepaalde dingen die niet door anderen gezien mochten worden. In andere

gevallen had hij het smurfenlied gewoon ontzettend hard geluidloos door zijn hoofd geschreeuwd, als iemand hem bepaalde sleutel informatie vertelde. Je moest eens weten hoe ver je in het leven komt door gewoon ja te knikken en weg te wandelen.

Hij was echter nog maar een paar weken van mening dat het wijs was deze technieken te gebruiken. Hij was de laatste nachten in bed zijn uiterste best gaan doen allerlei details in zijn recente geheugen aan te passen. Dit deed hij op dezelfde manier als dat je de voordeur uit kan wandelen in de volle overtuiging dat je hem op slot hebt gedaan en daar dan zo over gaan lopen nadenken dat je nergens meer zeker van bent. Het werd tijd om te testen hoe succesvol hij was geweest.

Hij werd van de grond gehesen door de twee bewakers die weer binnen waren gekomen en zonder dat zijn eigen benen veel werk hoefden te doen, werd hij de ruimte uitgesleept. Henk had ondertussen zijn telefoon gepakt.

'Hebben we nog plek voor een extrahering? Ja? Mooi, er wordt zo meteen iemand naar jullie toe gestuurd.'

Hij duwde het telefoontje agressief in zijn broekzak en wandelde achter het groepje aan. Even later waren ze in één van de kelders van de regeringstoren.

Bijna beleefd schoof Henk één van de grote leunstoelen voor de Koning naar achteren. Die werd daar met enig forceren in geduwd en er werden cliché metalen banden om zijn armen vastgeklikt. Hij had wel eens mee gekeken toen het ding getest werd op één van de stagiaires en wist dat het geen pijn deed. Lichamelijk tenminste. Om Henk te laten zien waar hij als kind allemaal om gehuild had, zou niet erg eervol worden.

Want dat was een ander nadeel. De machine die binnen enkele ogenblikken op het hoofd van Willem zou worden geplaatst, moest zijn geheugenbank per se van begin tot eind uitlezen. De herinneringen konden gelukkig een stuk sneller dan real time verwerkt worden, maar het kon toch zo een paar uurtjes duren voordat iemands hele leven op een harde schijf stond. Eén van de bewakers bood hem dan ook een oud tijdschrift en een kop koffie aan, terwijl de grote kap over zijn schedel gleed.

Wazige beelden vanuit een wieg verschenen flikkerend op het grote scherm tegenover hen.

Een paar kilometer verderop stelde Tom vast dat de Koning de afgesproken tijd had overschreden en kwam in actie.

De ballon was in zicht. Dat betekende dat ze over de kustverdediging heen waren gekomen, zonder opgemerkt te worden. Niet door de mensen die er toe deden tenminste.

Hij wandelde de bunker uit en richtte het geweer in de lucht. Een felrode lichtkogel vloog de hemel in. Dat moest genoeg zijn.

'Jaques, hou eens op met dat geklooi!' riep zijn collega vanuit de deur. 'Zoveel van die dingen hebben we nou ook weer niet.'

'Ze moeten toch af en toe getest worden?' zei de schutter lachend. Hij duwde het lichtkogelpistool onhandig in zijn broekzak en liep weer naar binnen toe waar hij opgewacht werd. Hij legde vriendelijk een hand op de schouder van zijn collega.

'Het spijt me Frans, je bent een beste jongen.'

Met een verbazende handigheid ramde de oude man hem tegen een muur en duwde hem een doek vol chloroform in zijn gezicht. Het was wat ouderwets, maar zo had Jaques het graag. Langzaam zakte de jongen ineen. Even later lag hij vastgebonden in een werkkast. Jaques pakte een extra bundel touw uit diezelfde kast.

Hij wandelde naar de bureaus vol apparatuur en begon een gecodeerde boodschap te tikken op één van de toetsenborden. Hij hield de lucht vanuit het grote raam goed in de gaten.

In de verte was er land in zicht. Guilio lag als een kat opgekruld op de bodem van de mand, terwijl Rienz een kraan opendraaide. Guilio kwam overeind en probeerde over de rand heen te gluren zoals hij elke tien minuten al had gedaan. Rienz duwde hem weer naar beneden.

'Nog even geduld,' zei hij zacht.

Plotseling hoorde Guilio plonzend water onder hen. Hij keek vragend naar Rienz.

'Onder die vloer waar je op ligt zit een waterreservoir. Die laat ik nu leeglopen. Het zal ons wat extra hoogte geven voor het eerste stukje.'

Guilio knikte slechts. Zo zaten ze samen een beetje zenuwachtig op de vloer van de ballon te wachten, tot het stille motortje en de wind hen over de kust zou voeren. De verf op zijn gezicht jeukte ontzettend, maar hij wist dat hij niet meer over de rand zou mogen gluren als hij daar iets aan deed. Ze hadden zelfs speciale kapjes op hun hoofd gezet, zodat ze hun haar niet in de emmer hadden moeten dippen. De volgende keer dat hij zijn ogen boven de rand uitstak, merkte hij dat ze een flink eind waren gestegen. Hij kon het strand ver onder hem zien als een witte lijn.

De minuten kropen voorbij. Het geruis van de zee verstomde en maakte plaats voor

slechts het geruis van de wind. Ze zeilden ondertussen rustig over een bos. Onder hen lag een slingerende weg die hen de richting leek te wijzen naar hun doel. Rienz keek op zijn hoede om zich heen.

De lichtkogel kwam voor hem dan ook niet onverwachts. Giulio was echter overtuigd dat ze neergeschoten zouden worden en schopte de emmer verf omver.

'Rustig maar. Dat is een teken dat we zo kunnen gaan landen,' zei Rienz en hij klom wat overeind om niet helemaal doorweekt te raken van de verf. Hij haakte een kabel los en trok eraan, zodat de ventilatiegaten boven in de ballon de hete lucht weg zouden laten stromen.

Giulio besloot te hurken en de omgeving eens goed in zich op te laten nemen. Onder hen bevond zich vooral nog veel bos, maar een paar honderd meter verderop was een vlakte te zien. Hij zocht naar de plaats waar de lichtkogel vandaan was gekomen en zag een grote antenne tussen de bomen uitsteken. Als hij goed keek, zag hij een bunkerachtig gebouw tussen de bomen staan.

Rienz raapte een grote opgerolde hoop touw van de vloer en kieperde hem over de rand heen. Giulio keek hoe het een flink eind onder de ballon slingerde. Het touw hing nog een aantal meter boven de bomen uit, die al aardig aan het uitdunnen waren hoe dichterbij de vlakte ze zweefden.

Een gedaante schoot tussen de bomen door en leek met de ballon mee te rennen. Giulio keek Rienz vragend aan.

'Goed volk,' antwoordde hij rustig.

Terwijl ze steeds meer boven open terrein zweefden, kon Giulio de joggende persoon wat beter bekijken. Aan zijn grijze haar te zien, was het een oudere man die relatief kwiek over het bospad vloog. Toen hij zich omdraaide om naar ze te zwaaien, voelde Giulio even een vlag van herkenning, maar hij was te ver weg om te beseffen waardoor.

Toen ze bijna over een paar boomtoppen schuurden, liet Rienz nog wat water uit het reservoir lopen om niet te snel te dalen. Het touw bungelde ondertussen naast de onbekende, die het losjes in zijn hand hield. Rienz wenkte Giulio en samen rolden ze de propeller over de rails, naar de tegenovergestelde richting om af te remmen.

'Hou je vast!' klonk het van beneden, toen de kleine bak met een schok een stuk naar beneden werd getrokken. De man was met zijn volle gewicht in het touw gaan hangen.

'Kijk uit met die propeller!' riep Rienz, die het ding snel uitzette en naar boven haalde zodat die de grond niet zou raken.

Met toch nog een aardige klap kwamen ze neer op het groene veld. Rienz gaf de onbekende een paar touwen aan, die ze met haringen in de grond vastzetten terwijl de ballon leegliep. Daarna sprong hij over de rand om samen de ballon in te pakken. Ze spraken alsof ze elkaar al wel kenden en wisselden hun laatste nieuws uit.

'Je kunt er wel uitkomen Giulio,' riep Rienz na een tijdje. Giulio, die braaf in de mand was blijven zitten, klom er met kramp in zijn benen uit.

Hij verstijfde. Niet alleen vanwege het lange zitten, maar ook van het eenmanswelkomstcomité.

'Goed om te zien dat je het gered hebt Giulio,' zei hij om de stilte verbreken. Rienz keek enigszins onbegrijpend.

'Jullie kennen elkaar al?' vroeg hij.

'Ja, ik was gevraagd ervoor te zorgen dat hij de module in handen kreeg voor ik vertrok. Ik had Willem alleen niet verteld dat ik de andere bewoners van dat bejaardenhuis ook hun eigen vorm van vrijheid zou geven.'

'Dat was jij?'

'Is dat een probleem?'

'Je hebt ze gewoon opgeblazen!' kwam Giulio kwaad tussenbeide.

'Het was hun eigen wens Giulio. Ze waren er allemaal van op de hoogte.'

'En de mensen die er werkten?'

'Die waren verdomme als eerste dat gebouw uit. Ik heb me trouwens niet tegen jou te verantwoorden. Jullie zullen het met mij moeten doen op het moment.'

'Dit zullen we later wel met Willem bespreken,' zei Rienz vermoeid.

'De Koning wordt op dit moment uitgelezen door het nieuwe regime, Rienz. Waarom denk je dat de module hier is en niet op Asylum? Willem heeft geen invloed meer.'

'Hoe weet je dat allemaal?'

'Dat leg ik jullie onderweg wel uit. Ik neem aan dat je dat kaartje dat ik je heb gegeven bij je hebt, Giulio?' Giulio knikte. De oude man keek hem even aan.

'Wat heb je over voor je vrienden en familie op Asylum? Ze zullen allemaal worden opgesloten en worden gemarteld, zodra ze door hebben wat je bij je hebt.'

Giulio staarde terug.

'Ik zou ze misschien niet kunnen helpen zoals jij die bejaarden hebt geholpen.'

De man grijnsde.

'Het ziet ernaar uit dat dat helemaal in jouw handen ligt.'

'Hou eens op met die bangmakerij,' zei Rienz. 'Niemand weet van die module af.'

'Och, dan belanden ze gewoon op de bodem van de zee nietwaar?' zei de man bitter.

'Als Willem zijn eigen broer hierheen stuurt, kunnen we er toch van uitgaan dat Asylum net zo verrot is als we al vreesden.'

'Stuurt?'

Jaques trok zijn mond open, maar Rienz viel hem in de rede. 'We hadden wel een beetje verwacht dat er een moment kon komen waarop je van Asylum weg moest, Giulio. Al ben ik er niet zeker van dat de manier waarop dat nu is gebeurd de bedoeling was. Het maakt alleen bepaalde zaken wel makkelijker.'

'Nou, nu we het daar over hebben-' begon Jaques een beetje ongemakkelijk. 'Het is beter als jullie even met me mee wandelen.'

'Heb je dat geheugenkaartje veilig bij je?' controleerde Rienz. Giulio haalde het even uit één van zijn zakken.

'Nou, dan lijkt het me toch sterk dat er zich nog problemen voordoen, Jaques?'

'Loop nou maar mee, dan leg ik het dadelijk allemaal wel uit.'

'Momentje.'

Giulio en Rienz pakten beide een deel van de ballon en trokken de stof over de bak heen, zodat die eronder verborgen werd. Rienz haalde een ouderwets bakje met een draaiknop tevoorschijn en draaide aan de knop tot de stof dezelfde groene kleur had als de rest van het gras. Ze beseften dat het geheel wat teveel in het midden stond en samen sjorden ze het wat meer een hoek in. Daarna begonnen ze richting het pad te wandelen.

'Heb jij een kar waarmee we dat allemaal makkelijk op kunnen ruimen?' vroeg Rienz, terwijl hij met zijn duim naar de nu bijna onzichtbare ballon wees.

'Ja, dat regel ik straks wel even. Goed. Weet je nog dat ik zei dat we een prachtige X-32 zender hebben staan?'

'Ja, daarvoor zijn we hier.'

'Nou, die is vanochtend omgewisseld voor een X-26.'

'Wat? Dan kan het dagen duren!'

'Ja, hee ik verzin het ook niet allemaal.'

'Zou ik tenminste mogen weten wát er dagen kan gaan duren?' vroeg Giulio geïrriteerd.

'Je hebt het hem niet verteld?' reageerde Jaques enigszins verbaasd.

'Nog geen tijd voor gehad. We weten trouwens nog geen eens of het gaat werken toch? Wat heeft het dan voor zin? Daarnaast had jij dat ook wel even kunnen doen, voor je hem als

dood achterliet.' Jaques gromde.

'Ik had met je broer afgesproken dat ik hier op nieuws zou wachten. Je weet hoe Asylum communiceert met de buitenwereld toch?' zei Jaques, die zich weer op Guilio richtte.

'Ja, alles gaat via een aantal kabels over de oceaanbodem.'

'Precies. En die kabels komen toevallig hier naar binnen. Ze lopen onder een knooppunt door waar een post van Asylum is, hier verderop. Een soort ambassade, maar dan een stuk minder indrukwekkend. Hij wordt vooral gebruikt om over het vervoer van goederen te communiceren en dat soort zaken. De daadwerkelijke haven is alleen tig kilometer hiervandaan en we zijn juist bij dit knooppunt voor andere doeleinden.'

'Dit is de enige dataverbinding met Asylum en daarom is er ook een directe lijn met de regeringstoren. Het bleek relatief simpel om op die verbinding in te breken en op tenminste een deel van de communicatie mee te luisteren. Willem weet dit en houdt ons constant op de hoogte van de gang van zaken. Snap je dat?'

'Klinkt aannemelijk,' antwoordde Guilio.

Ondertussen kwam het knooppunt af en toe al in zicht tussen de bomen. Het witgrijze beton stak duidelijk af tussen al het groen. De grote zendmast stak boven de bomen uit.

Guilio, die het gevoel van gevangene nog niet helemaal van zich af had kunnen schudden, liep zwijgend tussen de mannen in. Het voorval op de afbakening met de groep gevangenen in hun rubberboot voelde als eeuwen geleden. Het was de eerste opdracht in lange tijd geweest die hij van zijn broer had gekregen en hij had in de tijd daarvoor ook eigenlijk bijna geen contact met hem gehad.

'Hij moet zich aardig wanhopig hebben gevoeld als hij dit allemaal, zelfs maar tot een bepaalde hoogte, aan zag komen,' bedacht Guilio zich. Hoewel het voelde alsof hij langs een voorbedacht pad gesleurd werd, besepte hij dat er ook een groot vertrouwen in hem gesteld werd. Het geheugenkaartje, de module waar iedereen zo geheimzinnig over deed, was aan hem toevertrouwd. De Koning had elk moment zelf een schip kunnen regelen, maar had dat om één of andere reden niet gedaan.

Hij werd uit zijn gedachten geschud toen ze opening van de bunker binnenliepen. Er klonk gerommel en gedempt geschreeuw uit een deur.

'Oh, dat regel ik wel even,' zei Jaques verontschuldigd. Hij trok vluchtig de deur open en glipte naar binnen. Een paar tellen later was het stil en kwam hij vrolijk glimlachend weer naar buiten.

'Kan ik jullie iets te drinken aanbieden? Wacht, jullie vinden het vast fijn eerst die

troep van jullie kleding en gezichten te halen. Kom maar mee.'

Nadat ze zich opgefrist hadden en een glas ijswater naar binnen hadden gegoten, nam Jaques ze mee naar het dak. Hij gebaarde naar de zendmast.

'Daar hebben we haar dan. Giulio, zou ik de module van je mogen?' Giulio twijfelde.

'De vorige keer dat ik dat ding ergens in stak, heb ik de halve buitenstad zonder stroom gelegd.' Jaques keek hem geïnteresseerd aan.

'Dat is wel een fascinerende reactie, al hadden we zoiets al een beetje verwacht. Waar heb je hem ingestoken?'

'Mijn PC. Ik kreeg ook maar bar weinig te zien, en toen vloog alles eruit.'

Rienz grijnsde.

'Dat kaartje doet een paar hele ingenieuze dingen om zijn taak uit te voeren. In feite stuurt het een bepaalde boodschap over alle kanalen die het maar kan vinden. Denk hierbij in de eerste instantie aan het draadloze netwerk waarmee je PC verbonden is, maar ook via je kabel of zelfs de normale radiofrequenties. Als dit niet lukt, verspreidt het programma zich automatisch over diezelfde kanalen naar het volgende apparaat dat het kan vinden. Eigenlijk alles wat met een netwerk verbonden is. Denk ook aan je koelkast en je brievenbus. Als het met de eerste niet lukt, pakt het de volgende enzovoorts. Als het programma geen nieuwe apparaten meer kan vinden om mee uit te zenden, gebeurt iets bijzonders.'

'Om het in lekentaal uit te leggen, zal het proberen het signaal te versterken. Dit doet het door simpelweg meer stroom te pompen door het apparaat waarmee het probeert te verzenden. Aangezien de elektriciteitscentrales op Asylum ook met draadloze technologieën werken, ga ik er vanuit dat het daar ergens mis is gegaan. Je kan het een geluk noemen dat de boel overbelast raakte, voordat het programma zich verder kon verspreiden.'

Giulio knikte begrijpend.

'Hoe lang duurde het voor je stroom uitviel?' vroeg Jaques.

'Dat zal een half minuutje geduurd hebben, hoezo?'

'Nou, er kan aardig wat straling bij komen kijken als het programma over alle begrenzingen heen breekt.'

'Wat betekent?'

Rienz haalde een ouderwets rammelend potje uit zijn zak en gooide het Giulio toe.

'Dat betekent dat je hier maar een stuk of twee van moet nemen.'

Giulio bekeek het label dat hem vaag bekend voorkwam van vroeger. 'Anti-tumortabletten. Nu ook voor kinderen,' stond erop.

'Misschien herinner je je het incident met die nieuwe magnetrons nog? Die ook je telefoon konden updaten als je ze erin legde? Half Asylum raakte steriel. Als het goed is, heb je hier al wel eens een paar van geslikt, maar het kan geen kwaad je bescherming nog wat aan te dikken.'

'Maar al die mensen op Asylum die-'

'Die merken het snel genoeg als hun nieren ophouden met werken. Geen zorgen, ze hebben daar hele voorraden van dit spul liggen. Goed, waar waren we gebleven. Zou ik de module even mogen, Guilio?'

Nadat hij twee pillen naar binnen had, graaide Guilio in zijn zakken en haalde het kaartje tevoorschijn. Jaques pakte het voorzichtig aan.

'Zoals je misschien al gegokt hebt, kon het kaartje geen verbinding leggen om een boodschap te versturen. Dit is vooral omdat er geen draadloze verbinding mogelijk is vanaf Asylum naar buiten toe. Via de kabel is een mogelijkheid die je broer heel lang overwogen heeft, maar er is een firewall specifiek op gericht dat soort pakketjes eruit te filteren. Daar is wel omheen te komen, maar we schieten er in ons geval niks mee op, zolang Willem de rest van de regering in zijn nek te hijgen heeft.'

'Omdat?'

'Dat heeft alles te maken met wat dit kaartje doet, maar daar kom je gauw genoeg achter. Zoals ik zei, kan er dus geen verbinding worden gemaakt vanuit Asylum. Met deze zendmast hier kan dat wel. Het kan alleen even duren met dit ouwe ding, maar we zitten hier de komende dagen wel veilig. Laten we dus maar aan de slag gaan.'

Jaques begon naar de mast te wandelen met het kaartje, maar Rienz hield hem plotseling tegen.

'Hij moet het doen,' zei hij simpelweg. Jaques zuchtte en draaide zich terug naar Guilio.

'Hier,' zei hij nors. 'Pak aan en schuif hem in de gleuf naast het display. Kan niet echt missen.'

Guilio pakte verbaasd het kaartje terug en wandelde naar de zendmast toe. Het leek erop dat daar een simpele PC op aangesloten was. Een beetje zenuwachtig duwde hij het kaartje na even zoeken in de gevonden gleuf. Na een paar seconden gebeurde er deze keer iets meer op het beeldscherm. Er kwam een klein schermpje tevoorschijn dat verschillende teksten liet zien:

'Connectie maken...'

'Connectie maken...'

'Verbonden'

'Verifiëren'

'Laatste vingerafdruk controleren'

'Catalogus lokaliseren...'

Hier bleef het programma een tiental seconden op hangen.

'Catalogus niet gevonden'

'Budget controleren'

'ERROR:345 ONGELDIGE INVOER'

'Verbinding maken met contactpersoon'

'ERROR:694 CONTACTPERSOON VERWIJDERD'

'Verbinding maken met huidig management'

'Verbinding succesvol'

Ook hier bleef het programma enige tijd haken. Ondertussen waren Rienz en Jaques naast Guilio komen te staan en keken met grote ogen mee toen de volgende tekst verscheen.

'Vorbereiding protocol 15: Verwachte aankomsttijd 2D 14H 31S. Voeg optioneel landingscoördinaten in. Zet uw apparaat niet uit.'

Even keken ze in stilte hoe het klokje langzaam terug tikte.

'Het is gelukt,' fluisterde Jaques.

Het was voor het eerst sinds tijden druk in de kliniek. Die ochtend was Tom wakker geworden met verschijnselen die al snel waren toegeschreven aan een overdosis radiatie. En hij was niet de enige. Een flink deel van de inwoners was ziek geworden en er vormde zich een lange rij voor de dokterspost.

Met enige verbazing hadden de doctoren de grote voorraden pillen maar weer aangebroken, die de meeste inwoners vaak slechts bij wijze van voorzorgsmaatregel in hun jeugd te slikken kregen.

Nog enigszins bleek wandelde Tom weer naar buiten met grote tassen vol pillen. Zijn normaal vrolijke ogen stonden vermoeid. Ze hadden al verwacht dat het lastig zou gaan worden om medicatie te krijgen voor de groep mensen in de schuilkelders die ook aangetast waren door de straling. De baliemedewerkers knikten echter vriendelijk en begrijpelijk bij iedereen die een flinke voorraad mee naar huis wou nemen. Ze hadden slechts even een wenkbrauw opgetrokken bij de bestelling van vijftig doosjes tot er iemand in de rij bloed begon op te hoesten.

Tijdens zijn wandeling voelde Tom dat de pillen hun werk deden en werd hij al een stuk opgewekter. Hij haalde een antieke fiets uit een steegje en reed de buitenwijken in, richting de oude kantoren van Koerlander.

Toen hij de kelders binnenliep, werd hij met een hoop gejuich onthaald. De ruimtes waren ondertussen flink gevuld met mensen. Bijna iedereen van de lijsten die de koning vóór zijn verdwijnen had geregeld, had ondertussen een enigszins officiële brief binnen gekregen en via mond op mond reclame waren er nog een heleboel anderen aan komen kloppen. Een groot aantal van hen hadden ze juist weer moeten wegsturen, omdat ze niet op de lijsten te vinden waren en er maar beperkt ruimte was in de kelders.

Na een tijdje lieten ze alleen mensen toe die een brief bij zich hadden. Dit bracht met zich mee dat een aantal verongelijken uit pure nijd hadden bedreigd naar de politie te stappen om aan te geven waar ze zaten. Hier kwamen York en zijn mannen van pas, die weer gingen dreigen met héle andere dingen.

Tom had ondertussen, zoals afgesproken met de Koning, de leiding overgenomen, maar hij had zelf ook door dat hij hier weinig kaas van gegeten had. De politie had snel genoeg iets anders door, namelijk dat iedereen op hun lijsten plotseling stapsgewijs verdwenen was. Het was dan ook puur een kwestie van tijd voor ze uit hun bergplaats verdreven zouden worden. Gelukkig waren er maar een aantal mensen op de hoogte van de kelders en waren er ook

onder de agenten veel mensen het niet eens met de manier waarop de zaken verliepen.

Veel van hen hadden vrienden of zelfs familie die op de lijsten stonden. Sterker nog, een groot deel van de wijkagenten stond zelf op de lijst die Tom in handen had. Natuurlijk kregen zij die zelf niet van de regering te zien, maar waren zij daarentegen ingelicht door de koning.

Hen werd verteld dat ze hun functie nog zolang mogelijk aan moesten houden, zolang ze maar beseften wat er gebeurde.

Berg stond in een geïmproviseerde kookhoek en zwaaide enthousiast toen hij Tom zag staan. Hij en veel anderen van de originele bewoners waren trouw gebleven om te helpen en schenen zich daar ook prima mee te vermaken. De kookkunsten van Berg begonnen wat twijfelachtig, maar hij was met sprongen vooruitgegaan. Tom zwaaide terug en zag toen Etta staan. Hij wandelde naar haar toe en omhelsde haar.

'Zijn dat de medicijnen?' vroeg ze, toen ze naar de tassen wees die hij op de grond had gezet.

'Jep. Het moet meer dan genoeg zijn,' antwoordde hij met een glimlach. Eén van de bekendere bewoners pakte één van de tassen om alvast te beginnen met uitdelen.

'Hoe staan de zaken er hier voor?'

'Tsja, druk. Ik ben blij dat veel mensen zelf een voorraadjie eten mee hebben genomen, maar veel langer dan een week zullen we het hier niet echt uithouden zonder hulp. Natuurlijk is het al wel geweldig dat we tenminste slaappleatsen en stromend water enzo hebben.'

'Volgens Willem hoeven we hier ook geen weken te blijven,' zei Tom geruststellend, hoewel hij zelf daar zijn twijfels over had.

'Heb je nog iets van hem gehoord?'

'Nee, het lijkt er op dat ze hem door hebben. Het kan natuurlijk wel zijn dat ze hem puur binnen de regeringstoren houden als een soort huisarrest.'

'Ik zou willen weten of er iets ergs met hem gebeurd is. Hij heeft je verder niet verteld hoe je contact met hem kunt krijgen bij nood?'

'Nee, alleen een paar instructies over de lijsten. Het lijkt me alleen niet dat ze hem zomaar kunnen laten verdwijnen. Ik zou mijn vader kunnen vragen eens polshoogte te nemen?'

'Het zou fijn zijn als die wat meer informatie kon achterhalen, zolang hij er zelf niet mee op de lijst komt.'

'Daar is hij iets te bekend voor op Asylum denk ik, maar ik zal hem eens vragen,' grijsde hij, terwijl hij de trap op sprintte.

Frederik Monroe, Fred voor zijn vrienden, zat in zijn astronautenpak tv te kijken.

'Je doet dat idiote ding uit als we straks naar het park gaan!' had zijn vrouw streng gezegd, terwijl ze haar lach maar moeilijk kon onderdrukken. Om haar woorden kracht bij te zetten, had ze hem een tik met een krant tegen zijn helm gegeven.

'Ik ga mijn haar doen en als ik terug be-' Tsjak.

Meneer Monroe had demonstratief het vizier naar beneden geklapt.

'Je hoort me best in dat ding. Je trekt het uit of ik neem Henry mee.'

Voordat Fred daar wat tegenin kon brengen, hoorden ze deur opengaan. Tom kwam binnenwandelen.

'Hoi! Ik ben weer thui- Woah, pap, waar heb je dat vandaan?'

Er klonk gemompel vanuit de helm. Tom's moeder zuchtte diep en omhelsde hem vlug.

'Wat brengt jou hier nu zo opeens? Je zou een tijd wegblijven toch?'

'Ja, klopt, maar ik wou even wat aan pa vragen.'

'Het marsmannetje en ik zouden net gaan wandelen, maar dat lijkt me voor jou niet zo handig, aangezien de politie nog steeds achter je aan zit.'

Zijn moeder keek hem boos aan. Fred klapte zijn vizier weer omhoog, om zijn vrouw beter te horen spreken.

'Ze waren hier laatst,' zei ze enigszins kil.

'Wat heb je gezegd?'

'Ik heb ze verteld dat je al een tijd weg bent en we niet weten waar je zit.'

'Dank je.'

'Waarom hou je nou niet op met al dat politieke gedoe? We zijn hier juist komen wonen om daar van weg te zijn. Ik snap dat het vervelend is dat je vrienden hun vakantiebaantjes hier verliezen, maar dat is niet jouw zaak.'

Tom keek zijn moeder kwaad aan.

'Het gaat allang niet meer om vakantiebaantjes mam. Die mensen wonen hier gewoon.'

'Tsjak, zo werkt de wereld nu eenmaal. Gaat dit eigenlijk niet gewoon om dat vriendinnetje van je?' Ze glimlachte toen ze zijn gezicht zag en interpreteerde zijn stilzwijgen als een overwinning aan haar kant.

'Ik ga me even klaarmaken. We spreken elkaar straks nog wel.'

Het was stil in de kamer toen ze de trap opliep. Tom's vader wenkte hem.

'Je laat haar er buiten Tom,' zei hij serieus.

'Ik weet best dat die mensen niet met een gouden handdruk naar een warm thuis worden gestuurd. Ik weet ook dat er dingen gaande zijn in de regering. Maar ik heb je moeder hierheen gebracht voor rust en we kunnen haar hierin niet laten meeslepen. Is er iets waarmee ik of Henry je kunnen helpen?'

'Ja, er is eigenlijk wel een dingetje waar ik voor gekomen ben,' zei Tom opgelucht.

Tom hield van zijn ouders en zijn ouders hielden van hem. Ze waren één van de nieuwere bewoners op Asylum en één van de laatsten die hun intrek konden nemen in de luxe villawijken in het centrum. De ouders van Tom hadden in hun jonge jaren hun fortuin opgebouwd, het grootste deel daarvan was door Tom's moeder gebeurd en daar had mevrouw Monroe een offer voor moeten brengen. Na een burn-out en een jarenlange depressie hadden ze hun toevlucht tot Asylum gezocht.

Daar ging meneer Monroe op een rustig tempo door met het verdienen van geld door investeringen. Dit kon doordat de beurs één van de dingen was die over de kabel Asylum binnen kwam. Op die manier was het voor hen mogelijk in hun eigen vredige wereldje te leven. Eigenlijk precies waar Asylum voor bedoeld was.

Tom had zijn vader al verteld dat Giulio weg was en had daarin eerlijk gezegd dat hij niet wist of hij nog terug zou komen. Ook hierin had Frederik hem gemaand zijn moeder er nog maar even niet mee te belasten voor dat bevestigd was.

Terwijl Tom zijn bezorgdheden over de Koning uit de doeken deed, wandelde mevrouw Monroe haar slaapkamer binnen. Over het grote bed lag een ander roze astronautenpak voor haar klaar. Ze grijnsde. Iets wat ze sinds Asylum steeds meer was gaan doen.

'Ik zal vanmiddag wel even kijken of ik een gesprek met hem kan plannen,' zei Tom's vader. Dat was op zich niks geks voor de bewoners in de binnenste kringen van Asylum.

Na hun middagwandeling liep meneer Monroe dan ook de trappen op naar de bezoekersingang van de regeringstoren. Tom was ondertussen thuis blijven wachten.

Meneer Monroe had wel vaker contact gehad met de Koninklijke familie, vooral toen Tom en Giulio nog jong waren. Nadat de ouders van Giulio waren omgekomen op een buitenlandse zakenreis, was Giulio veel bij hen thuis geweest, terwijl Willem werd klaargestoomd voor het Koningschap. Een functie die toen nog aardig wat inhield. Willem was zelf één of twee keer bij ze op bezoek gegaan en ze hadden een goede verstandhouding.

Frederik was zich er echter van bewust dat het waarschijnlijk niet aan de koning zou liggen of hij hem te spreken kon krijgen.

Bij de afsprakenbalie herkenden ze hem meteen.

'Dag meneer Monroe. We hebben u al een tijdje niet gezien. Wat kunnen wij voor u betekenen?'

De gemeenschap die toegang had tot de regeringstoren van Asylum was klein, maar toch bleef de sfeer formeel en zakelijk. Uiteindelijk knielde het bestuur nog steeds aan de voeten van deze bewoners.

'Goedemiddag, ik vroeg me af of ik een afspraak kon plannen met onze koning. Heeft die nog een gaatje in zijn agenda?' Het jonge meisje achter de balie keek even nerveus.

'Ik vrees dat de Koning geen burgerbezoek meer ontvangt meneer. Zal ik één van de raadsleden vragen of ze u willen ontvangen?'

'Nee, ik ben bang dat het echt de Koning moet zijn. Ik ben een oude kennis van hem, ziet u?'

'Wat is uw burgersnummer, meneer?'

'486. Als het goed is sta ik wel op een lijst.'

Het meisje zocht wat gegevens op in een programma op haar scherm.

'Ja, ik zie u hier wel op de groene lijst van de Koning staan.' Ze keek even moeilijk. 'Laat me snel een telefoontje plegen en dan kom ik bij u terug. Vindt u het erg om een paar minuten te wachten? U mag wel plaatsnemen op één van die stoelen daar.' Ze wees en hij glimlachte vriendelijk.

'Dat is prima.'

Meneer Monroe ging zitten. Hij was niet verbaasd dat het niet zo vlotjes verliep, maar het was tegelijkertijd toch slecht nieuws. Hij had Willem altijd vertrouwd een oogje te houden op die smeerlappen, die bijvoorbeeld overal maar reclameborden moesten neerzetten op zijn vakantie eiland.

Hij snoof en ging zitten. Achterdochtig keek hij naar de glazen platen waar je de laatste tijdschriften op kon lezen. Hij liet die krenge veel te vaak uit zijn handen kletteren. Gaf zo'n troep.

Na een paar minuten zag hij achter de balie een deur opengaan en iemand verschijnen. Hij voelde wat maagzuur opkomen toen hij zag wie het was.

Het hulpje van hém. Dat nare ventje dat hem dacht te vertellen dat barbecueën in zijn eigen achtertuin verboden was. Goed, hij had misschien geen baal stro moeten gebruiken bij gebrek

aan aanmaakblokjes, maar vind jij op een zondagmiddag maar eens genoeg aanmaakblokjes om een barbecue ter grootte van een klein zwembad te vullen. Nadat de brandweer teruggestuurd was, hadden de burens hartstikke gezellig meegegeten. Hun huizen moesten toch even doorluchten.

Maar zij. Die azijnpissers. Er moesten opeens barbecue-reglementen komen voor de 'veiligheid,' alsof er dagelijks mensen in de hens vlogen. Dat was al sinds het feestje van Phillip vier jaar terug niet meer gebeurd. Hij had na het doorlezen van de dikke bijbel aan regels zijn barbecue maar vol water gegooit. Beste idee van dat jaar. Hij stond op en kneep Eric flink in zijn hand, terwijl hij een minzaam glimlachje opzette.

En die baas van hem was pas écht achterlijk.

Henk werd steeds bleker terwijl hij leerde hoe Willem aan zijn kist gekomen was. Hij zette het programma op pauze.

'Jij gaat die kist openmaken.'

De Koning was eigenlijk allang blij dat Henk niet verder hoefde te kijken. Hij had hem aardig lang bezig weten te houden. Hij begreep ook dat het gevaarlijk kon worden om het nog langer te rekken. De sleutel hadden ze allang gevonden. Nu wisten ze dat hij hem erin moest steken.

'Prima. Ik neem aan dat ik anders met één hand door het leven zou moeten?'

Plotseling ging er een telefoon en Henk legde de roestige zaag beteuterd weer op een tafel.

'Adjunct-hoofd Defensie,' sprak hij trots. Daarna luisterde hij even. 'Laat meneer Monroe maar door Eric ophalen en hem in een spreekkamer zetten. Zeg hem dat ik over twintig minuten daar ben.

'Je hebt fans,' mompelde hij met een schuin oog naar Willem, terwijl hij zijn hand op de hoorn hield.

'Ja prima, dankjewel,' vervolgde hij tegen de persoon aan de andere kant. Hij hing op en sloeg een paar boeien om de polsen van de Koning.

Toen ze zijn persoonlijke vertrekken binnenkwamen, stond daar een aardig deel van het bestuur te wachten. 'Voornamelijk de mensen die mijn idee van bestuur altijd maar niks gevonden hebben,' dacht Willem.

Henk probeerde hem met al dat publiek gelukkig niet simpelweg aan de achterkant van zijn knieën te trappen om hem op de grond te krijgen, maar vroeg het nu netjes.

'Maak verdomme die kist open, Willem.'

'Waar heb je de sleutel?' antwoordde hij zakelijk.

Henk gaf een knikje naar één van de bewakers die hem de sleutel aangaf. Hij pakte hem aan, zakte op zijn knieën en stak de sleutel in het slot dat direct het vertrouwde, veel te moderne geluid maakte. Dat paste nu wél bij het metalen geval dat nog over was van de originele kist.

'Haal eruit wat erin zit en leg het hier voor ons op de grond.'

Willem duwde het deksel open en boog ver voorover in de kist. Idioot ver. Het werd duidelijk wat Willems plan was toen hij in een rol de kist in duikelde en het deksel zich met een klap sloot.

'SCHIETEN!' schreeuwde Henk.

Het geluid van afketsende kogels was oorverdovend in de benauwde kist. Toen het eindelijk

stil was, deed hij het lampje aan. De kist was namelijk voor dit soort situaties bedoeld. Goed, in de eerste instantie voor clowns en vaders die uit de kist sprongen om kinderen hun nieuw verworven cadeau uit te leggen. De kogelbestendigheid kwam pas in latere versies. Willem voelde in een vak van het deksel en haalde één van de daar verstopte handgranaten tevoorschijn. Die waren pas toegevoegd toen de budgetten voor die dingen echt de pan uit rezen. Er werden nog wel eens rijke ouders met hun nieuwe aanwinst in steegjes opgewacht en dergelijke. Nu hadden ze tenminste een veilig plekje om zich te verstoppen tijdens een overval.

'Nou, daar gaat ie dan,' dacht Willem, terwijl hij een wenkbrauw optrok. Hij trok de pin met zijn tanden uit het ding, duwde het deksel dat vanbinnen soepel opengedaan kon worden een stukje omhoog en mikte de granaat naar buiten. Toen klapte hij het deksel weer dicht.

Na een paar seconden geschreeuw hoorde Willem een triest plofje. Daarna was het stil.

Langzaam duwde hij het deksel weer open. Toen hij geen geschreeuw of geschiet hoorde, wist hij dat hij succes had gehad. Hij klauterde uit de kist en liet zich ietwat oncharmant op de grond rollen.

In een grove cirkel stonden de halve raad en Henk om hem heen. Ze stonden stil. Willem klopte zijn kleren af, stond op en keek wat rond.

Het was niet dat de tijd stilstond, maar daar leek het wel verdomd veel op. De verstarde gezichten keken allemaal naar het object op de vloer.

Het tijdbommetje dat hij de kist uit had gegooid, was ooit redelijk onschuldig begonnen. Mocht je vergeten zijn dat de verjaardag van je zoontje vandaag was en je had je voorgenomen deze keer echt zelf iets voor hem uit te zoeken, dan kon dit dienen als plan B.

Het ding zette door een straling alle moleculen van bepaalde materialen, binnen een bepaalde straal, compleet vast. Denk aan jezelf invriezen, maar dan grondiger. Voor het slachtoffer is het net alsof er geen tijd voorbij is gegaan zodra ze weer ontdooien. Ze waren verkrijgbaar voor 24 en 48 uur en kwamen niet door muren heen. Gaf tijd zat om iets moois van internet te bestellen, en je had een mooi dagje geen last van je schreeuwende rotkind.

Je zult wel wat creatieve waarheden aan hem of haar moeten wijsmaken, maar zolang ze niet op een leeftijd zijn dat er vraagtekens bij Sinterklaas worden gesteld, kan dat toch geen probleem vormen. Ze bleken ook de verdediging mooi aan te vullen tegen die overvallers waar we het eerder over hadden. Toen enkele ouders met klachten over hersenschade aankwamen, werden ze natuurlijk helemáál niet meer voor hun oorspronkelijke functie

gebruikt.

'Mooi dat die nog werken,' dacht Willem en hij wandelde naar de deur. Hij kon het echter niet laten Henk nog in zijn gezicht te spugen.

Hij liep de gangen op en besepte dat hij weg moest wezen. Het overgrote deel van het personeel had nog geen idee dat hij daadwerkelijk vastgehouden werd in de regeringstoren. De meesten zouden slechts wat verbaasd kijken als ze hem rond zouden zien lopen. Plotseling bedacht hij zich echter.

Hij holde terug zijn kamers in, deed de kist open en stouwde de inhoud in een tas waar gereedschap in had gezeten. Verder pikte hij één van de speciale passen voor de lift mee. Hij stond op, controleerde of hij alles had, liep naar buiten en deed de deur zacht dicht. Hij deed hem voor de zekerheid ook maar op slot. Met een beetje geluk zou het sowieso nog een tijdje duren voor iemand op het idee kwam om daar te kijken. Hij stapte snel in zijn privélift en die bracht hem naar begane grond.

Toen hij de lift uit kwam, begon hij direct richting de dichtstbijzijnde uitgang te wandelen. Terwijl hij zenuwachtig naar de liftdeur bleef kijken, snelwandelde hij één van de gangen in en botste daar tegen iemand op. Het was Eric.

'Die kan voor problemen zorgen,' bedacht hij voordat de realiteit hem weer uit zijn gedachten haalde.

Hij duwde Eric terug de kamer in waar hij net uit was komen lopen en gooide hem iets te hard in een stoel waardoor hij achterover viel. Hij klapte met zijn hoofd op de harde vloer. Toen pas merkte Willem op dat ze niet alleen waren.

'Dag Frederik,' zei hij schaapachtig. 'Heb jij ook klachten?'

Meneer Monroe keek verbaasd.

'Ik was eigenlijk naar jou op zoek. Zit je in de problemen?'

'Het zal mij verbazen als Tom je niet op de hoogte heeft gehouden.'

'Klopt. Hoe erg is het?'

De Koning keek veelbetekenend naar Eric, die nog steeds knock-out op de grond lag.

'Ik denk dat ik geen gouden handdruk meekrijg als ik hier vertrek.'

Ze hoorden geroezemoes op de gang. Willem draaide zich onbewust om naar de deur.

'Zou ik een tijdje bij jou kunnen blijven? Als, eh, zakenbezoek?'

Hij draaide zich weer terug naar Frederik, die door de portemonnee van Eric aan het ploeteren was.

'Zonde dat we geen cash meer gebruiken,' mompelde hij. 'Sorry, wat zei je?'

'Of ik een tijdje bij jou kan blijven.'

'Tuurlijk, maar geen woord tegen mijn vrouw.'

'Puur zakenbezoek natuurlijk,' zei Willem op onschuldige toon. Frederik glimlachte. Willem gluurde door een kier van de deur en wenkte Frederik bij zich.

'We zijn op weg naar een lunch, goed?'

Ze stapten de deur door en wandelden met een gemaakte glimlach de gang op. Er liepen mensen diep in gedachten verzonken langs hen heen. Er was een handje vol die hen slechts even verbaasd aankeken omdat ze de koning een tijdje niet gezien hadden. Willem groette ze vriendelijk met hier en daar een hoofdknikje.

Toen ze langs de balie richting de uitgang liepen, werden ze even gestopt.

'Ah, meneer, er was iemand op zoek naa- Oh, ik zie dat hij u al gevonden heeft. Helemaal super.' Het meisje zwaaide nog even vrolijk voordat ze door de deur naar buiten verdwenen.

Henry was trouw blijven wachten in de limousine. Toen hij zag wie zijn baas naast zich had, deed hij spontaan zijn riem om. Ze stapten achterin.

'Breng ons naar huis Henry. Geen zorgen. De politie zit nog niet achter ons aan.' Ze zagen hem grijnzen in zijn achteruitkijkspiegel terwijl hij optrok. De geblindeerde ramen gaven Willem het gevoel tenminste even veilig te zijn.

'Zijn ze om dit hele gedoe ook begonnen met het opknappen van een deel van de afbakening?' vroeg Frederik plotseling.

'Geen idee. Mij vertellen ze niks meer. Hoe kom je daarbij?'

'Buren van ons hebben allerlei leven bij de Oostsluis gezien. Bouwvakkers en dergelijke. Ik dacht eerst dat Tom wat overdreef toen hij vertelde dat ze iedereen er vandaag of morgen al uit willen gaan gooien. Klopt daar iets van?'

'Ik ben bang van wel. Ik heb samen met je zoon onderdak voor die mensen geregeld, maar ik denk niet dat dat nog lang stand houdt. Het is maar beter dat je er wat buiten blijft. Straks houden ze jou en je vrouw medeverantwoordelijk. We hebben geen extra slachtoffers nodig.'

'Ja, zover was ik zelf al. Ik zal me wat op de achtergrond houden.' Ze waren ondertussen aangekomen bij het huis waar Tom op ze zat te wachten. In stilte stapten ze uit.

'Ik blijf hier wel,' zei Jaques vriendelijk. Maar in zijn ogen was te lezen dat hij het er niet helemaal mee eens was.

Nadat ze uitgevogeld hadden hoe ze de exacte coördinaten konden doorgeven, hadden ze tijd doorgebracht met wandelen, kletsen en de klok in de gaten houden. Verder hadden ze ook de ballon in veiligheid gebracht. Op de timer was nu nog tien minuten over en de spanning in het bunkertje was te voelen. Ze hadden de vastgebonden man in de kast af en toe wat te eten gebracht en hem verteld dat ze hem vrij zouden laten bij de volgende wisseling van de wacht. Die zou overmorgen plaatsvinden.

'Nou, dan moeten we maar gaan,' zei Rienz, die net zijn baard weer omgehangen had en zijn nepbeen weer op had gezet, alsof hij indruk wou maken op eventueel bezoek. Hij sloeg Guilio op zijn rug die zijn jas, waar hij de laatste resten verf net vanaf had gepoetst, weer aantrok.

'Tot ziens Jaques,' zei Guilio.

'Als alles volgens plan gaat wel, Guilio,' antwoordde die.

Het was mooi weer, maar fris buiten. In stilte wandelden ze het pad af. Ze hadden het grasveld waar ze geland waren op de schotel op het dak ingevoerd. Toen ze daar aankwamen, gingen ze een tijdje rustig in het gras zitten. Plotseling merkte Guilio iets op.

In de verte, landinwaarts, was een aardig aantal kleine zwarte stipjes te zien. Als een zwerm muggen die langzaam vogels werden en door bleven groeien.

'Helikopters,' besepte Guilio toen ze dichterbij kwamen. En niet van die kleintjes ook. Het gebrom zwol steeds harder aan, terwijl de vormen van de machines steeds duidelijker werden. Felgekleurde gigantische dingen, met in hun midden een goudgekleurde met vier rotors. Enkele kleine drones snelden zich richting Guilio. Hij onderscheidde de lenzen die onder de wieken hingen. De zwevende camera's draaiden langzaam om hem heen, terwijl een aantal anderen shots maakten van de omgeving.

Guilio keek naar Rienz, die met een gigantische grijns naar de aanvliegende bezoekers keek. Met een flink geraas kwamen ze boven hen te hangen en zakten allemaal langzaam op het veld neer. De wind blies hen bijna omver. De grote quadcopter was recht voor hun neus geland en liet de motor rustig uitdraaien.

Plotseling was het opluchtend stil en Guilio greep die kans om zijn omvergeblazen haar enigszins te fatsoeneren. Rienz raapte zijn baard van de grond en stopte hem in zijn zak.

De cameradrones veranderden opeens van formatie en plotseling leek er tromgeroffel uit hun speakers te komen, dat steeds harder aanzwol. De deuren van de helikopters vlogen open.

Een parade van cameramensen, technici en een heel orkest, wiens muziek uit de drones schalde, stroomde de grasvlakte op. Er waren prachtige vrouwen in bikini, dure auto's die werden uitgeladen, koks met hapjeskarren die hen volgden en een heel leger aan mannen met aktetasjes, dat waarschijnlijk een advocatenteam moest voorstellen. Terwijl de muziek het opzetten van grote tenten en het parkeren van voertuigen leek te dirigeren, keek Giulio weer naar Rienz, die zichtbaar genoot van het schouwspel. Het was een circusnummer en geoliede machine in één. Nadat de parade klaar was met het opzetten van de meeste stands, reden vrachtwagens de helikopters uit, die zich in de tenten uitklapten tot mini-supermarkten met de meest fantastische zaken. Giulio zag zelfs hoe er een olifant uit één van de wagens werd geleid. Een wezen waarvan al heel lang gedacht werd dat het uitgestorven was. Toen alles zich in een halvemaan om Giulio en Rienz had opgesteld, kwam de muziek tot een climax, terwijl een laatste deur van de goudkleurige quadcopter openvloog.

Een eenzame gedaante kwam de trap aflopen, terwijl de muziek hem bleef begeleiden. Enkele drones hadden zich bij Giulio weggetrokken en zweefden nu om de man heen, die ondertussen het einde van de trap bereikt had. De gedaante begon met lange deftige passen richting Giulio te lopen. Hij grijnsde zijn helwitte tanden bloot en streek een lok zwart haar uit zijn gezicht. Toen hij voor Giulio stilstond, speelde het orkest zijn laatste noot door de speakers. Hij hield zijn hand uit.

'Dag beste klant, hoe kan ik u van dienst zijn?'

Giulio kreeg geen woord uit zijn keel en keek onwillekeurig naar de rondzwevende drones.

'Zenuwachtig voor de camera? Geeft niks, dat knippen we d'r wel uit.'

Met zijn blijkbaar eeuwige glimlach maakte de man een paar gebaren met zijn handen en de camera's vlogen rustig uit het zicht van Giulio, die onzeker op hem afstapte om zijn hand te schudden.

'Mijn naam is Robart en aan je gezicht te zien, heb je geen enkel idee wat je je op de hals gehaald hebt. Laat het me even in het kort uitleggen. We kregen een signaal met deze coördinaten en een DNA-spoor voor een schuld die wij nog in te lossen hebben. Die schuld past niet meer helemaal in de huidige situatie, maar daar komen we zo meteen op. Ik wil eerst even weten of jij echt bent wie we zoeken.' Robart haalde plotseling een geweer tevoorschijn en richtte dat op Giulio. Die kneep zijn ogen dicht. Er volgde een harde knal.

Giulio durfde één van zijn ogen voorzichtig open te doen en schrok zich voor de

tweede keer dood, toen hij het bijna perfect ronde smeulende gat in het hoofd van Robart zag. Hij gluurde naar Rienz en zag dat die zijn eigen geweer getrokken had en uit instinct Robart's hoofd tot een abstract kunstwerk had omgetoverd. De rest van Robart zakte door deze aanpassing op zijn knieën en daarna vol met zijn gezicht in het gras. Het was doodstil.

'Die vent wou je neerschieten!' sputterde Rienz.

'Ja... Daar leek het wel op,' antwoordde Giulio. Hij keek om zich heen, maar het leek de rest van alle mensen niet zo heel veel te doen.

'Geeft niks, dat knippen we er wel uit!' klonk het plotseling vrolijk. Robart leek voor de tweede keer rustig het trapje van zijn voertuig af te lopen. Maar aan de geur van verschroeid vlees te ruiken, lag hij toch echt nog in het gras.

De tweede Robart liep rustig naar ze toe, terwijl twee mannen in overal aan kwamen rennen en de eerste Robart weg begonnen te slepen. Robart 2 nam zijn plaats in. Hij haalde voorzichtig een zelfde geweer tevoorschijn en bood het met de loop naar zichzelf toe gericht aan. Giulio pakte het voorzichtig. Het was van plastic.

'Standaard DNA-scanner. Geen zorgen, je bent niet de eerste en vast niet de laatste die die fout maakt. We zouden eens een vriendelijker design moeten aanvragen,' zei hij vriendelijk. Meer tegen Rienz dan tegen Giulio.

'Hoe kan u-'

'Ik ben een kloon. Alle veranderingen in mijn geheugen worden automatisch geüpload voor eventuele volgende versies van mij. Ik ben nummer 24 alweer. De dood van nummer 17 was helemaal geweldig. Maar goed, dat is een verhaal voor een andere keer.' Hij stak zijn hand uit.

'Zou ik hem weer terug mogen?' vroeg hij vriendelijk. Giulio gaf de scanner weer terug.

Als één of andere filmheld draaide hij het ding een paar keer razendsnel om zijn vinger, richtte hem op Giulio en haalde de trekker over. Er klonk een piepje, als een barcode die gescand werd en hij pakte er een klein schermpje bij uit zijn zak.

'Nou, je bent naaste familie, dus daar zullen we het maar mee moeten doen.' Achter hem werd Robart 1 in de hens gestoken.

'Geeft niks, dat knippen we d'r wel uit,' zei hij met een knipoog. Hij leidde ze naar één van de grote tenten op het grasveld, waar een fraaie tafel voor ze was neergezet. Enkele leden van het advocatenleger zaten er al op hen te wachten. Terwijl ze gingen zitten, werden er (digitale) kladblokken en pennen neergelegd. Ook werden er hapjes

en drankjes voor ze neergezet. Giulio herkende de helft van het eten niet.

'Zo.' Robart bukte naar opzij en kwam weer boven met drie pakken papier. 'Laten we eerst de formaliteiten maar even uit de weg ruimen.'

Hij schoof Rienz en Giulio beide een pak papier toe. Bepaalde bedrijven hadden officiële of belangrijke documenten toch nog het liefst op papier. Giulio bladerde het een beetje door en zag elke paar bladzijden een lijn om een handtekening te zetten. Hij had hier geen goed gevoel over. Robart leek dat al voorspeld te hebben.

'Jep, we zitten hier nog wel even, dus als jullie wat te drinken willen, geef je maar een seintje naar één van de obers.' Rienz zwaaide direct naar één van de mensen die bij de kleine bar stond. 'Laat me eerst eens uitleggen hoe de situatie is.'

'Een aardig aantal jaar geleden,' begon hij, terwijl hij even nadacht. Rienz zag de bui al hangen en klokte iets naar binnen, waar hij direct wazig van uit zijn ogen begon te kijken.

'Een aantal jaar geleden was er een jong bedrijf. We waren met een stuk of vier man. Net als vele anderen waren wij ook begonnen spullen te verkopen via het internet. Dit gebeurde allemaal op het vasteland, jullie hebben daar natuurlijk niks van meegekregen. Het liep allemaal niet zo goed tot we op een idee kwamen. In plaats van mensen onze selectie te laten zien, zouden we mensen ons laten vertellen wat ze wilden hebben en zouden wij dat regelen. Onze website bestond dan ook uit een simpel leeg veld. Je stuurde een berichtje en je kreeg een prijs en tijdsaanduiding terug, snap je? Dat ging allemaal best prima, zolang het nog over obscure kerstcadeautjes ging, maar toen de eerste dure sportauto besteld werd, kwamen we erachter dat we een groter budget nodig hadden. Veel mensen waren nog wantrouwig en durfden niet te betalen voordat ze zagen dat we daadwerkelijk leverden wat we beloofden. Het ging op een gegeven moment dan ook om bakken geld.' Robart nam een slok uit zijn glas.

'Dit is ook waar jouw broer bij het verhaal komt kijken Giulio. Op één van zijn reizen naar het vasteland kwam hij ons tegen en besloot ons te steunen met een grote financiële investering. We vroegen ons al af waar hij dat geld vandaan had, maar het bleek al snel genoeg dat hij een aardig hoge pief op Asylum is, nietwaar? Afijn, die actie heeft ons uiteindelijk aardig op de kaart gezet. In ruil hiervoor heeft één van mijn collega's jouw broer drie gunsten beloofd. Nu hadden we toevallig net voor het eerst een interessante marketingcampagne opgezet. We gaven een soort cadeaubonnen in kisten weg aan gelukkige winnaars van één of andere prijsvraag. Het was in samenwerking met één of andere cornflakesfabriek of iets dergelijks.

Bij die kisten zat dan een catalogus met een geschiedenis van alle dingen die wij ooit

geregeld hadden. Op dat moment werd dat niet veel gekker dan een zwembad met bubbelbadfunctie of, en nu moet ik even denken... Oh, ja, we hadden die mafketel met dat massief gouden standbeeld van zichzelf. Dat was wel een dure, maar daar hebben we ook een mooi percentage van gekregen, en die hebben we ook erg diep in onze catalogus verstopt. Ik wil zeggen dat het nog voornamelijk particulieren waren met een idioot idee dat ze niet bij de standaard websupermarkt konden vinden. Om de kosten te drukken, zaten er ook wel een aantal interessante voorwaarden aan die prijzen.'

'Dus,' begon Giulio, 'ik ben de halve oceaan overgevlogen voor hoogstens drie gouden standbeelden van mezelf?' Hij beseftte dat hij verwend klonk, maar geld was voor hem eigenlijk nooit een probleem geweest.

'Nou, zoals ik aan het begin van mijn verhaal zei, speelde die eerste actie zich een aardig aantal jaren geleden af. We hebben na die tijd een nogal bijzondere groeispurt gehad. We waren namelijk zo goed in ons werk, dat uiteindelijk ook regeringen onze hulp begonnen te vragen. En dan ging het niet meer om een nieuwe auto, maar bijvoorbeeld over een bepaald aantal legertanks. Of een kloningsfaciliteit. Of de huurmoord van een president. Er moet gezegd worden dat veel van mijn collega's, waaronder de man die die deal met jouw broer heeft gesloten, toen ook ontslag hebben genomen. We serveren ondertussen de halve wereld en varen onder één merknaam: 'Dingav' er zitten weinig grenzen meer aan de dingen die wij voor elkaar kunnen krijgen.'

'Dus je wilt zeggen dat ik door dat geheugenkaartje van me grenzeloos een soort van drie wen-'

Robart keek geïrriteerd terwijl Giulio zijn zin probeerde af te maken.

'Ik wil zeggen dat het erop lijkt dat mijn collega grondig formeel heeft vast laten stellen dat wij geen géld mogen vragen voor drie van onze diensten die wij bieden. Je zit nog steeds vast aan de overige voorwaarden.'

'En die zijn?' vroeg Giulio, terwijl Rienz afwezig zijn iets kleinere pak papier doorbladerde.

'In de loop van onze carrière kwamen we steeds meer mensen tegen die iets van ons nodig hadden om ons daadwerkelijk te kunnen betalen voor dat iets. Denk aan talentvolle muzikanten die een producer zoeken. Maar ook gevallen waarin wij zelf geld zagen, die ons een extra reden gaven met hen in zee te gaan. Zo hebben wij voor een regering in het oosten een kloonleger geregeld. Voorwaarde was wel dat al die militairen met camera's uitgerust werden en wij de strijd live mochten uitzenden. Het enige wat de kijkers hoefden te doen, was een abonnement nemen op ons digitale televisiekanaal. Er kon natuurlijk gewed worden op je

favoriete kloon, en als een bepaalde soldaat erg succesvol was, maakten we er gewoon weer eentje bij als daar voor betaald werd door het volk. En we hebben ook aardig wat merchandise weten te verkopen. Meestal komt het bij dit soort gevallen neer op één ding: kijkcijfers.'

'En je denkt die bij mij te halen?' vroeg Giulio sceptisch.

'Met die ingenieuze datablokkades op Asylum heeft niemand er ooit echt een goed kijkje kunnen nemen. Zelfs zonder dat je ons iets bijzonders vraagt, denk ik dat we daar een heel interessant stukje TV kunnen maken. Als jij ons vraagt om een pak melk en een doos eieren denk ik niet dat we veel moeite hoeven doen om dat geld weer terug te krijgen. Een middagje in je keuken op Asylum gluren is dan zat. Hoe extravaganter je aanvragen, hoe meer wij ermee kunnen, begrijp je? En nee, Giulio, ik denk niet dat je de halve oceaan bent overgestoken voor een gouden standbeeld. En dat is precies de reden waardoor ik denk dat wij er wel uit gaan komen met z'n tweetjes.'

Robart knikte naar het pak papier dat voor Giulio lag.

'Zodra jij hebt besloten wat wij voor jou kunnen betekenen, geef jij ons alle rechten daar geld aan te verdienen. Ik zal je vast waarschuwen dat dit contract bindend is en er kans is dat we nog een tijdje aan elkaar vast zitten. Daarin hebben wij het recht jouw acties te dirigeren op een manier die voor ons het beste uitkomt. Je hebt al onze middelen tenslotte in een soort bruikleen. Als jij vraagt om een cruiseschip, hebben wij het recht je te vertellen waar die allemaal langs gaat toeren. Daarin kun je er sowieso van uitgaan dat wij je zullen filmen en opnemen. Als jij een levensvoorraad chocoladecake vraagt, zit je bijvoorbeeld je hele leven aan ons vast. En ja, dat meen ik. Er loopt op deze planeet ergens een hele dikke droevige man rond wiens documentaire bij zijn sterven uitgegeven zal worden. Dat zal niet lang meer duren. Begrijp je wat ik zeg?'

Giulio begreep tenminste dat hij op moest passen. Hij keek naar Rienz.

'Is het goed als ik even overleg?'

'Vind je het erg als we een paar camera's meesturen?'

'Ja, natuurlijk vind ik dat erg. Dit gaat over mijn leven.'

Robart keek naar het smeulende hoopje as van zijn voorganger en keek hem bedrieglijk begrijpend aan.

'Wij wachten hier op jullie. Als jullie klaar zijn met het overleg geef ik je graag een rondleiding van alle mogelijkheden.'

Rienz en Giulio draaiden zich tegelijk om en begonnen samen het bos in te wandelen. Toen ze een aardig eind verder waren, begon de bebossing steeds dichter te worden en

slenterden ze slechts.

'Ik neem aan dat Willem van mij verwacht dat ik Asylum nu weer terug naar vroeger breng?'

Rienz legde zijn hand op Guilio's schouder.

'Jouw broer voelde dat hij geen voeten meer in de aarde had in de regering, maar hij wist dat hij deze stok achter de deur heeft. Hij vertrouwde jou genoeg om hem uit de penarie te helpen. Ik heb je tot nu toe nog niets specifiek mogen vertellen, maar de kans is groot dat hij ondertussen zelf afgezet is. We hebben dit al een tijd aan zien komen, maar onze pogingen het op humane wijze op te lossen, leverden weinig op.'

'Had hij een specifiek idee over wat ik nu van Dingav moet vragen?'

'De afspraak die hij heeft gemaakt, komt van een hele tijd geleden en de mensen bij Dingav waren hem zelf vergeten. We hadden wel verwacht dat er addertjes onder het gras zouden zitten, maar we konden nooit precies voorspellen wat er zou gebeuren. Voor hetzelfde geld hadden ze helemaal geen gehoor gegeven aan onze claim.'

'Dat zou wat geweest zijn. Hm, wat zou jij eisen?'

'De macht over Asylum, maar ik denk niet dat je er zo makkelijk vanaf komt. Puur theoretisch is Asylum natuurlijk te koop, maar dan moeten er wel overeenkomsten gesloten worden. Dat krijg je niet voor elkaar. Je zou het met aandelen kunnen proberen, maar dat valt niet onder je overeenkomst.'

Hij haalde een stuk papier uit zijn kontzak en vouwde het uit.

'Dit heb ik daarnet even meegepikt. Het zijn de basisregels waar de rest van het papierwerk slechts een aanvulling op is.' Hij liet het papier aan Guilio zien. Na een blok tekst stonden daar de voorwaarden in simpeler taal nog eens uitgelegd.

1. U maakt aanspraak op alles wat in onze officiële catalogus te vinden is. Dit moet natuurlijk binnen uw gestelde krediet vallen.

2. Voor elk verzoek moet een schriftelijke overeenkomst getekend worden door beide partijen. Hierin biedt Dingav de uitgewerkte overeenkomst aan.

3. In veel gevallen is het mogelijk nieuwe gunsten te vragen die (nog) niet in onze catalogus te vinden zijn. Hier kunnen extra voorwaarden aan verbonden zijn.

4. Abstracte verzoeken mogen hierbij geweigerd, aangepast of redelijkerwijs geïnterpreteerd worden. Hierbij biedt Dingav u een aantal opties of alternatieven. Bij geschillen kunt u in beroep gaan bij de raad van concrete.

Guilio keek Rienz aan.

'Ze dekken zich goed in,' zei hij met een scheef lachje, en hij las verder. Het volgende deel was in het rood toegevoegd.

5. Uitzonderingen op bovenstaande zijn het omzetten van gunsten in valuta, aandelen of soortgelijke middelen bij kredieten boven de zevenentwintig-en-een-half miljoen. Bij kredieten onder dat bedrag is er simpelweg sprake van een terugvordering van betaling. Die is rechtsgeldig als er nog geen verzoek gedaan is. Zodra een verzoek uitgevoerd is, geldt er geen recht meer op garantie, ruilen, vervanging of restitutie.

'Maar ik heb dus niet echt een limiet?' vroeg Guilio, die zich de uitleg van Robart herinnerde.

'Nou, dat is de grap. En ook de reden waarom we de mogelijkheid open hielden geen antwoord te krijgen van Dingav. Je broer heeft namelijk, toen het bedrijf nog jong was, het leven van één van de werknemers letterlijk en figuurlijk gered. Die bedankte hem door je broer te vertellen dat hij, als hij ooit ook maar iets nodig had, hij het alleen hoefde te vragen via dat geheugenkaartje. En hij heeft zich aardig grondig aan die belofte gehouden. Het lijkt er alleen op dat je niet simpelweg al het geld van de wereld kan vragen of iets in die geest.' Guilio dacht even na.

'Kunnen we dit hele gebeuren niet gewoon naar hem toe brengen?'

'Naar je broer? Dat is misschien niet eens zo'n slecht idee. Uiteindelijk neem ik aan dat je toch terug zal moeten en met de ballon gaat dat niet. Oh, en de agenten staan je natuurlijk op te wachten als je daar de muren op probeert te klauteren, dus dat is ook geen optie.'

'En uit een lift naar huis zullen ze geen slaatje kunnen slaan, lijkt me.'

'Ik vermoed dat bij de deal zit inbegrepen dat je hen ook toegang tot Asylum verschaft tot je zaken met die mensen voorbij zijn.'

'Dat zullen we zien dan.'

Rienz kreeg zijn gelijk zo'n anderhalf uur later.

Terwijl Guilio en Rienz genoten van een zakendiner was Jaques in de bunker gebleven waar nu een computer was gaan piepen. Hij was opgestaan van zijn blik opgewarmde bruine bonen en was naar het scherm toe gelopen.

Zijn insider op Asylum had contact met hem opgenomen. Met grote ogen zag hij welk bericht hem gecodeerd werd toegestuurd. Dit was niet goed.

Met de snelheid waarmee hij opstond, gooide hij zijn stoel omver. Hij greep een jack van de kapstok en wou de deur al uit lopen, toen hij zich herinnerde wie er nog in de kast opgesloten zat. Hij greep een aardig bot mes uit een la en liep naar de deur toe, die hij van het slot draaide. Hij deed de deur open en zag daar angstige ogen terugkijken. De gevangene had een deel van zijn touwen al afgekregen. Jaques zuchtte, wierp het mes in de schoot van de jongen en deed toen de deur weer op slot. Hij zou toch al weg zijn als de arme stakker zijn touwen helemáál los had.

Met grote stappen liep hij over het pad. Niet naar Guilio en zijn gasten, maar richting de kust, steeds dieper de bebossing in. Na een tiental minuten verdween het pad onder mos en overgroeïende planten. Nog een paar minuten later zag hij eindelijk de vreemd gevormde boom die hij zocht. Hij stond een stuk naast het bijna verdwenen pad. Met een stok porde hij zich een weg naar de boom toe, waar een roestige metalen plaat op de grond te vinden was.

Hij pakte de rand vast en het simpele luik klapte open. Muffe lucht kwam hem tegemoet en hij klom voorzichtig het duister in, terwijl hij het luik zacht achter zich deed. De stenen trap was glad en vochtig en hij hield zich aan de muur vast, terwijl hij blind een stuk naar beneden wandelde. Daar vond hij een lichtschakelaar die een aantal zwakke lampjes tot leven bracht. Hij volgde de smalle stenen trap, terwijl de lucht om hem heen steeds koeler werd.

Uiteindelijk kwam er een eind aan de claustrofobie opwekkende reis toen er een opening, die naar een ruimte ter grootte van een garage leidde, tevoorschijn kwam. De ruimte was betegeld als een soort badkamer en in het midden zat ook daadwerkelijk een vierkant gat met water, dat door het gebrek aan licht haast zwart leek. In dat water dreef iets dat door niet gewende ogen kon worden aangezien voor een veel te grote haai. Als je alleen wat beter keek, besepte je dat een haai geen deurtjes heeft en dat deze haai waarschijnlijk allang was gestorven in zo'n klein bad.

Jaques wist echter precies wat het ding in het water was, ontgrendelde één van de deurtjes en klom de kleine eenpersoonsonderzeeër in. Hij klom op de stoel met klamme kussentjes die ooit mooie lederen bekleding hadden, maar nu vol scheuren zaten waar de

vulling uit hing. De metertjes op het dashboard spraken boekdelen over de staat van het ding: antiek.

Hij graaide de sleutelbos die hij van Koerlander had gekregen uit zijn jaszak. Voor de juiste prijs had hij via deze weg zaken Asylum binnen weten te krijgen. Vooral exotische uitstervende dieren waren erg in trek bij veel rijkelui. Dat verklaarde ook het stinkende kooitje dat zich achter de stoel van de kapitein bevond.

Het deurtje had wat kracht nodig om grondig te sluiten. Jaques had gehoord wat er met de vorige was gebeurd die daar niet goed op had gelet en gaf de grendel daarom nog maar een paar meppen met zijn palm, voor hij zijn sleutel in het slot stak. In dezelfde sfeer als de trapgang waar hij net uitkwam, gingen ook hier een paar lampjes zwak branden. Ergens in het ding kwam een motor tot leven. Jaques greep naar achteren en controleerde een aantal metertjes die aan zuurstofflessen verbonden waren.

'Dat moet nog wel lukken,' dacht hij, terwijl hij de schakelaar omdraaide die hem langzaam in het koude water liet zakken. Voor hem smolt een deel van het dashboard weg en vormde een raam waar hij doorheen kon kijken. Zó oud was de onderzeeër nou ook weer niet. Een paar zeer sterke lampen schenen hem bij. Er was alleen nog niet zoveel te zien. Op een aantal schermen waren zaken als de radar te vinden.

'Home sweet home,' dacht Jaques en hij voerde de coördinaten in op een toetsenbord.

Tom en Willem zaten aan de keukentafel, toen het algemeen alarm begon te loeien. Dat begon in de regeringstoren en spreidde zich uit over heel Asylum. Het was lang geleden dat dat was gebeurd.

'Ik denk dat ze het Adjunct-hoofd Defensie hebben gevonden,' zei Willem zacht.

'Hoe lang denk je dat we hebben voordat ze de vluchtelingen ontdekken?' vroeg Tom. Willem haalde zijn vingers door zijn flinke bos haar.

'Ik ga er van uit dat Henk dit allemaal nogal vertrouwelijk heeft gehouden. Het grootste deel van de betrokkenen zou bevroren moeten zijn, maar ik weet niet hoe snel ze iets hebben gevonden om dat weer op te heffen. Anders hebben we nog minstens een dag. Hoe staat het bij Koerlander?'

'Etta en Berg doen ontzettend hun best, maar er zijn gewoon teveel mensen om het daar nog lang vol te houden. Je verwacht nog steeds dat Guilio ergens mee terugkomt?'

'Jazeker. Ik hoop alleen dat we het uithouden tot die tijd.' Hij had Tom ondertussen aardig op de hoogte gebracht van zijn plan om de gunsten van Dingav te gebruiken om orde te scheppen op Asylum.

'Voor nu zijn er nog te weinig man om elk hoekje van Asylum uit te gaan pluizen en de nieuwe mechanische bewaking is nog niet klaar voor gebruik. We staan in het voordeel, omdat wij redelijk flexibel konden zijn in onze acties. Wat ze nu ook gaan doen, ze hebben tijd nodig om het op te zetten. Hun plan om iedereen stapsgewijs vast te zetten, is tenminste mislukt,' vervolgde Willem.

'Je had het over mechanische bewaking?'

'Oh, ja, dat had ik nog niet verteld. Ons Adjunct-hoofd Defensie heeft besloten alvast nieuw speelgoed in te slaan, maar ik denk alleen niet dat ze hem dat al laten gebruiken. Ze laten nu eerst de bewoners alvast wennen aan een paar van die dingen. Met een druk op de knop staan ze natuurlijk onder het bevel van het bestuur hier. Zodra hier geen menselijke werkkraft meer is, lijkt het me dat ze die dingen als alternatief aan gaan bieden. Ze hebben veel voordelen.' Het alarm bleef maar doorloeien ondertussen.

'Ik denk dat wij hier nu maar beter weg kunnen?' onderbrak Tom hem voordat hij de functionaliteit van de robots beter uit kon leggen.

'Ja, je hebt gelijk. Het lijkt me wel wijs om ons bij de mensen in de kelders te voegen. De vraag is alleen even hoe we daar gaan komen, nu ik waarschijnlijk gezocht word en binnen niet al te lange tijd op elk reclamebord te zien ben.'

'We moeten zo snel mogelijk buiten de muren van het centrum zijn, denk ik,' zei Tom en hij richtte zijn blik op zijn vader die uit het raam stond te gluren.

'Ik zie je hoofd nog niet staan op de borden, Willem. Als je snel bent, weet nog niemand naar wie ze eigenlijk op zoek zijn. Pak de auto maar. Tom laat wel weten waar jullie hem neerzetten.'

Tom was zijn schoenen al aan het aantrekken en ook Willem was ondertussen al opgestaan. Hij gaf Frederik een hand en zijn vrouw een knikje. Nadat Tom ook afscheid had genomen, wandelden ze enigszins sluipend naar buiten en stapten in de auto met geblindeerde ramen.

'Ik rij,' zei Willem.

De airco stond aan, maar Willem voelde het zweet langs zijn nek lopen toen ze bij de poorten door de muur kwamen. Als ze Henk en de bestuursleden al hadden weten te ontgooien en hij ze alles had kunnen uitleggen, dan was hij erbij. Hij was niet van plan zich deze keer zo makkelijk te laten meenemen. Eén van de bewakers hield ze vriendelijk staande. Willem liet het raam zakken.

'Dag meneer de Koning. U heb ik al een tijdje niet meer in een auto rond zien rijden. Is

het wel zo handig om het centrum uit de gaan met dat alarm? Ik heb een bericht gekregen dat u verzocht wordt u te melden bij de regeringstoren.'

'Ja, dat klopt, daar komen we net vandaan. Rare gebeurtenis. Het leek erop dat er op mijn kamers was ingebroken, dus ik blijf daar even uit de buurt. De bewaking moet bewijs verzamelen en dat soort zaken.' De poortwachter keek even kritisch naar zijn telefoon. Het verhaal dat Willem vertelde klopte wel aardig met wat hij doorgekregen had en ze hadden altijd op goede voet met elkaar gestaan.

'Ja, ik heb het ook gehoord. Hopelijk krijgen ze de dader gauw te pakken. Dan moet ik alleen even weten wie er met u meerijdt.' Hij wandelde naar de andere kant van de auto. Tom schoof braaf zijn raampje open.

'Ah en de jonge meneer Monroe zie ik. Nou, zodra we even een scan van jullie ogen hebben gemaakt, kunt u weer verder.'

Dit was niet de bedoeling. Willem dacht dat die regel versoepeld was tot iedereen die buiten de muren woonde. Blijkbaar was die beslissing weer teruggenomen. Het leek hem geen strak plan om de bewakers te vragen even contact op te nemen met het Adjunct-hoofd Defensie.

'Och, we hebben geen haast,' zei hij daarom vriendelijk. De bewaker haalde een apparaatje tevoorschijn dat hij even voor de ogen van Tom en daarna Willem hield, tot er een groen lampje ging branden.

'Nou da's gepiept! Jullie kunnen weer door.' De slagboom zwaaide open en met een zenuwachtig gevoel reden ze langzaam naar buiten toe.

'Waarnaartoe?' vroeg Tom.

'Koerlander. Maar ik zet de auto eerst even bij het huis van Giulio neer,' zei Willem, terwijl ze een busje voorbijreden met het opschrift: 'Moleculaire masseurs en re-animators: geen atoom zit ons te vast!' Een bedrijf dat zich vooral specialiseerde in het ontvriezen van oudooms die het een paar decennia terug een wijs idee leek zich in te vriezen. Ze hadden gelijk. Een aantal families hadden die vrieskisten mee naar Asylum genomen, zodat ze konden ontwaken in het paradijs. Zo af en toe werd er weer één opengemaakt. Daar was wel eens hulp bij nodig. De werknemers van het bedrijf werden dan ook wel grappend hervroedvrouwen genoemd.

'Shit,' zei Willem, terwijl ze door de smalle straatjes reden.

'Wat zag je?' vroeg Tom, die uit het andere raam had zitten staren.

'Ik denk dat ze Henk wat sneller gaan ontdooien dan gedacht. We moeten oppassen. Ze

hebben mijn geheugen en Henk krijgt nu kostbare tijd om dat rustig verder door te bladeren. Daarnaast heb ik nu technisch gezien een terroristische aanslag gepleegd op het halve bestuur.' Het was even stil terwijl Willem liet bezinken dat ze inderdaad aardig in de nesten zaten.

Toen ze bij het huis van Guilio kwamen, rende Willem snel naar binnen om voor Guilio een kort enigszins cryptisch briefje neer te krabbelen. Daarna wandelden Tom en hij zo rustig mogelijk richting het complex van Koerlander.

In de regeringstoren werd het halve bestuur (en Henk) weer terug naar zijn oude toestand hersteld. Na een kort medisch onderzoek werd snel een spoedvergadering georganiseerd. Wat daarin werd besproken, werd opgenomen door een klein zendertje dat zich in één van de stopcontacten bevond. Dat gesprek werd doorgestuurd naar een andere verdieping, waar iemand bij burgerzaken het ontving. Die luisterde het nog eens goed na en opende een communicatieprogramma. Daarin tikte hij met grote ogen een boodschap die zo snel mogelijk naar een kleine wachtpost op het vasteland werd gestuurd. Daarna belde hij zijn familie.

Het was vredig bij Koerlander. Tom en Willem joegen een stel jongemannen het gebouw weer in, die naar buiten waren geslopen om van het zonnetje te genieten, voordat ze hen naar binnen volgden. Een aantal van de ruimtes op de begane grond was ondertussen ook bezet geraakt en ze werden beleefd begroet. Tom voornamelijk vriendelijk en enthousiast en Willem vaak toch met een soort ongeloof en respect. Ze botsten zo haast tegen Berg op. Dat was niet moeilijk, hij besloeg de halve gang.

'Oh, jullie zijn er weer! We dachten al dat je niet meer terug zou komen, Willem.' Willem keek hem vriendelijk aan. Het had niet heel lang geduurd voordat hij door Berg bij zijn voornaam werd genoemd. Normaal vond hij dat zo snel niet prettig, maar van Berg kon hij het hebben. Hij en zijn vrienden hadden ontzettend hard geholpen bij het opzetten van de opvanglocatie.

'Nou, ik zal je eerlijk zeggen dat deze optie ook meer noodzaak dan keuze is Berg. Wij zijn nu eigenlijk net zo goed aan het onderduiken.'

'Dan moeten we maar een paar extra bedden gaan uitklappen, denk ik. Vraag maar even aan Etta of er nog een plekje over is. Die is beneden. Ik kom straks achter jullie aan, oké?'

'Dat is prima Berg, zien we je zo.'

Toen ze eenmaal beneden aangekomen waren, vloog Tom meteen op Etta af. Willem bleef kalm wachten tot het stel uitgeknuffeld was. Uiteindelijk pakte hij maar een stoel. Etta zwaaide even naar hem en draaide zich daarna samen met Tom om en wandelde kletsend naar de andere ruimtes. Berg was ondertussen ook aangekomen en ging naast Willem zitten. Hij keek ernstig.

'Je hebt een plan toch?'

'Ik heb nog hoop, als je dat bedoelt. We hebben veel moeten improviseren, dus van een echt plan is er al een tijd geen sprake meer.'

'En wat gebeurt er als dit allemaal niet lukt, denk je? Is er een plan, eh, improvisatie B?'

Willem glimlachte zuur.

'Er zijn buiten Asylum meer verstekelingen waar we terecht kunnen. Jammer genoeg zijn dat voor een groot deel daadwerkelijk lui als Koerlander.'

Bergs gezicht vertrok bij het horen van die naam en was een tijdje stil.

'Ik heb me altijd gevangen gevoeld op Asylum. Niet alleen tijdens mijn tijd hier in deze zalen. Het heeft nooit gevoeld als een plek die ik zelf verdiend heb of waar ik zelfs maar welkom ben. Het personeel is vriendelijk omdat ze daarvoor betaald worden. En niet alleen het personeel. Ons hele bestaan wordt slechts gedoogd omdat er voor is betaald. Je klinkt alsof het buiten Asylum niet veel beter is, maar ik zou eerlijk gezegd elk alternatief wel aanpakken.'

'Je wilt écht weg?' zei Willem enigszins verbaasd. Hij herinnerde zich wat Berg hem al had verteld tijdens de laatste keer dat ze elkaar spraken. Daarna bedacht hij zich wat Berg had doorgemaakt bij Koerlander. Het klonk vanuit zijn oogpunt eigenlijk zo idioot nog niet.

'Ja, zodra alles hier weer een beetje rustig is, gaan ik en de andere afkickers kijken of we een boot kunnen regelen.'

Willem klopte hem op zijn rug.

'Als het zover is, wil ik jullie daar best bij helpen, maar eerst moeten we dit maar eens achter de rug krijgen.'

In het donkere water waren de schimmen van de hoge steunpilaren nauwelijks te zien. Gelukkig stond deze route al opgeslagen in het geheugen van de onderzeeër. In principe kon Jaques nu gewoon achterover hangen en de automatische piloot zijn werk laten doen. Hij zat echter gespannen voorovergebogen in zijn stoel.

Er zat op bepaalde plaatsen een flinke ruimte tussen Asylum en de zeebodem. Dit werd vooral gebruikt voor onderhoud en dergelijke aan de rioleringen die ook uit kwamen op de zee. Er waren dan ook strenge voorwaarden aan bouwen van een toilet gebonden, die de bevolking over het algemeen braaf opvolgde. 'Door het doucheputje spoelen' was hier dan ook een terechte angst. Een eigenwijze man had ooit besloten zelf zijn zwembadfilters wel even te repareren en hij had het geluk gehad dat er een luchtkamer in zijn buurt onder de vloeren van Asylum had gehangen.

Jaques keek op zijn radar. Hij was bijna daar. Nog een paar honderd meter voor hij uit deze doodskist kon stappen.

Het was diep in de nacht en donker op de zalen. Iedereen sliep of deed tenminste zijn best om in slaap te komen. Tom, Willem, Etta en Berg hadden een eigen hoekje voor zichzelf ingericht. Tom en Etta hadden heel nobel besloten één van hun matrassen op te offeren en samen op een eenpersoons matras te slapen.

Er klonk gemompel. Tom deed meteen zijn ogen open. Toen het gemompel onrustiger werd, legde hij Etta's hand van zich af en kwam overeind. Een hoofd verscheen tussen de geïmproviseerde gordijnen.

'Er is hier iemand voor jullie. We snappen niet hoe hij binnengekomen is, maar hij klinkt aardig in paniek. Wat moeten we met hem doen?'

'Zeg hem dat hij weer moet gaan slapen? We spreken hem morgenochtend wel.'

'Het kan niet wachten, zegt hij.'

'Laat hem-'

Het gordijn werd verder opengerukt en een oude man stapte tevoorschijn.

'Willem!' riep hij. Willem, die zich tot nu toe wijselijk stil had gehouden, werd wakker. Hij herkende die stem.

'Jaques?'

'Ze gaan de sluis open zeten Willem. Jullie moeten hier direct weg.'

'Hoe kom je daar nou weer bij?' zei Willem verontwaardigd, maar hij werd ondertussen wel bleek.

'Ik heb hier mijn contacten. Iedereen die niet in dit gebouw zit, wordt op dit moment geëvacueerd naar het centrum. Ze noemen het een stresstest voor het geval de sluis het daadwerkelijk zouden begeven. We moeten weg. Nu.' Er hadden zich ondertussen aardig wat mensen om hen heen verzameld. Ze keken doodsbenaauwd. Willem nam een beslissing en stond op.

'Iedereen pakt zijn kleren en belangrijkste bezittingen. Daarna leiden wij jullie op een ordelijke manier naar boven. Iedereen wacht bij de uitgangen.' Hij richtte zich tot Tom.

'Ik wil dat je alvast naar boven gaat om te kijken of er waarheid zit in wat hij zegt.' Hij knikte naar Jaques.

'Volgens hem zouden de straten leeg moeten zijn. Kijk of je de nachtwacht ziet rondrijden of lichten ziet branden. Als je het gevoel hebt dat we voor de gek worden gehouden, kom je direct weer terug naar mij, begrepen?'

Tom knikte en begon richting de trappen te rennen. Daar begonnen zich al mensenmassa's op te hopen.

'Etta? Berg?' Ze keken op. 'Kunnen jullie samen met de vorige bewoners dat gedram wat in de hand houden?'

'Ja, dat moet wel goed komen.' zei Etta 'Wat ga jij precies doen?'

'Ik ga even een praatje maken met onze gast. Zou je ons even alleen willen laten?'

'Tuurlijk,' zei ze en ze nam Berg mee het vertrek uit. Alleen Jaques stond er nog en hij sloot de gordijnen achter zich. Die lieten al het geluid natuurlijk gewoon door, maar gezien het geroep en gejoel dat ondertussen ontstaan was, vormde dat geen probleem.

'Als dit één of andere naaistreek is, dan kun je het maar beter zeggen Jaques. Anders lever ik je persoonlijk uit aan het bestuur hier.'

'Denk je nou echt dat ik hier voor mijn plezier terug zou komen, Willem? Als het aan mij lag, plaatsten we een zootje explosieven op de funderingen zodra we hier weg waren. Maar nee. Meneer denkt dat de zaak nog te redden valt.'

'Hoe staat het daarmee? Heeft Guilio de module meegenomen?'

'Ja, hij is veilig aangekomen. Het kaartje werkte nog en hij was in gesprek met Dingav voordat ik vertrok. Het zou niet lang moeten duren voor hij hier is. Het leek me zonde om jullie te laten verdrinken voordat dat gebeurde.'

'Wat beleefd van je,' zei Willem wrang. 'Enig idee hoe lang we precies hebben?'

'Twintig minuten,' zei Jaques droog.

'Twintig?'

'Om en nabij.'

Willem wandelde naar de grote gordijnen en gluurde naar buiten. Zo te merken had Tom op zichzelf al het sein gegeven dat aangaf dat wat Jaques zei inderdaad klopte, want Etta, Berg en hij dirigeerden de vluchtelingen in groepjes naar boven.

'Mooi,' dacht hij.

'Bedankt. Voor de waarschuwing, maar ook voor de rest,' zei hij tegen Jaques.

'Geen probleem. Laten we nu maar naar boven gaan. Ik neem aan dat je geen alternatieve schuilplek hebt, maar het zou niet lang moeten duren voor Giulio hier is. We moeten gewoon nog even volhouden met zijn allen.'

Toen ze zo rond de 17^e minuut als hekkensluiters de voordeuren uit wandelden, konden ze eindelijk een beetje opgelucht ademhalen. De frisse lucht was een goede remedie tegen de claustrofobie die in hen allemaal naar binnen was geslopen. Alleen ze waren nog steeds niet veilig. Tom kwam naar ze toe wandelen.

'Wat nu?' vroeg hij.

'Ik denk dat er niks anders op zit dan naar het centrum te trekken. Dat ligt verhoogd en heeft zijn muren. Ze hebben ons te pakken. Het feest is afgelopen.'

Plotseling begonnen de sirenes weer te loeien. Die waren later op de middag in eerste instantie gestopt. Zodra iedereen doorkreeg dat het menens was, begonnen ze allemaal richting het centrum te trekken. Ze wisten dat, wanneer dit deel van Asylum onder water kwam te staan, je op de meeste daken ook niet veilig was.

Dus begonnen ze te rennen. Als opgejaagde beesten terwijl ze nog geen druppel water gevoeld hadden. Het was een chaos, maar niet zo ernstig dat mensen die slechter ter been waren niet werden geholpen. Dat stemde Willem nog enigszins gerust terwijl ze achter de menigte aan liepen. Leiding schenen ze nu toch niet te accepteren. Toen keek Willem achterom. Dat was geen goed idee.

In de verte zag hij hoe de eerste gebouwen door de golven verzwolgen werden. Het treinspoor dat een paar meter boven de grond was gebouwd, stond scheef door het water dat er tegenaan beukte. Ze begonnen zover mogelijk nog sneller te rennen. Het eerste water had nu het complex van Koerlander bereikt. Willem bedacht zich dat het even zou duren voor alle kelders volledig onder water zouden staan, maar had geen idee hoe lang dat zou rekken bij een oceaan die zich met alle moeite naar binnen probeerde te wurmen. De straten begonnen nu merkbaar naar boven te hellen en ze remden wat af. Het water zou nu een stuk trager naar boven moeten kruipen en naar alle waarschijnlijkheid zouden de sluizen weer sluiten voordat het water bij de rijkere buurten beland was. De vleesflats in de verte hielden dapper stand, zag Willem.

Plots werden ze tot stilstand gebracht. Willem kreeg een zwaar gevoel in zijn maag en keek of er andere richtingen waren die ze op konden. Hij zag een zijstraat en wou net gaan roepen, toen er een politiewagen dwars in de zijstraat ging staan en meerdere gedaantes

uitstapten. Ook achter de stoet stopten nu wagens. Misschien een beetje overbodig door het water, maar ze konden nu echt geen kant meer op. Met getrokken wapens kwam het kleine leger langzaam op hen af. Willem zag dat ze niet menselijk waren.

'Henks nieuwe speelgoed,' dacht hij. Iemand in de menigte begon te schreeuwen en richting hun bewakers te rennen. Hij kwam niet ver door de elektrische lading die door één van de robots op hem werd afgeschoten. Uit steegjes en de straten voor hen kwamen nu steeds meer metalen gestalten tevoorschijn, die langzaam een muur om hen heen vormden. Op een gegeven moment klonk er een welbekende stem uit alle robots tegelijk, die over de menigte galmde.

'Hier spreekt het Adjunct-hoofd Defensie. Breng jullie handen omhoog en kniel op de grond, dan gebeurt jullie niks.'

Een paar kilometer bij Asylum vandaan, boven de wolken, vloog Guilio. Dit deed hij niet op eigen kracht. Guilio zat in één van de vijftien helikopters die daar vlogen. Tegenover hem zat Robart met zijn plastic glimlach en naast hem zat Rienz die de moeite niet meer genomen had om zijn baard om te doen.

'Over een paar minuten zijn we er,' zei Robart. 'Vind je het leuk om Asylum eens vanuit de lucht te bekijken?'

'Ja, dat is prima,' schreeuwde Guilio, die steeds vergat dat hij een microfoontje om had. Dat leek Robart niks te schelen, maar Rienz gaf hem een stomp.

Robart pakte een afstandsbediening en deed iets waardoor een vizier voor Guilio's ogen schoof. Die zag Asylum opeens liggen. Alleen was het geen nacht meer.

'Is dit live?' vroeg Guilio nu wat zachter.

'Jazeker is dit live. Het leek me alleen dat je in het donker weinig interessants zou zien. Nu zitten we ook nog een beetje ver weg, dus is er sowieso nog weinig interessants, maar we zullen zo wel wat meer te zien krijgen.

'Geef mij ook eens zo'n ding,' vroeg Rienz en ook voor zijn ogen schoof een vizier uit de helm die hij op had.

Ze zagen hoe er een legertje drones vanuit de helikopter richting Asylum werd gestuurd en hun beeld schakelde naar één van de enthousiastere drones, die vooraan vloog en in de buurt van de afbakening kwam. Ze zagen dat er iets niet klopte. Alles binnen de afbakening stond onder water. Zodra de drone binnen de grenzen van Asylum kwam, viel de verbinding weg. Guilio schoof zijn vizier naar boven en keek Rienz en Robart bezorgd aan.

'Er is iets niet goed.'

Robart begon opeens ontzettend uit het raampje te kijken. Rienz legde een hand op Guilio's schouder.

Toen ze eenmaal zelf de afbakening binnen vlogen, hadden ze weer beeld. Voor het gemak werden er twee raketten op het minimale luchtafweersysteem geschoten.

'Je weet maar nooit,' zei Robart onnatuurlijk vrolijk.

Via hun vizier bekeken Rienz en Guilio met open mond de destructie, die het kolkende water om de gehele buitenste ring van Asylum had achtergelaten.

'Wat is hier gebeurd,' mompelde Guilio in zichzelf.

De helikopters hingen ondertussen stil.

'Waar kunnen we jullie afzetten?' vroeg Robart voorzichtig. Maar Guilio was afgeleid.

Eén van de drones maakte een tocht door de straten en was daar over een grote menigte gestruikeld, die geëscorteerd werd door een soort leger. Terwijl het dingetje langzaam over de verslagen hoofden zoefde, zag Guilio opeens zijn broer. Robart leek zonder vizier mee te kunnen kijken, want die was in een onverstaanbare taal in een telefoon gaan praten, nadat hij een verwarde blik op zijn gezicht had gekregen. Na ongeveer een minuut hing hij op.

'We hebben een situatie.' Hij keek zowaar een beetje beschaamd. 'Het lijkt erop dat u niet de enige klant bij Dingav bent op Asylum. Die robots die u daar beneden ziet, zijn bij ons gekocht. Omdat ze op dit moment een direct gevaar kunnen vormen voor onze veiligheid zodra we landen, worden ze voor nu uitgeschakeld.' Hij drukte resoluut op een knop.

Ze waren gestopt. Willem begreep nog niet helemaal waarom, maar hij vroeg zich af of dat kleine irritante cameraatje dat de hele tijd om hen heen zoemde er iets mee te maken had. Hij keek om zich heen en zag opeens een bijzonder gebrek aan leven in hun bewakers. De rest van de groep zag dit ook.

'Deze keer ga je zelf maar,' zei de man die eerder neergetaserd was zacht tegen zijn buurman. Die grinnikte, maar verzette geen stap.

Willem besloot dan zelf maar het heft in handen te nemen en liep op één van de metalen dingen af. Er gebeurde niks. Hij gaf er een duwtje tegenaan en met enig gekraak viel het met een harde klap op de grond neer. Dat was teken genoeg voor de rest om zich als kakkerlakken te verspreiden. Tom, Etta en Berg kwamen naar Willem toegerend en wezen naar de lucht, waar een vloot helikopters boven hen richting de regeringstoren vloog.

'Guilio!' riep Willem bijna juichend uit. Met een grijns keek hij naar Tom.

'Nu is het slechts een kwestie van tijd voor we terug in het centrum kunnen komen. Laten we ons tot dat punt nog maar even verborgen houden.'

Om hen heen werden de robots één voor één omgeduwd, terwijl de laatste mensen de nacht in verdwenen.

'Hebben jullie York en zijn mensen ook gezien eigenlijk?' vroeg Tom, die zich bedacht dat die tijdens de evacuatie gewoon in zijn kroeg moest zijn geweest. Ze hadden nog steeds geen betere manier van communiceren gevonden dan simpelweg briefjes laten bezorgen. Willem dacht even na.

'Ze kunnen mijn geheugen inlezen. Ik denk dat ze door hebben dat York iets met dit alles te maken heeft en het zal de laatste druppel wel geweest zijn. Ik hoop dat ze vastgehouden worden in het centrum. Zij zaten natuurlijk niet ondergedoken en konden rustig meewandelen toen iedereen geëvacueerd werd. Het is een aardig eind reizen van het

Voetenbankje naar Koerlander dus ze hadden het ook niet gered als ze geprobeerd hadden hier te komen om ons te waarschuwen.'

Ze waren allemaal even stil terwijl ze hetzelfde dachten: waarschijnlijk had York het juist een mooie uitdaging gevonden het alsnog te proberen.

'Hoe kregen ze iedereen zo snel in beweging?' vroeg Etta.

'Ik neem aan dat ze simpelweg berichtjes naar alle telefoons hebben gestuurd die nog aangemeld waren op het netwerk. Uit voorzorgsmaatregelen hebben wij al die dingen natuurlijk onklaar gemaakt. Verder zullen ze wel agenten gestuurd hebben naar alle wijken die als bewoond gemarkeerd staan. Ze hoeven zich officieel geen zorgen te maken over leegstaande kantoorpanden in de buitenste wijken van Asylum.'

'Moeten we York niet gaan halen?' merkte Berg op.

'Straks. Ik ga er vanuit dat Guilio wel een oplossing weet te regelen met Dingav. We moeten gewoon even afwachten. Misschien kunnen we Jaques nog ergens vinden.'

Jaques had echter hele andere plannen. Terwijl de rest van de mensen juist zo snel mogelijk bij het centrum vandaan probeerde te komen, zette hij het op een draven richting de toegangspoorten. Hij haalde een zwaar, koud, ouderwets ding uit zijn binnenzak, controleerde of er kogels in zaten en zette de veiligheidspal op scherp. Geweren met echte dodelijke kogels waren al decennia verboden op Asylum.

De eerste bewaker die hij tegenkwam, had dan ook geen idee wat hij in zijn handen had. De kogel was door zijn schedel voor het besef dat was. De tweede bewaker ging zelf al mak op de grond liggen. Dit was een vakantiepark. Geen militaire basis.

Jaques liet zichzelf met de pas van één van de bewakers binnen. Zij waren trouw aan de regering en hij had dan ook weinig medelijden met ze. Hij stapte in één van de golfkarretjes die ze gebruikten om door het centrum te patrouilleren en gebruikte dezelfde pas om het ding te starten. Boven hem zag hij één van de helikopters naar het platform op de regeringstoren vliegen om daar te landen. Hij richtte zijn blik weer voor zich om een derde bewaker van zijn sokken te rijden, terwijl hij steeds dichterbij de regeringstoren kwam. Ondertussen merkte hij dat hij gevolgd werd door één van de cameraatjes die Dingav met zich mee had. Een volgende knal met het pistool loste dat probleem op.

De straten waren verder leeg, omdat alle inwoners zich verzameld hadden in de verscheidene schuilkelders. Toch wandelde hier en daar nog een huisdier of een bewaker rond die ontweken moesten worden. Jaques vloekte. Als hij maar op tijd kwam.

Robart stak beleefd een hand uit om Guilio van het opstapje te helpen, terwijl hij uit de helikopter klom. Rienz wees die af, maar verloor alsnog zijn waardigheid toen hij zich verstpapte en bijna met zijn gezicht op de vloer kwam. Gelukkig ving Robart hem op.

'Excuses voor de complicaties,' zei die, terwijl hij over de rand van het landingsplatform keek.

'Ik neem aan dat jullie eerst even willen informeren over wat er hier allemaal is gebeurd?'

'Ik heb wel een aardig idee,' zei Guilio somber.

Samen liepen ze tegen de flinke wind richting de ingang naar de regeringstoren. De deur was tot Guilio's lichte verbazing niet vergrendeld en schoof automatisch voor hen open. Toen die eenmaal achter hen gesloten was en hun ogen aan het licht begonnen te wennen, herkenden Guilio en Rienz gezichten.

Het voltallige bestuur had hen blijkbaar zien aankomen en was bij de deur gaan staan wachten om ze te ontvangen. Henk stond in hun midden. Ze hadden een vreemde blik op hun gezicht. Niet agressief of hatelijk, maar bijna angstig. Nederig.

'D-dag Guilio,' zei Henk een beetje beverig. 'Jou hadden we hier niet verwacht.'

'Waarom is Willem hier niet?'

'Ik vrees dat je broer is afgezet als Koning. Een beslissing die door de volledige raad wordt ondersteund en spijtig genoeg niet iets wat we nu zo even kunnen terugdraaien. We waren bezig met een poging om hem op te sporen, maar zoals je weet is nu een deel van onze middelen uitgeschakeld. Ik denk dat hij zich ergens heeft verstopt en wij hebben de manschappen niet om hem te vinden. Op de lange termijn zijn er echter opties, nu je dat, eh, bewonderenswaardige bezoek met je mee hebt.'

De rest van het bestuur knikte en mompelde enthousiast.

'Wat voor opties?'

'Nou, weet je wat? Laten we er anders even rustig bij gaan zitten om te bespreken wat we voor elkaar kunnen betekenen.'

'Je hebt me van de afbakening gegoooid.'

Enkele leden van het bestuur keken een beetje verontwaardigd. Ze waren zich allemaal bewust dat er een paar wazige gaten in het verhaal van Henk hadden gezeten en iedereen had wel zijn vermoedens, maar niemand had de woorden nog uitgesproken.

'Nou goed, we hebben niet altijd op goede voet gestaan samen, maar je bent nu wel

teruggekomen Guilio. Wat was je plan? Laten we dit nu samen tot een goed einde brengen. Je schiet niks op met acties waar het bestuur niet achter staat.'

Guilio dacht even na. Hij was bang dat, wat er ook zou gebeuren, de robots die buiten de deur stonden na zijn zaken met Dingav weer geactiveerd zouden worden. Hij kon nog zoveel diplomatieke afspraken maken, uiteindelijk kon iedereen op zijn besluit terugkomen.

'Robart?' vroeg hij daarom. Robart knikte. 'Er zit vast een soort sleutel op die robots? Een licentie of iets dergelijks?'

'Jazeker. Er is een bewijs van eigenaarschap dat ervoor zorgt dat ze niet door iemand anders bestuurd kunnen worden.'

'Goed. Stel een contract op. Ik wil de controle over die dingen hebben.'

'Prima meneer,' zei hij kortaf. Hij wandelde naar een hoekje, pakte een telefoon en probeerde te bellen. Dat lukte niet.

'Hebben we toestemming om de communicatieschilden tijdelijk uit te schakelen?'

Het duurde even voordat Guilio doorhad dat hij het tegen hem had. Dit moest zelfs nog even verduidelijkt worden.

'Zolang het één van uw opdrachten aangaat, hoort dit allemaal bij de service meneer. We hebben slechts toestemming van u nodig.'

'Eh, ja prima. Zet maar uit dan.'

Plotseling begonnen een flink aantal telefoons geluidjes te maken over binnenkomende berichten van bijvoorbeeld ex-vrouwen van het vasteland. Het bestuur wist wel beter dan te gaan mopperen over het feit dat ze daar waren voor hun rust. Ook Rienz frommelde verbaasd zijn telefoon uit één van zijn broekzakken. In die stille chaos gleed een deur open. Daar stond een gedaante met kille ogen en lang grijs haar.

Er klonk een knal. Henk zakte in elkaar en toen zich een plas bloed om hem heen begon te vormen, drong het hele bestuur zich paniekerig om hem heen. Robart babbelde rustig door in zijn telefoon. Guilio merkte op dat één van de kleine cameraatjes door de kamer heen zoefde.

'Aan de kant,' klonk het luid en duidelijk vanuit de deuropening en iedereen richtte zijn blik nu op de plaats waar het geluid vandaan was gekomen. De meeste mensen bevroren toen ze zagen wat hij in zijn handen had. Anderen gingen op de grond liggen.

Jaques kwam rustig dichterbij lopen en iedereen maakte ruim baan. Henk lag nog op de grond te creperen. Een tweede knal stopte dat.

'Dag Guilio, we moeten praten,' sprak hij rustig, terwijl hij over het lichaam van Henk heen stapte. Hij richtte zijn geweer op hem.

Robart keek opeens op. Even staarde hij intensief naar Jaques, knipperde toen en ging weer verder met bellen.

'Lekker ben jij,' mompelde Guilio geschokt in zijn richting, maar Robart reageerde niet.

'Laten we maar even naar buiten gaan,' zei Jaques, die met zijn geweer naar de net gesloten buitendeuren wees. Guilio wist wel beter dan zijn verzoek te negeren en draaide zich om, zodat hij de deur kon gaan ontgrendelen. Met enige moeite kreeg hij die open.

Het waaide hard. Gelukkig waren er stevige relingen op de catwalk naar het landingsplatform. Samen stapten ze naar buiten toe en de deur gleed weer achter hen dicht. Jaques tikte Guilio op zijn schouder en liet Guilio zien dat hij zijn geweer over de reling de diepte in gooide. Dat zei Guilio niet zoveel. Jaques merkte de helikopter op die daar nog stond en schreeuwde: 'Daarheen!'

Guilio begreep dat een goed gesprek met deze wind lastig zou worden, dus met frisse tegenzin liep hij mee naar het voertuig en stapte in. Guilio had de stilte met open armen verwelkomd als hij niet tegenover een gestoorde moordenaar had hoeven plaatsnemen.

'Hoeveel van die gunsten heb je gebruikt?' vroeg Jaques.

'Twee.'

'Mooi. Guilio, je kunt niet winnen van die gasten. Er is geen enkele optie waarin de wereld weer wordt zoals hij was en dat moet je waarschijnlijk ook niet willen. Asylum is een mislukt experiment. Breek het af voordat het nog verdere generaties kapot maakt.'

'Zoals jij met dat bejaardenhuis hebt gedaan?'

Jaques keek blij dat Guilio hem begreep.

'Ja, precies dat. Er is hier alleen geluk te vinden voor de mensen die er geld aan verdienen. Voor de rest is het pure slavenarbeid. Een schending van de mensenrechten. Waarom denk je dat niemand hier media wil?'

'Asylum is niet perfect, dat weet ik maar al te goed. Maar dat zegt niet dat er niks te redden valt. We zorgen ervoor dat al die mensen hier gewoon kunnen blijven en normaal betaalde banen krijgen in plaats van die werkschuld.' Guilio keek uit het raampje en zag opeens dat ze omsingeld waren door robots. Ze stonden rustig op wacht.

'Guilio, ik smeed je. Maak het kapot. Zet de sluizen open en doe ze nooit meer dicht. Dit win je niet.' Eén van de robots kwam aanwandelen en tikte voorzichtig op het glas. Guilio

schoof de deur open en de robot kwam naar binnen.

'Dag meneer. Wij staan tot uw beschikking. Wat kunnen we voor u betekenen?' Guilio keek somber.

'Neem deze man mee naar een cel en zorg ervoor dat hij normaal behandeld wordt. Verder ligt er een lichaam in de hal. Ik wil weten of jullie nog wat voor hem kunnen betekenen. Doe dit trouwens maar met alle gewonden die je tegenkomt.' Hij keek Jaques even beschuldigend aan. 'Verder wil ik dat de regeringstoren bewaakt wordt. Niemand van belang mag op dit moment naar buiten, ook uit hal hier verderop niet. En ten slotte wil ik dat één of twee van jullie mij voortaan bewaken.'

'Natuurlijk meneer,' zei de robot met een stem die verdacht veel op die van Robart leek. Zijn metalen hand klemde als een boei om die van Jaques heen. Een traan liep over zijn gezicht.

'Denk er alsjeblieft over na Guilio,' zei hij, terwijl hij naar buiten werd gesleept. Guilio zag door de ramen heen hoe bepaalde robots een icoon van een schild op hun schouders lieten verschijnen en anderen een rood kruis. Hij ging er vanuit dat ze met de nieuwste trucs waren uitgerust en ze geen problemen hadden met abstracte bewoordingen als: 'Kijk wat je voor hem kunt doen.' Dat werkte namelijk ook prima als je als je een huisdier in je magnetron legde. Met verbazend veel succes.

Guilio bleef even in stilte zitten, terwijl twee van de robots een icoontje van een gouden kroon op hun schouders toverden en naast de helikopter kwamen te staan. Het was tijd om te kijken of hij echt nog wat kon betekenen voor Asylum. De twijfel daarover had Jaques hem nog flink ingewreven. Hij stapte uit, liep naar de rand van het landingsplatform en zag onder zich hoe een ring van metalen mannen zich om de toren vormde. Hij verbaasde zich over het grote aantal dat hij eigenlijk had geërfd. Ook op het platform en op de catwalk stonden nog robots op orders te wachten. Guilio's twee lijfwachten waren ondertussen aan zijn zijde komen staan.

'Wat was je vorige opdracht?' vroeg Guilio.

'Neem database 24b gevangen en neutraliseer ze bij weerstand.'

'Wat is de titel van die database?'

'De officiële titel is A34T5, maar een geautoriseerde gebruiker heeft een informeel synoniem genaamd 'ongewenste bewoners' aan het bestand gegeven, voor gemakkelijke referentie.'

Guilio voelde zich misselijk. De woorden van Jaques klonken zo onbegrijpelijk nog niet. Misschien moest hij het hele zaakje inderdaad maar laten zinken.

'Wie heeft dat order gegeven?'

'De gebruikersnaam is Henk.'

Guilio zuchtte. Het kon natuurlijk altijd nog een actie van een paar individuen binnen het bestuur zijn geweest.

'Volg me,' zei hij, terwijl hij richting de catwalk begon te wandelen. Daar was het nog een beetje druk, maar de robots maakten direct plaats voor hem en deden zelfs de deur voor hem open toen hij aan kwam wandelen.

Binnen poetste een van zijn nieuwe metalen vrienden het bloed van het tapijt en stonden twee anderen als bewakers voor de deur. Zodra Guilio binnenkwam, stopten de menselijke aanwezigen met hun geroezemoes. Robart stond met een serene glimlach in een hoek en Rienz kwam snel weer bij Guilio staan.

Een streng kijkende man kwam ten slotte langzaam richting Guilio wandelen. Hij stak zijn hand uit.

'Dag Guilio. Mijn naam is William Steel.'

Guilio schudde hem voorzichtig de hand.

'Het Adjunct-hoofd Defensie dat daarnet naar alle waarschijnlijkheid vermoord is, was een goede werknemer. De enige reden dat ik je nog de hand kom schudden, is het feit dat die machines hem op jouw orders naar het ziekenhuis hebben gebracht.' Zijn stem was ijzig.

'Ik stel voor dat we verder gaan met het voorstel dat hij deed en even gaan zitten, want volgens mij beseft je niet helemaal hoe de situatie in elkaar steekt.' Guilio besepte dat hij vroeg of laat met de eigenaren van Asylum om tafel zou moeten.

'Het is uw toren. Wijs ons maar naar een plaats waar u wilt zitten.'

Steel wenkte twee van zijn collega's mee. Robart kwam ook in beweging. Een cameraatje dat stil in een hoek had gehangen, volgde hem.

'Vanwege bepaalde details in het contract dat Guilio getekend heeft, lijkt het me wijs om hierbij aanwezig te zijn.'

Daar leek iedereen het wel mee eens. De mechanische bewakers stapten aan de kant toen het groepje richting de deur liep. Achteraan wandelden Guilio's persoonlijke lijfwachten.

'Ga zitten,' gebod meneer Steel, toen ze in de kleine vergaderruimte waren. De twee lijfwachten hadden zich ondertussen hetzelfde opgesteld als de robots in de aankomsthal. Guilio, Rienz en Robart namen plaats aan de ene kant van de tafel en William met zijn collega's aan de andere kant. Het was even stil.

'Jij dacht dat je ons kon dwingen die arbeiders te behouden door hun vervangers over te nemen en tegen ons te keren?' zei Steel, niet helemaal als oprechte vraag, maar meer zoekende naar bevestiging.

'Tsjja, volgens mij kunnen jullie geen kant meer op. Het staat jullie altijd vrij om te vertrekken.' Steel grinnikte.

'Heb je enig idee hoeveel geld het kost om dit feest drijvende te houden Guilio? We wegen als een stel oude mannen misschien niet veel, maar het gewicht van ons kapitaal is het enige wat Asylum van zinken behoudt. Als wij zouden vertrekken, dan blijven jullie over met

een lekkende badkuip. Hoezeer ik jullie dat ook gun, wij gaan helemaal nergens heen. Niet om jullie te sparen, maar omdat wij dit hebben gebouwd. Asylum is van ons en ons met de dreiging van een legertje schroothopen wegjagen, is zelfmoord.'

Guilio liet de boodschap even bezinken. Robart glimlachte nog steeds sereen. Eén van zijn cameraatjes had zich wonderbaarlijk genoeg weten mee te smokkelen en maakte nu shots vanaf het hoofd van de tafel.

'Daarnaast hoop ik dat je inziet dat we jullie leven tot een hel kunnen maken. Wij hebben al het voedsel hier in handen. Als we de deuren van het centrum een paar weken sluiten en alleen nog rantsoenen over de lucht laten aankomen, zullen jullie het niet lang volhouden. Je hebt slechts geweld om ons te dwingen, maar bij elk van ons dat je wegjaagt, boor je een eigen lek in dit eiland. Wil je het echt zo spelen?'

'Had je alternatieven in gedachten?' vroeg Guilio somber. Hij besepte dat hij aardig klem zat.

'Geef de controle over die robots terug, dan beloof ik je dat we die mensen een redelijke termijn geven om te vertrekken. In ruil voor je laatste gunst, mag je je vrienden en familie hier laten blijven wonen.'

Guilio deed net of hij het overwoog. Hoewel hij besepte dat er misschien compromissen gemaakt moesten worden, was hij niet van plan die robots zomaar terug te geven. Of zijn laatste aankoop. Er daagde hem een simpeler oplossing.

'Kun jij een veilige plek op het vasteland voor een paar duizend man en vervoer daarheen regelen Robart?'

'Ik denk dat we dat wel onder één gunst kunnen schuiven ja.'

'Tevreden?' vroeg Guilio.

'En de robots?' vroeg Steel.

'De robots zijn weer van jullie, zodra ik weg ben.'

'Nee, dat zijn ze niet,' zei Robart opeens resoluut.

'Dat dacht ik al,' gromde Steel. Die hier blijkbaar al op zat te wachten.

Robart keek Guilio aan.

'Dingav is er bij gebaat dat jij en de robots op Asylum blijven. We proberen hier al jaren binnen te komen, maar elke vorm van opname is altijd stug geweigerd door het bestuur hier. Door jou hebben we hier nu alle vrijheid. De robots blijven hier en daardoor kun jij ook niet vertrekken.' Guilio's mond viel open.

'En als ik dat nou wel doe?' zei hij, toen hij over zijn verbazing heen was.

Robart zuchtte, pakte zijn telefoon en projecteerde een lap kleine lettertjes op een muur.

'Je hebt het contract voor die robots nog niet getekend. En als je dat niet doet, verlies je de helft van de redenen dat ze hier rustig met je om tafel willen zitten. Je hebt een groep van de machtigste mensen op aarde daarnet opgesloten in een halletje met onze robots. Dat is wel degelijk een pressiemiddel. Voor mijn part schiet je ze om de beurt neer tot ze naar je willen luisteren, maar dat soort keuzes kun je alleen maken als je tekent. En als je tekent, dan blijf je op Asylum zodat wij hier iemand hebben.'

'En als wij nou besluiten de zaken wat simpeler te maken?' vroeg de man die links van Steel zat. Hij haalde bij wijze van verduidelijking een apparaat uit zijn binnenzak. Het was een dingetje dat zorgde voor tijdelijk geheugenverlies. Dit geval was echter opgevoerd en gaf meer het effect van je brein in een blender. Hij richtte het op Guilio en die had snel genoeg door dat hij hier niet vanaf zou komen met het vergeten van wat hij gisteren gegeten had.

Dat viel echter wel mee. Zodra de man het ding op Guilio richtte, klonk er een zachte klik. Daarna viel zijn hand die het wapen nog vasthad plotseling van zijn arm af. De stomp was netjes dichtgeschroeid. Er ging een groen lampje branden op één van de robots.

'Gelukkig gebiedt ons beleid onze klanten te beschermen zolang ze gebruik maken van één van onze services. We zullen ervoor zorgen dat Guilio geen haar gekrenkt wordt zolang hij hier is.'

'We hoeven hem hier niet,' zei Steel. 'Wat nou als we hem zelf op een boot zetten?'

'Dan brengen wij naar buiten wat er op Asylum gebeurt met hardwerkende arbeiders. Als je wilt dat Asylum blijft drijven, ga je met ons in zee. Wij handelen het vervoer van die vluchtelingen netjes af en in ruil daarvoor mogen we hier de komende jaren opnames maken. Daarbij blijft Guilio hier en wordt de functie van koning aan hem gegeven.'

'Koning? Die functie is ondertussen puur voor de sier. Lintjes doorknippen en persconferenties geven. Besef je dat wel?'

'Dat beseffen wij zeker. Het is ook helemaal niet de bedoeling dat Guilio ook maar enige vorm van daadwerkelijke macht krijgt.' Robart glimlachte vals naar Guilio. 'Het is ons puur om de kijkcijfers te doen. Iedereen is gefascineerd door Asylum en wij zijn de enige die verslag kunnen brengen. Een gouden business.'

'Goed, dus jullie ruimen die vluchtelingen op en in ruil daarvoor willen jullie met wat camera's rondrennen, terwijl jullie daarbij onze 'grote Koning' volgen?' Guilio voelde zich misselijk. Rienz keek ook niet erg gelukkig.

'Ja en als de contracten verlopen, krijgen jullie je robots natuurlijk weer terug. Dan

kunnen we misschien een deal sluiten over de camera's die daarin zitten. Die gebruiken we nu natuurlijk sowieso, maar dat terzijde.' Robart klopte Guilio op zijn schouder. 'Kop op Guilio. We hebben een geweldige plek in gedachten voor de mensen die hier weg moeten. Dat wordt prachtige tv om te zien hoe zij weer iets opbouwen. Maar ze zullen veilig zijn. Dat was het doel toch?' Guilio keek hem slechts kwaad aan.

Twee uur later werden de contracten getekend. Twee dagen later werd Guilio gekroond. Twee maanden later waren bijna alle vluchtelingen in de afbakening opgesloten voor tijdelijk onderdak, voordat iedereen compleet was en ze op de boten die Dingav had geregeld werden gezet.

Nu hij nog.

Het laatste stuk ongedierte van een groep dieven, moordenaars en terroristen zat in een hoekje gekropen van de restanten die ooit een huis waren. Een eenzaam hoopje puin, midden in een vlak weiland. Hij zag de metalen deur openschuiven.

Willem werd wakker in zijn cel. Hij vroeg zich af waardoor, maar had geen zin om zijn ogen open te doen.

'Willem,' klonk het opeens. Hij vermoedde dat hij door diezelfde stem wakker was geworden. Hij opende zijn ogen tot een kier en zag iemand achter de tralies staan. Er stonden twee robots aan zijn zijde. Hij deed zijn ogen open en besepte wie daar stond. Het was lang geleden dat hij zijn jongere broertje gezien had.

Willem kwam overeind en schuifelde naar de tralies toe.

'Je bent een beetje laat Guilio.'

'Ik had geen andere keuze. Het spijt me.'

'Heb je al je wensen al gebruikt?'

'Het lag iets minder mooi als jij je had voorgesteld. Het beste wat ik jullie kan geven is een nieuw bestaan ergens anders.' Willem keek teleurgesteld.

'Heb jij ons allemaal laten oppakken?'

'Niemand kon contact met je krijgen en ze staan erop dat echt iedereen op de lijsten vertrekt. Je had je ook vrijwillig kunnen melden.'

'Ga je met ons mee?'

'Dat gaat niet. Ik moet hier nog een tijd blijven.'

'Klootzak.'

'Denk je dat ik daar gelukkig van word? Mijn leven wordt tegenwoordig simpelweg geregisseerd. Zodra ik hier weg mag, kom ik achter je aan. Dat beloof ik. Maar voor nu moet ik nog even lachen voor de camera.'

Triest genoeg zweefden er twee camera's door de smalle gang. De 'bevrijding' werd globaal over de hele wereld uitgezonden.

'Ze hebben de hele cirkel van de afbakening afgebrand om een paar mensen te vinden. Idioten.'

'Tsja, je kent Henk.'

'Hij heeft een tijd in het ziekenhuis gelegen toch?'

'Ja, Jaques heeft hem neergeschoten. Twee kogels waren blijkbaar niet genoeg voor dat stuk stront. Er is nog wel iets goeds uitgekomen trouwens.'

'Wat dan?'

'Hij gaat wél mee. Het bestuur was hem zat.'

'Echt? Dat meen je niet.'

'Nee serieus, hij zat een paar cellen verderop te tieren. Ze hebben hem ondertussen in slaap gebracht.'

Samen vielen ze in een zacht gegriinnik. Daarna viel er even een stilte.

'Het is bijna tijd,' zei Guilio.

'Zijn het echt een beetje fatsoenlijke schepen?'

'Het zijn pracht dingen. Geloof me. Dingav heeft er baat bij dat jullie veilig weggebracht worden, dus dan komt het wel goed. De cellen gaan zo allemaal tegelijk open en ze willen niet dat ik daar bij sta, dus ik moet weer gaan. Pas je op Tom?'

'Natuurlijk, maar hij heeft Etta nu ook bij zich. Verbaast me niks dat hij zichzelf vrijwillig opgegeven heeft om te vertrekken. Denk je dat Berg er een beetje mee kan leven?' Willems gezicht werd zachter.

'Voor Berg was het vooral de sport zo lang mogelijk uit hun klauwen te blijven. Maar ergens wou hij al wel langer weg. Het komt wel goed met hem.'

'Willen alle bezoekers in de hal zich nu terugtrekken?' klonk het opeens uit het plafond.

'Nou, met een beetje geluk zien we elkaar over een paar jaar,' zei Guilio. Zijn broer knikte. Met een brok in zijn keel draaide hij zich om en wandelde de gang uit.

Alle traliehekken schoven tegelijk open. Er was maar één uitgang in de gang. Willem begon met de stoet mee te wandelen naar de opening. Wat er ook zou gebeuren, hij was veilig. Hij

kon vertrouwen op Giulio. Met een hoopvolle glimlach op zijn gezicht stapte hij naar buiten, de haven in, waar de grote schepen op hun passagiers wachtten.